

Eskil Bergman

Jonas Antonsson

Boksidan

Eskil Bergman

Jonas Antonsson

ISBN-nummer: 978-91-88109-37-8

Omslag/teckning: Ellen Björing

Copyright: AB Boksidan 2026
Box 558
146 33 Tullinge

Trevlig läsning!

Önskar Boksidan.

Han låg på sängens överkast och lyssnade efter ljud. Hemtjänsten hade lämnat modern för sista gången denna dag. Det var mörkt ute och antagligen var det mörkt i hela våningen. Modern hade troligtvis inte somnat ännu, fast det hördes inga ljud från hennes rum. Han tände sänglampan och hämtade en bok som han läst flera gånger förut, slog upp en sida på måfå och började läsa. Mest för att fördriva tiden fram till dess att det borde vara säkert att modern sov. Kanske en halvtimme senare gick han upp och till dörren. Tog tag i handtaget och vred det försiktigt nedåt, det gick bra. Han steg ut i korridorer. På motsatt sida om hans rum fanns moderns rum. Det kom inget ljus genom nyckelhålet. Han vågade inte tända i korridoren, eftersom ljuset skulle synas ifall modern tittade mot dörren. Och det var varken något fel på moderns hörsel eller syn. Han smög bort till vänster, mot köket i slutet av korridoren, trevades med vänsterhanden efter byrån som borde stå där. Hans fot kom åt något på golvet, kanske en sko. Ljudet var dock tillräckligt högt för att nå till det andra rummet, ty direkt hörde han modern skrika:

– Eskil, det är natt nu, gå och lägg dig!

Han svarade i vanlig samtalston:

– Men mor jag skall bara gå på toaletten.

Det var inte sant, men det kunde gå. För att bättra på sin lögn, gick han in på den närmaste toaletten, väntade lite och spolade, samtidigt som han vred på vattenkranen. Därefter gick han tillbaka till rummet och väntade i ytterligare någon timme, innan han försökte igen. Han kom ända till korridorens bortre ände. Framför honom fanns dörren till köket och till höger om den fanns dörren till stora salen. Där vågade han tända en av golvlamporna, det räckte för att belysa rummet tillräckligt för att han skulle hitta det han sökte: fjärrkontrollen till TV:n. TV:n gav inte mer ljus än att det fortfarande var helt mörkt i korridoren. Dessutom fanns det ett stort rum, lilla salen, mellan honom och moderns rum. Stora salen hade varit deras sällskapsrum när pappan levde. Då hade de suttit om kvällarna tittat på TV, druckit kaffe och pratat. Fadern hade antagligen tagit sig några kupor konjak, ett par glas whisky eller några drinkar. Hans barskåp hade varit välfyllt och det stod fortfarande kvar orört efter hans död. Modern hade inte varit förtjust i det, det hade hon gjort tydligt, men antagligen hade hon inte haft kraft nog att hälla ut flaskorna efter hans död.

Fjärrkontrollen låg på det lilla bordet vid faderns fåtölj. Han slog sig ned och knäppte på TV:n. Han visste att ljudet var avstängt för han tittade senast igår. Det gjorde inte så mycket. Bara att se något annat än våningen med alla saker och dammet var skönt, lite som att komma ut.

Men även fast det var skönt att sitta där i pappans fåtölj och titta på TV, ville han mer. Han ville ha det som pappa. Efter en dag på kontoret kom han hem, åt middag och satte sig i fåtöljen med ett glas. Han ville också vara någon som var viktig på ett jobb och som efter jobbet slappnade av i en fåtölj med ett glas konjak.

Pappan såg alltid så nöjd ut när han gjorde det. Och då var han på sitt godaste humör, kommenterade TV-programmen, berättade om något han läst eller varit med om. Men han visste vad modern tyckte om att han drömde om sådant. Han duger inte till något arbete och inte behöver han arbeta heller. Det är väl bättre att lämna det till dem som behöver en försörjning. Och dricka konjak, kommer aldrig på fråga, alkohol är ju en synd.

Till vänster om TV:n fanns ett valv med skjutdörrar in till den lilla salen. De skulle nog gnissla mindre än den vanliga dörren i korridoren. Kanske att han skulle våga pröva nu när modern blivit så skröplig. Men han skulle definitivt inte våga tända en lampa därinne. Det skulle lysa genom nyckelhålet i dörren in till moderns rum. Han beslutade sig för att smyga ut till köket, i den näst nedersta lådan i hurtsen med bestick och sådant, brukade det finnas en ficklampa. Han släckte golvlampan och tog sig till köket utan problem, det var bara ett par steg genom korridoren. När han stängt köksdörren vågade han tända taklampan. Det behövdes för det fanns så mycket saker där och man kunde inte vara säker på att sakerna stod där de alltid brukat göra, för hemtjänsten flyttade runt allt möjligt när de värmdde matlådorna de kom med eller lagade frukost till modern. Ficklampa låg dock där den borde ligga och den fungerade dessutom. Han släckte ljuset i köket och smög tillbaka in i stora salen, tände golvlampan och kände lite på den ena av skjutdörrarna. Ja, det kanske skulle gå. Värt att prova, nu när modern inte längre kunde gå och därmed heller inte kunde komma dit och ertappa honom. Han öppnade bara så mycket att han kunde klämma sig igenom på tvären. Då kom han på att ljuset från golvlampan i stora salen borde synas genom nyckelhålet till moderns dörr, så han skyndade sig att stänga den igen. Därefter satt han i faderns fåtölj en lång stund för att förvissa sig om att modern fortfarande sov. Nu var klockan efter midnatt och då sover man väl tungt, gissade han när han släckte golvlampan och försökte igen. Det var mycket saker i faderns rum, spännande saker såsom ett glasskåp med modeller av fartyg. Men gången från den vänstra skjutdörren till det stora ekskåpet med dryckerna var fri från föremål och så kort som möjligt, det hade fadern sett till. Eskil lyckades ta sig genom gången fram till skåpet utan ett ljud. Dörren till skåpet gnisslade lite, men inte så mycket. Nu tände han ficklampan och lös in bland flaskorna. På en hylla i armbågshöjd stod konjaksflaskorna och till höger om dem kuporna. Efter att ha funderat en stund beslutade han sig för memorera positionen för en lämplig flaska och dito glas. Därefter släckte han ficklampan och stoppade ned den i en av framfickorna. Projektet gick perfekt, eftersom han tog ut sakerna väldigt försiktigt, flaskan med vänster hand och kupan med höger.

Han gick med försiktiga hasande steg vägen tillbaka till pappans fåtölj, men han glömde att fotpallen stod framför fåtöljen, vilket medförde att han slog i med vänster smalben. Smärtan var ingen fara, men ljudet, hade modern hört det? Han väntade en stund, gick tillbaka och stängde skjutdörren. Därefter tände han golvlampan och öppnade flaskan. Först en liten skvätt i botten för att smaka. Han visste dock hur det skulle smaka för det hade hänt att fadern bjudit honom på ett glas, då han var på riktigt gott humör. Det här var ingen märkvärdig sort, Grönstedts, men det spelade ingen roll för honom. Han höll kvar drycken i munnen. Det smakade underbart och det hettade i kinderna. Han fyllde på rejält i glaset och lutade sig tillbaka i fåtöljen med glaset i handen. Redan nu blev det som lugnare i huvudet, inga röster, inga tankar som malde på utan att leda till något. Kanske var det som den frid mor brukade tala om att hon kände när hon bad till gud. Hon hade tjatat på att han också skulle be och för att få henne tyst och kanske nöjd brukade han knäppa händerna, sluta ögonen och låtsas att han bad. Men han ville inte be för om det finns en gud varför har han gjort modern så sträng efter att hon vände sig till kyrkan? Far hade ofta sagt att det inte finns någon gud. Då hade modern tigit och sett sorgsen ut. Han tog ytterligare ett glas och måste sedan ha somnat en stund. Armbandsuret visade att det var tidig morgon, lyckligtvis hade han ställt ifrån sig kupan på det lilla bordet innan han somnade. Han tömde glaset och gömde flaskan samt glaset i tidskriftssamlaren som stod på vänster sida om fåtöljen. Ficklampan skavde mot låret, men den kunde vara bra att ha, så han tog den med sig när han smög tillbaka till sitt rum, där bytte han till nattkläder och lade sig under täcket.

Dagen efter var allt precis som vanligt. Han vaknade av att hemtjänstpersonalen ropade:

– God morgon Alice, efter att de öppnat ytterdörren.

Egentligen behövde han gå på toaletten, men han hade ingen lust att möta dem, således låg han kvar i sängen och knep ihop. Personalen följde de vanliga rutinerna med att flytta upp modern i sängen, höja huvudsidan, byta inkontinensskydd, morgonhygien, sätta på dagrocken, koka kaffe och bre en smörgås som de ställde på sängbordet tillsammans med en kopp kaffe. Därefter lämnade de våningen. Eskil steg upp, tog på sig morgonrocken över pyjamasen, tittade in hos mor och sa:

– God morgon mor.

Hon svarade motsvarande och tittade på honom med tom blick utan att gesken av att vilja säga något ytterligare. Han stängde dörren, gick ut i köket, tog fram en kopp, hällde upp resten av kaffet och bredde ett par smörgåsar. Det kändes bra. Det hade gått bra under natten och mor verkade inte ha märkt något. Hon hade heller inte sagt åt honom att han skulle sitta hos henne och lyssna på hennes tjat om att hon snart skulle dö och om vad skulle hända med honom då? Faktiskt såg han fram emot det.

Det är klart att det skulle gå fint. Lägenheten var betald och fadern hade lämnat ett rejält arv efter sig till modern. Han skulle bara behöva handla mat och kläder ibland. Alla räkningar betalades automatiskt från ett konto och behövdes det att kontot avslutades, så skulle han nog kunna ordna med det också.

Det vore skönt att slippa vara hemma och passa på henne, att kunna gå ut på stan som vem som helst, kanske äta lunch på en restaurang och ta ett par öl därtill. Varför inte skippa att handla annat än frukost? Eller varför ens äta frukost? Han kunde ju äta alla måltider på Dagobert och det skulle räcka med att bara dricka kaffe där, efter lunchen. Där var maten god och inte så dyr, därtill skulle han ha nära hem. Han avbröts i sina drömmar av att modern ropade på honom. Han skyndade sig in till henne, lyfte upp bibeln som glidit ner på golvet, ordnade med kuddarna och hämtade ett glas vatten till henne. Han hoppades att det skulle vara allt för stunden, men det var det inte. Hon ville att han skulle läsa något ur bibeln. Han satte sig på pallen, tog bibeln och bläddrade fram en sida där ett nytt kapitel började. Han frågade om det kapitlet kunde passa. Hon svarade inte så han började, precis som vanligt. Det gick bra och hon somnade ganska snart. Trots det fortsatte han att läsa ett tag, för att vara säker på att hon sov. Men när han hörde att hon snarkade fick det vara nog. Han slog igen bibeln och lade den på sängbordet, borstade tänderna, duschade, bytte underkläder och klädde sig för dagen.

När han var klar med den personliga hygien, bäddade han sängen och la sig på överkastet. Vad skulle han göra nu? Helst skulle han vilja gå ut på stan lite, kanske köpa godis på 7-11. Han kunde kanske skylla på att påsen med reklam och annat papper behövde tömmas, vilket hemtjänsten inte gjorde. Eller skulle han överraska henne med en rulle choklad? Det skulle kanske inte göra henne så upprörd, men bäst vore att hon inte märkte att han varit ute. Därför lämnade han våningen via köksingången som låg i andra änden av våningen, efter köket. Det var inte så mycket i returpapperspåsen, men han tog med den ändå. Luften var varmare nu, han kunde nog ha tagit vårjackan. Han gick till pappersåtervinningen och till 7-11, köpte en påse bilar och en rulle center, gick tillbaka samma väg, la godiset på bänken i köket och gick försiktigt igenom korridoren mot hallen. Han hann inte hänga av sig jackan innan han hörde modern ropa på honom. Han skyndade sig att ta av skorna och öppna dörren till hennes rum.

– Var har du varit, jag har ropat flera gånger? Tänk om jag legat på golvet, tänk om jag hade slagit i huvudet i sängbenet?

Med sänkt blick svarade han:

– Förlåt mor men jag var i köket och hörde inte att du ropade. Förrän nu när jag var på väg till mitt rum.

Hon svarade bara med ett kort:

– Usch.

– Ska jag fortsätta att läsa ur bibeln för dig?

– Nej, bry dig inte om mig jag kommer ju ändå snart att dö, så slipper du mig.

– Men mor, jag vill inte att du skall dö, svarade han lögnaktigt för det var vad hon ville höra.

– Vill du ha något mer mor?

– Nej, sitt här bara. Förresten fortsatt läsa i boken.

Vilket han gjorde tills hemtjänsten kom dit och värmden en lunchlåda, hjälpte modern till rullstolen och rullade in henne i köket. Eskil låg i sängen och försökte hålla de svåra tankarna borta. Modern sa inte så mycket mer den dagen. Hon hade varit betydligt tystare den senaste tiden och förmaningarna var färre. När hemtjänsten gjort sitt sista besök och det gått någon timme, smög han åter igen in i stora salongen. Han somnade i pappans fåtölj efter några kupor konjak och vaknade inte förrän det syntes lite ljus på himlen. Det kändes annorlunda, som att sömnen varit god, utan jobbiga tankar innan insomnandet, inga drömmar, bara sömn. Därtill dök det upp en idé när han halvlåg i pappans Lammhultsfåtölj. Rummet närmast köket, på hans sida om korridoren var fullt av pappans papper och böcker. Varken han eller modern hade gått in där när pappan ännu var i livet och inte därefter heller. Inte ens pappan brukade vara där. Det var som ett lager eller ett arkiv för handlingar och böcker som hade med hans företag att göra. Företaget sålde pappan flera år innan han dog, vilket nu var ganska länge sedan. Så papperen fanns det väl inget behov av längre. Inte för att han kände att han orkade rensa bort dem och till vilken nytta? Men idén var att det fanns en till ingång till det rummet från tvättstugan. Om han tog sig in den vägen och gjorde lite plats, kanske han skulle kunna sitta där och lyssna på radio. Han skulle ha på den lågt och det skulle vara gott om bråte mellan radion och dörren ut mot korridoren. Men inte nu, han la tillbaka flaskan och glaset i tidskriftssamlaren och smög in på sitt rum, böt till nattkläder och lade sig utan att borsta tänderna.

Senare, framåt eftermiddagen den följande dagen, efter att han läst ett gott stycke om Jesus för modern och gett henne chokladrullen, gick han in i tvättstugan och öppnade dörren till rummet med alla saker. Där möttes han av en vägg av flyttkartonger. Han prövade att lyfta den översta, det gick bra den var inte så tung. Den var nog inte ens fylld till hälften. När han även lyft bort nästa kartong syntes rummet. Det såg ut att vara gott om plats bakom kartongerna, som att någon skapat en dold plats där. När även de två nedersta kartongerna var borta kunde han konstatera att det stämde. Där fanns en bekväm kontorsstol invid ett stort gammalt skrivbord med kontorsattiraljer i god ordning. Han gick in, satte sig i kontorsstolen och prövade skrivbordsdörren till vänster om mellanrummet för benen. Den var fylld med spritflaskor, bara gin. Bakom dörren på den andra sidan fanns det glas, inte kupor utan vackra tunnväggiga glas med utskuren dekor. Han ville inte vänta längre, han borde väl ha rätt att smaka och varför inte nu på en gång. Men tänk om hemtjänsten skulle komma in? Bara kartongerna försvann från tvättstugan och dörren var stäng skulle han vara säker, varför skulle de öppna den dörren? Han flyttade in kartongerna i rummet, stängde dörren och fyllde upp ett av glasen med gin. Det kändes varmt och mysigt. Här hade pappan suttit och funderat över viktiga beslut angående företaget.

Bestämt att de skulle anställa den eller den, bygga en ny maskin till tillverkningen eller vilket pris de skulle ta för en viss produkt. Eller han kanske skrev saker på skrivmaskinen? Där på en av hyllorna stod en gammal radio, den kanske han lyssnade på? Han sträckte sig mot den och prövade knapparna, inget hände mer än de ljud som uppstod av knapparnas rörelser. Radio fick vänta. Inne på andra glaset hördes hemtjänsten komma på eftermiddagsbesöket. Inuti huvudet var det tyst och det kändes som lycka. Lyckan lugnet skänker och så denna skatt. Tänk att han aldrig tänkt på att kolla detta tidigare. Nu hade han något alldeles eget, som bara var hans. När hemtjänsten lämnat modern öppnade han dörren till tvättstugan och gick in till henne. Hon var vaken och tittade misstänksamt på honom. Hon frågade något och väntade på svar. Men vad var det hon frågade?

– Vad sa du mor?

– Vad är det med dig, mår du inte bra? Du ser väldigt trött ut?

– Duscha, jag tror jag ska duscha.

– Bra, det är viktigt att du tar hand om dig. Ska du inte vila lite också, du måste ju vara försiktig. Har du ätit ordentligt?

– Ja mor, jag ska nog vila lite sedan.

Han svarade inte på frågan om han ätit. De hade han inte, men det kändes för jobbigt att gå ut i köket och laga mat. Hon ville inte ha något och om han fick tillåtelse att gå och duscha, så då borde han nog göra det. Efter duschen gick han, i bara badrocken, ut i köket och öppnade kylskåpet, tog fram smör, kaviar, ost samt bröd ur brödkorgen. Han hörde modern ropa, utan att höra vad hon sa.

– Gör en smörgås till mig också, fick han veta när han stod framför henne.

– Kan du göra en limpsmörgås med ost? Och te tack!

Han nickade, gick ut i köket, ställde koppen samt en assiett med ostsmörgåsen på serveringsvagnen. Bredvid hennes kopp ställde han en kopp till sig själv tillsammans med en assiett där det låg en ost och en kaviarsmörgås. Han åt i moderns rum med koppen och assietten på vagnen emedan han ställde moderns dito på sängbordet som gick att skjuta in över hennes säng. De åt under tystnad precis som man skall göra. Därefter slumrade han en stund på sängöverkastet. När han vaknade var fadern där, i huvudet.

– Du måste vara karl i ditt hus pojk, du låter henne hunsa dig!

– Nej pappa, så hejdade han sig då munnen hade svarat högt, kunde mor ha hört honom? Därifrån var det dock tyst, så konversationen med fadern fortsatte, men nu bara i huvudet. Han visste vad fadern tyckte, han måste skaffa sig ett liv, ett jobb, en kvinna, bli något. Visserligen var han civilingenjör, men det hade gått många år sedan han arbetade och kvinnor hade det aldrig blivit något av. Nu var han ju dessutom gammal. Men ett liv kanske, ett liv utanför våningen. Eller ännu bättre, i våningen men utan mor. Andra röster blandade sig i diskussionen, röster som kom utifrån. Det var modern som ropade.

– Eskil, Eskil jag fryser.

Han skyndade sig in till henne, la på en filt och pratade lite med henne, tills hon talade lugnare och utan att skrika. Ville hon ha något att äta? Te och en smörgås kanske, leverpastej och saltgurka? Det ville hon först inte men när han frågat några gånger tackade hon ja till erbjudandet. Han gick ut i köket och ordnade beställningen. En leverpastejsmörgås var till dem och en kanna med te. Då slog det honom att de väl ganska nyligen ätit var sin smörgås. Nåväl, blir hon gladare av det så och själv kände han sig lite hungrig. När han kom åter till modern, kände han hur det luktade kiss i rummet. Han visste hur man byter hennes inkontinensskydd, fast det var ingen trevlig syssla. I synnerhet om man råkade ta i lite för mycket, eller bara inte gjorde på det sätt hon var van vid, då skrek hon. Det var dessutom hemskt att se henne utan kläder på underkroppen, samtidigt som det någonstans kändes lite rätt åt henne att hon nu var så skör och handikappad att hon var beroende av hans omsorg, när hemtjänsten inte var där.

Dagarna gick och stunderna i faderns fåtölj och i utrymmet innanför tvättstugan blev längre och längre. Någon månad senare, när han satt i utrymmet men det sista ur flaskorna där, hörde han ett brak från moderns rum, därefter ett skrik och ytterligare ett. Det var inte de vanliga ropen på honom, istället var det som ett rop som efter en olycka eller något liknande, ett ordlöst skrik. Vad kunde det vara? Han tänkte att fadern skulle ha sagt till honom att inte ha någon brådska med att gå dit. Han hade ju fullt upp med viktiga saker nu. Det kom inga fler ljud från moderns rum, eller? Han avslutade, i makligt tempo, glaset med gin, höll kvar vätskan i munnen. Sedan förberedde han förflyttningen till stående, så omsorgsfullt han kunde. Räknade ner från tio, men kom av sig flera gånger så att han fick börja om. Till slut hade han rest sig och tog ett steg mot dörren, sedan ännu ett med andra foten. Några minuter senare stod han i moderns rum. Modern låg på golvet nedanför sängen. Det såg ut som om hon sov, även fast hon låg i en till synes obekvämlig ställning. Vad skulle han göra? Tänk om hemtjänsten skulle komma och då finna honom tittandes på modern utan att göra något, hur skulle de reagera på det? Men vad borde göras? Det vore, så klart, bättre att han låg i sitt rum utan att ha hört henne falla jämfört med att han hört fallet men inte gjort något. Han gick ut ur rummet, stängde dörren, lade sig på sängen, tog filten från fotändan, drog den över sig och försökte sova. Han måste ha somnat för han ryckte till när någon öppnade dörren till hans rum. En kvinna, Berit, stod i dörröppningen och sa med upprörd röst:

– Eskil, det verkar som att Anna är mycket dålig, hon måste till sjukhus.

Jag har ringt efter en ambulans, vill du följa med till sjukhuset.

Han reser sig upp i sängen och svarade överdrivet nyvak:

– Usch då, ja det vill jag så klart. Är dom här?

– Nej dom är på väg, men dom är nog snart här.

Han reste sig, skyndade sig att ta på sig ytterkläder och leta fram plånboken samt lägenhetsnycklarna. Därefter och under tiden som ambulanspersonalen var i lägenheten, satt han på stolen i hallen och väntade. Han vågade inte gå in till modern. Men Berit var där inne och senare även ambulanspersonalen, så modern var väl i trygga händer. Ambulanspersonalen lade modern på en bår och bar ned henne för de tre trapporna till gatuplanet eftersom hissen var alldeles för trång. Han låste dörren och tryckte på knappen för att få dit hisskorgen. Ambulansen hade parkerat precis utanför porten och personalen satt redan fastspända i den, väntades på honom. Den ene av dem satt på förarplatsen och den andre på en stol bredvid båren med modern. Den senare kunde han se genom en öppen skjutdörr på fordonets långsida. Kvinnan bredvid modern gjorde en gest åt honom, som han förstod betydde att han skulle sitta där, på en annan stol bredvid modern. Han gick in och försökte skjuta igen skjutdörren, men det gick inte så bra. Efter varje försök gled den upp igen, tills kvinnan på stolen kopplade loss sig och visade hur det skulle gå till. Ambulansen såg ut att vara ny, det var en Mercedes. Han skämdes och hoppades att hon skulle klara sig. Ett tag funderade han till och med på att hålla i hennes hand under färden. Men som han började röra sin hand mot hennes kom tvivlet. Vore det inte bäst för henne att dö och själv skulle han väl klara sig? Han kunde äntligen få bestämma hemma och pengar skulle han ju ha. När dessa tankar kom över honom sänkte han blicken mot golvet. Då de anlände till St:Görans sjukhus flyttades hon över i en sjukhussäng och rullades vidare till ett rum. En kvinna satte in en slang med dropp samtidigt som en annan anslöt en mätapparat med en stor display. Personalen tittade på displayen och fällde några kommentarer som han inte begrep. Därefter hände inte så mycket. Det var mor och son i rummet. Kanske var hon döende, eller var hon bara trött? En man, kanske en läkare, kom in och tittade på displayen efter några hälsningsord till Eskil. Därefter kom en kvinna med en vagn. Hon tog en spruta från vagnen satte i något i den och förde den till en plastnippel på mors arm, där droppet fördes in i hennes kropp. Hon pratade också lite med Eskil och han antog att han svarade. Därefter, åter igen, stillhet och väntan. Det var ett tillstånd han van vid och inget han normalt vantrivdes i, men nu kändes det jobbigt. Han måste ha somnat i stolen, för han ryckte till när någon tilltalade honom. Det var en kvinna som tydligen ville ställa frågor om modern och om vilka som var hennes närstående. Han svarade och hon sa något, som antagligen var menat att vara tröstande. Vidare frågade hon om han ville ha fika, dom hade bullar också, kunde det vara något? Han tackade ja, fast att han normalt bara drack te på eftermiddagen/kvällen. Det blev skymning och han kände sig hungrig, trots bullen. Nästa person som kom in frågade han om mat. Denne hänvisade honom till Pressbyrån i entrén då restaurangen hade stängt för dagen. Eskil gick dit, köpte två korvar och en dricka. När han kom tillbaka till salen var allt som innan.

Det blev natt och morgon dagen efter. Någon kom in och skötte om modern samtidigt som hon frågade om han ville ha kaffe och smörgås. Hon sa att det snart skulle bli rond. Då var det flera personer i rummet som diskuterade modern. En liten stund senare kom en av dem tillbaka in i rummet och sa att det inte fanns något att göra för henne. Hennes värden var väldigt dåliga, med bland annat hjärtflimmer, och hon skulle ha varit död redan om det inte vore för de livsuppehållande systemen. De skulle därför snart ta bort dem, men fanns det någon annan som skulle vilja vara med? Han funderade lite, kanske någon från församlingen, men det var rätt länge sedan hon hade varit där nu och dessutom skulle han verkligen inte orka ha dem här, så han svarade nej. Det kom in flera personer som gjorde olika saker och sedan blev de ensamma igen. Han märkte inte när hon dog, bara att inget hände, vilket väl tydde på det. En läkare kom in, kände på pulsen, lyssnade med ett stetoskop mot hjärtat och därefter sa hon att modern var död och hon beklagade sorgen. Eskil nickade och frågade lite försiktigt om vad som skulle hända nu? Hon svarade att ingenting skulle hända annan än att Alice skulle flyttas till ett kylrum till dess det var dags för begravning. Hon skulle också skriva en dödsattest till Skatteverket. När läkaren tittat en stund på honom tillade hon att han kunde åka hem nu, vilket han gjorde.

Våningen kändes mörkare och tystare nu, fast att det egentligen inte borde ha varit någon skillnad. Efter att ha hängt av sig i hallen gick han till köket och bredde några smörgåsar. Dem lade han på ett fat som han ställde på serveringsvagnen tillsammans med ett glas vatten. Vagnen rullade han in i stora salen och parkerade den invid pappans fåtölj. Efter att ha ätit smörgåsarna hämtade han den finaste konjaken i pappans samling. Tankarna flöt iväg och blev till drömmar. När han vaknade var det morgon. Han gick mot sängen, men höll på att snubbla över tröskeln. Fram på eftermiddagen ringde någon på dörren, sedan hörde han nycklar skramla i låset. I hallen stod två kvinnor i hemtjänstens uniform. Den ena var Berit emedan den andra var okänd för honom. Berit sträckte fram handen samtidigt som hon beklagade sorgen och sa något fint om modern. De var där för att lämna tillbaka nycklarna till lägenheten och för att hämta moderns hjälpmedel. Det hade han inget emot, det skulle kännas skönt att ingen skulle kunna komma in utan att han släppte in denne. Och hjälpmedlen skulle det också bli skönt att bli kvitt. Det såg inget trevligt ut i moderns rum med en toalettstol mitt på golvet och toalettstolsförhöjning på toastolen i moderns toalett såg inte så trevlig ut. De grejade en stund i moderns rum och på hennes toalett, medan han tittade på utan att säga något. Berit nämnde något om begravning, men han svarade inte. Ett par dagar därefter ringer en person vars röst Eskil kände igen, det var församlingens pastor. Han beklagade sorgen och sa att de gärna skulle ordna en begravning för modern om han inte har något emot det. Det hade han egentligen, men det var inget han vågade nämna för honom, därtill undrade för sig själv hur de kunde ha fått reda på att modern dött. Pastorn pratade på om hur fin modern varit och vilken värdefull tillgång för församlingen. Jo, tänkte Eskil hon hade nog gett dem en hel del pengar. Han hörde inte så mycket av det pastorn sa, för samtalet stördes av pappans ord om församlingen. Men efter ett tag förstod han att pastorn föreslagit att han skulle kontakta en begravningsentreprenör som var medlem och därtill förträfflig inom sitt område, skulle han kontakta honom? När Eskil väl förstod frågan tackade han ja, dels för att slippa bekymren med att ordna det själv och dels för att kunna lägga på luren och begrunda det som sagts.

Dagarna fram till begravningen passerade utan att han lämnade våningen. Han levde på faderns sprit och smörgåsar till dess brödet var slut. Därefter var han hänvisad till makaroner, ris, diverse konserver och ketchup samt senap. Begravningsentreprenören kontaktade honom, gjorde hembesök, planerade tidpunkt, annons, kista och allt som har med begravningen att göra. Även pastorn kontaktade honom igen med lite frågor kring modern, han ville göra ett hembesök. Men Eskil tog mod till sig och svarade att han hade fullt upp nu, det fick bli senare, efter begravningen.

Det var en fin begravning i församlingens kyrka, det var ganska många medlemmar som närvarade och smörgåstårtan tog slut, trots att han beställt för 60 personer. Eskil hade ägnat hela förmiddagen åt att raka sig, hitta den svarta kostymen, putsa skorna och snygga till håret. En ros hade han redan köpt dagen innan. Pastorn stod vid hans sida i entrén när gästerna anlände. Många hälsade på honom och en del av dessa kände han igen, några kom han till och med ihåg namnet på. Men ingen av gästerna var från slakten, ingen kusin eller morbror. Men morbröderna var ju gamla. Pastorn höll ett långt tal om mors alla goda egenskaper och hennes stöd till församlingen. Före smörgåstårtan tog Eskil mod till sig, funderade på om han skulle resa sig men han kände sig för skakig, så han sa bara:

– Välkomna och tack för att ni kom, det värmer!

Det var kanske inte så mycket, men det var stort för att komma från honom. Flera frågade honom om vad han tänkte göra med lägenheten och sommarhuset. Han svarade svävande, något i stil med ”Vi får väl se”.

Efter begravningen gick han in till gömstället innanför tvättstugan, denna gång flyttade han kartongerna till ett hörn av rummet. Nu var det hans hus. När han suttit en stund hämtade han en halvfull flaska från faderns spritskåp i lilla salen, spriten smakade gott och han var nöjd. Han fick även uppmuntrande kommentarer från fadern, vilket kändes skönt. Inget klagande på att han var så usel, bara:

– Det här gjorde du bra min son.

Han prövade radion och kunde konstatera att den fungerade och att den var inställd på P1, han favoritkanal.

Ytterligare dagar passerade utan att han lämnade våningen. Fast till slut fanns det inget kvar att äta, inte ens makaronerna eller ris. Han gick ner till Dagobert och åt en fin lunch med starköl till, sedan ännu en öl. Så gjorde han även de följande dagarna och det kändes ganska lagom med ett mål mat om dagen. På morgonen klarade han sig med en kopp kaffe, så länge det fanns något kvar, då gick det lika bra med te och det fanns det gott om. Men snart var även spriten och vinet slut. Han letade upp moderns dramaten-väska och gick till bolaget vid Odenplan. För att det inte skulle bli så jobbigt att rulla hem vagnen valde han att enbart köpa sprit och bara sådana sorter som salufördes i plastflaska, vilket gjorde att det blev tio

flaskor whisky av några olika märken. Livet kändes ganska bra tyckte han, det var som lugnt i huvudet och ingen som tjatade på honom. Nu bodde han därtill inte längre hemma hos mamma och pappa utan faktiskt i en egen bostad, som han visserligen har ärvt från dem. Men det var ju ingen dåligt våning. Att döma av alla de reklamutskick som damp ner i brevinkastet från olika fastighetsmäklare, borde den vara värd över tio miljoner. Medicinen, litium, hade tagit slut. Men han kände ingen skillnad, tvärtom kanske han faktiskt mådde lite bättre än tidigare. Han kanske hade blivit frisk? Kunde det vara spriten som gjort det, eller att han blivit vuxen på riktigt? Fast när han kom hem från den dagliga promenaden till Dagobert kände han nog att det luktade lite unket i lägenheten, lite som i ett soprum. Något borde göras. Men det finns ju alltid en annan dag och han hade gott om whisky kvar. I hallen, under brevinkastet, hade det bildats en hög med brev och högen fylldes ständigt på. Snart skulle han läsa dem, men inte idag.

Sommaren kom och han satt ofta på balkongen med en flaska whisky och en kanna vatten. En dag hörde han att någon ringde på dörren. Han reste sig inte för att öppna, orkade inte, ville inte ha besök, han höll just på att tänka på något. Samma sak hände flera dagar på raken. Den tredje gången skedde det precis som han skulle gå till Dagobert. Han öppnade nästan reflexmässigt, som på den tiden hemtjänsten inte hade nycklar till våningen. Där stod en man, han hade en bricka i brösthöjd på den tunna sommarjackan, där det stod Stockholms stad. Mannen sträckte fram handen och presenterade sig som Gunnar och han sa att han hade stadens uppdrag att hjälpa de äldre som riskerar att bli av med bostaden. Eskil tog inte handen.

Konstigt tänkte Eskil vad gör han här, jag behöver ingen hjälp från staden, men han sa inget. Mannen frågade om Eskil ville se en legitimation som visade att han var från staden, samtidigt som han trevade i fickan. Eskil hummade lite, mannen tog fram plånboken och ur den en legitimation. Eskil höll den i handen utan att direkt titta på den.

Därefter frågade mannen om han kunde få komma in en stund och prata. Eskil kände att klumpen i magen växte och det snurrade runt mer tankar än vanligt i huvudet, men han kom inte på något att säga. Han var van att lyda auktoriteter och det här verkade vara någon sorts auktoritet, så han släppte dörrhandtaget och gick inåt i lägenheten. Mannen började ta av sig skorna, men Eskil hejdade honom och sa att det inte var nödvändigt, golven är så kalla. Mannen tittade på de golvytor som syntes från hallen och tog fram något av blå plast ur en av jackfickorna. Eskil kände igen de skoskydd Hemtjänstpersonalen brukade använda. Mannen frågade om det fanns någon stans där de kunde sitta varpå Eskil visade honom till stora salen. Eskil bjöd mannen att sitta i fåtöljen invid soffbordet, pappans plats, emedan han själv satte sig i soffan där han och mor brukade sitta.

Mannen beklagade sorgen över moderns död, väntade lite och berättade sedan att staden hade fått några brev rörande honom.

Breven handlade om att Eskil riskerade att bli av med bostaden och i sådana lägen måste fastighetsägaren alltid kontakta socialtjänsten. Sedan hängde Eskil inte längre med i vad mannen sa. Denne tog fram flera papper ur ryggsäcken, visade dem för Eskil varefter han började förklara innehållet. Även om Eskil inte riktigt hörde det mannen sa, uppfattade han några delar om grannar som kände sig hotade, lukter och obetalda avgifter. Han blev förbannad:

– Dom jävla grannarna spionerar på mig, dom vill åt lägenheten, fast vi bott här längst av alla. Pappa var faktiskt den som ordnade så att det blev bostadsrätter.

Mannen svarade något som uppenbart visade att han var på deras sida, de som ville ta lägenheten ifrån honom. För helvete, den här killen bara tränger sig in och är oförskämd. Högt sa Eskil:

– Du hjälper dom, ni vill ha mig härifrån, du är deras spion, gå härifrån!

Mannen såg sorgset på honom och sa:

– Nej staden vill inte att någon skall bli av med sin bostad, det är därför jag är här, men jag kan komma tillbaka en annan gång.

– Varför det, jag behöver ingen hjälp.

– Va bra att du inte behöver någon hjälp, men du kanske har några frågor om hur du bäst bemöter anklagelserna emot dig. Jag skriver mitt telefonnummer på en lapp, du kan ringa om du skulle komma på några frågor.

Mannen tog fram ett papper som han skrev namn, titel och telefonnummer på. När han reste sig sa han att han skulle komma tillbaka om ett par dagar. Därefter sträckte han fram handen för att ta avsked och nästan som reflexmässigt tog Eskil den såsom han lärt sig. När han blev ensam igen snurrade det så mycket tankar och dessutom skrek både pappan och mor på honom, han orkade inte gå till Dagobert, han behövde sprit, mycket sprit. Några dagar senare när han var på väg hem från Dagobert satt mannen och väntade på honom i trappan utanför våningen.

Han sa:

– Hej Eskil, hur står det till?

Samtidigt som han räckte fram handen. Eskil tog handen och sade något om att det var bra, han hade varit på Dagobert och ätit lunch.

– Dagobert är bra, god mat, trevlig personal, mysigt och prisvärt, svarade mannen.

Eskil öppnade dörren och släppte in honom. De satte sig på samma platser som förra gången och när de suttit en stund frågade mannen:

– Hur mår du Eskil, det måste vara jobbigt med allt som hänt?

Eskil nickade.

– Det är inte konstigt om du mår dåligt efter allt som hänt, men det finns hjälp att få.

Eskil tittade missmodigt på mannen. Denne fortsatte:

– Om du vill kan jag höra med vårdcentralen om de kan hjälpa dig, vill du det?

Eskil tvekade men nickade sedan, fast hjälp med vadå? Han blev lite arg och sa högt:

– Hjälp med vadå, jag mår bra!

Mannen släppte ämnet och tog fram några papper ur ryggsäcken, kanske samma papper som förra gången och sa därefter:

– Du har fått samma brev som oss, men du kanske inte har läst dem för jag såg att det låg en hel del post under brevinkastet.

Eskil sa inget, men det började värka i huvudet och han kände att han skakade. Mannen fortsatte efter en stunds väntan:

– Vill du att jag läser viktiga bitar ur breven för dig?

– Dom är ute efter mig dom där grannarna både dom som bor över och under oss.

– Ja då är det verkligen viktigt att vi planerar ett bra försvar så att dom inte lyckas, svarade mannen och fortsatte:

– Jag har gjort kopior till dig på breven, du kanske vill läsa dem i lugn och ro när jag gått, så kommer jag tillbaka i morgon.

Mannen la några häftade papper på bordet, reste sig och sträckte fram handen. Eskil tog den och tänkte skönt han är på väg att gå.

Den tredje gången de möttes läste mannen delar ur breven. Därefter sammanfattade han det som att avgiften inte var betald, flera grannar hade klagat på dålig lukt från Eskils lägenhet och en granne hade känt sig hotad när han ringt på och frågat om Eskil behövde hjälp med att ta ut sopor. En annan granne hade känt sig hotad när denne ringt på dörren för att be Eskil sänka ljudet på TV:n eftersom det var mitt i natten. Eskil orkade inte höra på det mannen sa. Men mannen kanske tolkade de hummande ljud som kom från Eskil som att det ändå var okej att han fortsatte lite till:

– Du vill väl bo kvar?

Eskil blev nu så arg att det syntes, vad i helvete, klart att han hade rätt att bo kvar. Grannarna hade sammangaddat sig mot honom, precis som pojkarna i klassen när han var liten, men han sa inget. Mannen sa:

– Vore det inte bra att träffa en läkare som kanske kan skriva ut någon medicin som hjälper humöret lite, det är många äldre som blir hjälpa av sådant och i synnerhet efter en så svår livskris som du just varit med om.

Eskil funderade lite och visst vore det väl bra med något som dämpade alla tankar som snurrade i huvudet, men någon litium behövde han inte igen, vilket han sa till mannen.

– Har du varit ordinerad litium tidigare? Eskil nickade.

– Får du inte det längre?

Eskil nickade ingen.

– Är det läkarna som inte vill skriva ut mer?

Eskil skakade på huvudet.

– Det kan vara väldigt farligt att sluta med litium, man märker det inte själv, men plötsligt är man inne i en psykos och gör tokiga saker, har du varit med om det?

Eskil satt alldeles stilla och tittade sedan ned i golvet. Det kändes för honom som att mannen förstod.

– Får jag prata med vårdcentralen och be en läkare följa med hit?

Eskil nickade.

– Vem är din läkare?

Inget svar.

– Är det psykiatrimottagningen på Atlasmuren?

Eskil nickade igen.

– Då ringer jag dem och försöker ordna en tid. När skulle det passa dig? Är alla dagar lika bra eller dåliga och går det lika bra på förmiddagen som eftermiddagen?

Eskil svarade inte så mannen fortsatte:

– Jag hör med dom om några tider och så kollar jag med dig vilket som passar dig bäst.

Eskil hummade något till svar.

– Orkar du prata mer om dom här breven, eller ska vi ta det senare?

– Senare.

Mannen fortsatte dock lite till:

– Skulle jag möjligen kunna få låna ett kontoutdrag eller någon annan handling från banken som visar ditt kontonummer, så kan jag förbereda blanketter för autogiro för elen och gasen, för annars kommer de att stänga av det och det är verkligen besvärligt att vara utan el, inte sant?

Eskil nickade, men gjorde inga försök att resa sig.

Mannen fortsatte därför:

– Kan jag titta i högen med brev i hallen efter räkningar som är ställda till dödsboet efter din mamma? Dom kan jag gå med till banken, då drar de pengarna från hennes konto. Du vet, när hon dog slutade ju alla automatiska betalningar.

Eskil nickade.

– Vad hade hon för bank?

– Handelsbanken.

– Då tar jag med alla brev ställda till dödsboet till Handelsbanken.

Eskil nickade igen.

Mannen tog avsked av Eskil, rotade bland breven i hallen, stoppade en ganska tjock bunt i ryggsäcken och lämnade lägenheten.

Några dagar senare satt bolotsen samt en läkare och en sjuksköterska från den psykiatriska mottagningen på Atlasmuren i stora salen tillsammans med Eskil. De var svårt för alla runt honom att tolka det han sa, då det var osammanhängande och inte relevant för det de hade kommit hit för att tala om, nämligen Eskils psykiska välmående. Därtill fanns det en ny lukt i våningen utöver den av gamla sopor. Det luktade som en gammal

brandhärd. Bolotsen påpekade det, men Eskil svarade inte. Bolotsen frågade om han fick titta sig runt i våningen och efter att ha frågat två gånger på olika sätt nickade Eskil. Det han hann se av våningen innan han kom till moderns rum såg ut som förut, men i moderns rum var en hög av tidningar och papper staplade i sängen. Det som låg överst i högen hade tydliga märken av eld och det luktade kraftigt av att det hade brunnit där. Bolotsen gick tillbaka till stora salen där han bad läkaren följa med honom. De betraktade högen på sängen med sorgsna blickar och de enades om att detta var en allvarligt händelse. Eskil var, i nuläget, en allvarlig fara för sig själv och andra. Läkaren, som var psykiatriker, sa att han skulle skriva ut ett vårdintyg nu med detsamma. Eskil behövde bli inlagd för medicinering. Det gick tillbaka till stora salen och läkaren meddelade detta till Eskil, som inte reagerade på det utan istället fortsatte på en berättelse som tydligen var riktad mot sjuksköterskan. Läkaren gick närmare Eskil och sa att han måste följa med dem till St:Görans sjukhus. Det verkade som att budskapet sjönk in och det var tydligt att det inte var något som han tänkte göra.

Han kramade hårt om armstödet och skrek:

– NEJ, flera gånger med högre och högre röst.

Läkaren gick ut från rummet en stund och när han kom tillbaka sa han att det skulle komma några poliser för att hämta honom. Efter drygt fyra veckor på den slutna psykiatriska mottagningen på St:Görans sjukhus bedömde läkarna att hans psykiska mående blivit så mycket bättre att han kunde få åka hem igen. Men innan dess hade han flera gånger haft besök av bolotsen. Under ett av deras samtal diskuterade de pension då Eskil berättat att han ännu inte börjat ta ut den, trots att han fyllt 67 år. Vid det efterföljande besöket hade bolotsen med sig en blankett för ansökan uttag av allmän pension. Vidare gav Eskil sitt medgivande till att bolotsen kunde kontakta fastighetsförvaltaren, beskriva Eskils sjukdom för denne och förklara att han nu var symptomfri igen då han återupptagit sin medicinering.

När dagen för hemgång infann sig kom bolotsen på besök och de tog en taxi till bostaden. Där satt de en stund i stora salen, till dess att bolotsen frågade:

– Är det okej för dig att jag slänger soporna, då skulle väl grannarna bli på bättre humör?

– Visst, men jag har tänkt göra det själv, jag har bara inte orkat ta tag i det.

– Du kan ta det lugnt, jag ordnar det, men har ni något soprum?

Eskil beskrev soprummet och gav honom nyckelknippan med tummen och pek fingret på en av nycklarna. De gick tillsammans runt i lägenheten och samlade ihop soppåsar. Det blev så många att bolotsen blev tvungen att gå ett par vändor till soprummet. När han var klar föreslog han att de skulle vädra lite för att få bort lukten och det var ju därtill sommar och varmt ute. Därefter gjorde de upp att träffas igen dagen efter, varpå bolotsen lämnade våningen.

Vid besöket dagen efter pratade de om vad staden kanske skulle kunna hjälpa honom med. Ville han ha hemtjänst, god man eller boendestöd? Eskil sa definitivt nej till hemtjänst, det var så skönt att slippa ha dem i lägenheten och tvätta/städa kunde han gott göra själv, det hade han gjort förr. Detsamma gällande god man, han kunde nog sköta ekonomin. Boendestöd däremot kanske kunde vara intressant, men inte nu, han fick ju den hjälp han behövde av bolotsen. Så kom de in på betalningar. Hur betalade Eskil räkningar? Han berättade att han brukat ta de få räkningar som inte gick på autogiro från moderns konto till banken och betala där. – Ska vi gå till banken då, det är väl den på Odenplan som är närmast nu för tiden? Då kan vi även beställa privatgiro, så att du kan betala räkningarna genom att stoppa dem i ett kuvert och posta till banken. Eskil gick med på det, bolotsen gick igenom högen med brev och sorterade ut den senaste av varje sort av de kravbrev som samlats under brevinkastet, både de som var riktade mot Eskil och de som var riktade till dödsboet. Men väl på banken nekade tjänstemannen där att hjälpa dem då Eskils körkort var för gammalt, så de kunde bara betala de räkningar som var adresserade till dödsboet. Tillbaka i lägenheten diskuterade de hur Eskil skulle kunna gå vidare och de landade i att då han inte hade någon nära anhörig som kunde styrka hans identitet återstod bara möjligheten att ansöka om nationellt id-kort, eftersom då kan en tjänsteman på socialförvaltningen, såsom bolotsen, styrka Eskils identitet. De bokade sålunda en tid på statens servicekontor vid Odenplan och därmed var det mötet över. I början av september hade han ett nytt id-kort och bankärendena var överstökade. En jurist, kopplad till begravningsbyrån, hade ordnat bouppteckningen, moderns banktillgångar var överförda till sonen, han stod för el, gas och hemförsäkring, han hade en mobiltelefon och de löpande räkningarna betalades med autogiro. Juristen på begravningsbyrån hade ordnat med lagfart på sommarbostaden och Eskil stod som ägare till våningen. Därmed var Eskil lämnad åt sig själv och våningen. Dagarna flöt på nästan identiskt, med lunch på Dagobert och kanske en promenad till Systembolaget vid Odenplan, TV ibland, andra gånger radio, men mest tystnad. Det kändes tråkigt. Det var så att han till och med saknade moderns gnäll och ständiga tjat på honom. Konstigt nog var det ingen som besökt honom, eller ens honom ringt på flera månader. Som många gånger förr gick han, i huvudet, igenom namnen på alla han känt av egen kraft. Tomas och Anders, barndomskamraterna som gick i samma klass från lågstadiet till nian, nej det var länge sedan de tappade kontakten och det var nog för att de egentligen inte passade så bra ihop. Henrik som han umgicks med på gymnasiet och även en del därefter, nej han bodde väl inte längre i Sverige. Kalle och Magnus från högskolan? Dom borde han kunna ringa, i vart fall Magnus för han var väl unkarl precis som honom och han hade nog inte så många vänner utöver honom och Kalle.

Han gick till stadsbiblioteket och bad en av damerna bakom informationsdisken om hjälp att finna honom. Hon föreslog att han skulle söka på telefonen. Eskil tittade så oförstående på henne att hon visade på hans telefon hur det går till. Han tackade för hjälpen och gick hemåt, via Systembolaget.

När kvällen kom klickade han på numret till Magnus. Denne svarade med för- och efternamn, fast redan innan Eskil sagt hela namnet svarade han –Hej Eskil, det var länge sedan, läget?

De pratade en lång stund och samtalet avslutades först efter någon timme med att Eskil bjöd Magnus på middag på Dagobert kvällen efter. De hade ätit där flera gånger tidigare under studietiden, då Eskil ännu inte flyttat hemifrån. Hela den följande dagen gick åt för förberedelser i form av dusch, rakning av både ansikte och öron, klippning av naglarna och byte av kläder. Eskil kom tidigare än den överenskomna tiden och beställde en öl. Efter några klunkar av ölen kände han sig lugnare och han kunde fokusera tankarna på vad han skulle säga till Magnus. Det hade han visserligen tänkt på hela dagen, men utan att komma fram till något. När han började på en tanke, såsom om varför han fortfarande inte skaffat en nytt eget boende, eller om varför han inte tagit något nytt jobb efter att han fick sparken. Det visade sig att han funderat i onödan, för Magnus pratade på om det som hänt honom sedan de sågs sist utan att det blev några jobbiga tystnader. Bägge åt de Biff Rydberg och de drack öl i ungefär samma takt. Magnus hade inte heller någon fru eller några barn, han bodde ensam i samma tvåa på Söder som han gjorde när de fortfarande umgicks. De avslutade med var sin whisky när servitören påpekade att det var dags för sista beställningen. Utanför restaurangen, i höstmörkret, föreslog Eskil att Magnus skulle följa med hem till honom. Det var ju nära och han hade mer whisky. Någon timme senare sov Eskil i fåtöljen i stora salen, emedan Magnus gjorde detsamma i soffan.

När Eskil vaknade värkte det i kroppen, mest i nacken men även lite i ryggen. Han var seg i huvudet och det fanns en äcklig smak i munnen, men mest av allt var han kissnödig, fast han redan kissat en gång under natten. Den första gången redan någon timme efter att de somnat, då gick han till sängen via toaletten. Magnus hade lagt sig i soffan, han sov fortfarande. Eskil gick till badrummet, duschade och borstade tänderna. Sedan letade han upp paketet med oanvända tandborstar, tog en av dem till sig själv innan han gick tillbaka till Magnus. Någon halvtimme senare vaknade Magnus och tittade på Eskil.

– God morgon Eskil och tack för igår, det var toppen!

– Håller med, det bästa på länge faktiskt! Det har varit lite ensamt på sistone.

Magnus satte sig upp i soffan.

– Samma här, saknar att jobba faktiskt, även om jag inte trodde att jag skulle göra det när jag slutade. Du då?

– Vet inte, tror inte jag skulle orka jobba.

– Kanske inte jag heller, inte åtta till fem, men det vore bra att ha något att göra, utom att kolla på TV.

– Gör då något då, utom att kolla på TV alltså?

Magnus såg ut som han skämdes när han svarade:

– Egentligen inte, alltså jag har ju hobbyer och så, men oftast blir det TV. För första gången på länge kändes det verkligen bra att prata med någon. Han var lite skönt seg i huvudet och inte så orolig för hur det han sa skulle tolkas av Magnus. Han ville gärna förlänga känslan.

– Du Magnus, ska du hem och kolla på TV nu, eller ska vi hitta på något annat?

– Annat låter bra, vad som helst faktiskt.

– Ska vi gå runt stan, som vi gjorde förr?

– Kanonbra idé, ska vi ta samma runda som förr och samma barer, ifall de finns kvar?

– Jag har ingen frukost, ingenting alls faktiskt, utom te. Vill du ha te? Men jag tog fram en oanvänd tandborste om du vill fräscha upp munnen.

– Gärna både te och tandborste, men först pissa.

Eskil kokade vatten i en kastrull, de drack teet i köket samtidigt som de pratade om våningen. Magnus frågade om Eskil tänkte bo kvar.

– Ja, jag tror det eftersom det är enklare än att flytta och avgiften är låg eftersom det är så mycket hyreslokaler i huset.

– Du har väl inget behov av pengarna heller, va?

– Nej, verkligen inte. Jag har inga arvingar och jag kommer inte att kunna göra av med allt. I synnerhet som det kommer in aktieutdelningar och pension hela tiden.

– Jobbigt! Svarade Magnus med tydligt överspelande deltagande.

De kollade genom fönstret och drog slutsatsen att det förmodligen regnade. Eskil tittade på Magnus och frågade om hans jacka var okej vid regn. Magnus nickade.

De började med lunch på Dagobert, bägge tog raggmunk med fläsk. Efter kaffet satt de kvar en stund och pratade om promenaderna som de gjort när de var yngre. De brukade spela Chicago på ställena de var inne på. De hade varit ganska jämspelta, vilket gjorde att utgången alltid var oviss in till slutet. De beslutade att de skulle köpa kortlek och penna någonstans längs vägen.

De gick längs Sveavägen, klockan passerade tolv och de stannade där det tidigare låg en lågbudgetrestaurang som hette Dovas. Nu hette den något tyskt, men det så likadant ut inuti. Fortfarande lågbudget, såg det ut som. Ingen av dem hade något emot det, tvärtom. Hellre en billig öl än en dyr och de kände sig bägge mer avslappnade på billiga ställen.

Efter några klunkar frågade Magnus Eskil:

– Du då, har du några hobbyer eller blir det mest TV även för dig?

– Nej inte direkt några hobbyer. För hjälpte jag mamma, men nu sitter jag mest och softar. Lyssnar lika gärna på radio som ser på TV, men tyst och stilla går också bra.

– Håller med, det känns inte lika kul att kolla på TV längre. När jag var yngre var det roligare även om programmen antagligen var sämre och man fick ta det som sändes just för stunden.

– Mmm, svarade Eskil utan att utveckla vad han menade.

Magnus fortsatte därför:

– Jag tycker det är jobbigt med alla val, det händer ofta att jag väljer i en halvtimme bland alla mina kanaler och sedan pallar jag bara att kolla i någon halvtimme på det jag väl valde. Eller då så snabbspolar jag igenom hela programmet.

Eskil förstod inte riktigt vad han menade:

– vadå snabbspola, spelar du in TV-programmen, eller?

– Men Eskil, har ni ingen bredbandsuppkoppling till TV:n?

– Vet inte, mamma tyckte inte att vi skulle titta på TV.

– Varför inte?

– Vet inte, men det hade något med gud att göra.

– Har du blivit religiös?

– Nej, verkligen inte. Men mor blev väldigt religiös efter att pappa dog.

– Och då blev det ogudaktigt att se på TV, eller?

– Något sådant, vi såg mest gudstjänsten på söndagarna.

– Ingen TV och inga hobbyer, då är det väl bara öl som återstår.

– Precis, så är det väl i många delar av världen och i Sverige var det väl det enda roliga man hade innan TV:n?

– Knulla och radio. Svarade Magnus med ett leende.

– Bra kombination, Eskil log med Magnus.

Magnus avslutade ölen, frågade om Eskil ville ha en till där eller om de skulle gå vidare.

– Gå vidare, man blir bara trött om man stannar för länge.

– Håller med, ska vi gå då?

Det visade sig att det regnade ganska kraftigt, därför gick de bara tvärs över gatan till ett ställe som också såg ut att vara ett lågbudgethak, men ingen av dem kunde påminna sig att det funnits något sådant ställe där tidigare då de brukade gå ölpromenader runt stan.

– Skulle inte du vilja ha en kvinna? Frågade Magnus samtidigt som han tittade med sorgsna ögon mot Eskil.

– Nej, det skulle bara bli jobbigt, jag har ju levt med mor ganska länge, så jag vet ju hur det är. Och jag känner inget sug efter att ha sex, det är som att jag är kemiskt kastrerad av psyk-medicinen.

– Äter du psyk-medicin, är den god?

– Ja jätte, den smakar lakritsbåt.

– Så klart. Men jag visste inte att du åt sådant, varför?

– Men du vet väl att jag blev sjuk, det var ju då det gick åt helvete med jobbet, lägenheten och hela umgänget.

– Jo, det vet jag så klart, men är du inte frisk nu?

– Det blir man aldrig, medicinen kan göra en symptomfri om man har tur, men slutar man med den går det åt helvete igen?

– Har det hänt?

– Ja, senast i våras då mor dog. Till slut la dom in mig på psyket för tvångsmedicinering. Men kan vi inte prata om något annat?

– Sport, hänger du med något i sportvärlden nu för tiden?

– Nä, men det borde man kanske göra, det kunde ju vara som en hobby liksom. Fast jag orkar inte.

– Jag håller med, fast jag aldrig varit särskilt sportintresserad, som du vet. De drack ur ölen och fortsatte promenaden ner längs Sveavägen. Det hade slutat regna, så de hade ingen brådska med att ta in på något ställe. Dessutom är den delen av Sveavägen helt tom på restauranger. De köpte en kortlek samt penna på Ö&B och kom därefter till Sergels torg. Magnus föreslog att de skulle gå in på Kulturhuset för att titta på den stora modellen över hela innerstaden. Den hade Eskil aldrig sett och han blev glad över att göra det. De stod på glasgolvet över gamla stan samtidigt som de diskuterade vägen framåt genom den ön och vidare genom söder. När de kom ut ur Kulturhuset gick de en bit längs Drottninggatan, men då de passerade Nymans ur kände Eskil en stark lust att titta på de fina armbandsuren.

– Det är läckert med armbandsur som är automatiska, vill du ha en Rolex? Frågade Magnus.

– Ja, verkligen.

– Du har väl råd, eller?

– Men det känns lite läskigt, någon kanske rånar den av mig. De stod kvar en stund och tittade i skyltfönstret, men Eskil ville inte gå in trots att Magnus försökte övertala honom.

– Lev livet nu, vill du ha en Rolex så köpt dig en Rolex, du har väl aldrig unnat dig särskilt mycket.

– Kanske det, men inte nu. De gick vidare en bit, tills det dök upp en irländsk pub längre ned på gatan, Magnus föreslog:

– Ska vi göra som förr, att vi bjuder varannan gång och den som bjuder får välja dryck.

– Visst, det blir bra.

– Då är det min tur och jag väljer Guinness. Eskil kände sig lite tveksam till valet, det var länge sedan han drack mörk öl och det fanns väl någon anledning till det. Men regler är regler så istället för att opponera sig sa han frågande:

– Nötter?

Magnus passade frågan vidare till bartendern som på Engelska frågade vilken sort som önskades. Magnus tittade på Eskil som sa:

– Nuts.

Bartendern nickade.

Magnus viskade till Eskil:

– Men det betyder väl muttrar på Engelska?

De skrattade och bartendern smålog under tiden som han hällde upp en skål med saltade jordnötter. De satt kvar vid baren och sippade långsamt på den ljumna ölen.

– Snart är det vinter, sa Eskil mest för att det kändes som att det varit tyst lite för länge.

– Mm, är det bra eller dåligt tycker du?

Eskil skrattade lite konstgjort:

– Dåligt, så klart. Mörkt, kallt och skitigt.

– Håller med, det är väl bara barn som gillar vintern.

– Ja, det blir värre med åren tycker jag. Längtar efter våren.

– Håller med, fast ändå mer längtar jag bort till något varmt ställe med sol, som i resebyråreklamen.

– Det vore kul och nu när jag inte behöver tänka på mamma borde man ju faktiskt resa bort.

– Vart vill du åka?

– Vet inte, spelar ingen roll för mig. Jag har ju knappt varit någonstans utanför norden, Tyskland kanske.

– Tyskland är nog inget varmt ställe i den här årstiden.

– England då?

– Kanske varmare, men inte varmt.

– Italien?

– Ännu mindre kallt, fast inte varmt.

– Det vore bra om det vore något ställe i EU, för jag har inget pass.

– Då är det nog bara Kanarieöarna som funkar, där är det varmt och de är väl med i EU.

– Funkar det med nationellt id-kort då?

– Tror det, ska vi åka till Kanarieöarna?

– Gärna, men hur fixar vi det?

– Vi går till Sveavägen igen, där finns det resebyråer.

– Kan vi inte ta det i morgon, det var så trevligt att bara gå runt och dricka öl. Det känns väl bra att vara lite nykter då när vi bokar. Sedan vill jag gärna ha med min almanacka.

– För att se om du kan klämma in en resa i ditt späckade schema?

Bägge skrattade på riktigt.

– Har du varit på Kanarieöarna?

Magnus nickade.

– flera gånger faktiskt. Det är lagom varmt, ganska lugnt och mycket öl.

– Perfekt!

– Ska vi dra en spader nu, eller?

– På nästa ställe kanske. Ska vi gå vidare?

De lämnade resten av ölen, gick igenom gamla stan och stannade invid entrén till Engelen.

– Det räcker väl med gående för ett tag nu, känner mig trött i benen, sa Eskil lite bedjande, för han visste att Magnus gillade att gå längre sträckor även om det var ganska kallt ute. Framme vid bardisken sa Eskil:

- Cider, eftersom de alltid brukade ta en cider när de gjorde sina promenader.
- På fat eller flaska? Frågade bartendern.
- Fat, ingen alkohol.
- Vi har Strongbow på fat.
- Bra, två Strongbow blir bra.

De hittade ett bord. Magnus tog fram kortleken och pennan samt ett kvitto ur plånboken.

De spelade under tystnad utöver ord som hörde spelet till. Magnus beställde en omgång ale av en servitris som kom fram till dem och något senare vann han spelet.

Eskil kände att han började bli mosig, berusad eller både och. De behövde nog gå vidare, vilket inte Magnus hade något emot. De avslutade med var sin vanlig öl på Kvarnen, sedan tog de taxi hem till Eskil. De var inget de diskuterade innan, det kändes bara naturligt och skönt att fortsätta hänga med varandra. Eskil frågade om Magnus ville sova i mors eller pappas säng, bägge var renbäddade. Magnus valde pappans, sedan tog de var sin whisky och satte sig i fåtöljerna invid den öppna spisen i stora salen. Eskil staplade några vedträn i brasan runt några hopknycklade papper. Sedan hämtade han spiständaren i köket och tände brasan. Elden togs sig fint och det blev varmt om benen, på ett mysigt sätt. De pratade om Kanarieöarna och vad man kanske kunde tänkas göra där. Efter en stund somnade bägge. Men på morgonen vaknade de i sängarna.

De åt ånyo lunch på Dagobert innan de gick in på den första resebyrå de hittade på Sveavägen. Visst hade de resor till Kanarieöarna. Tjänstekvinnan visade dem bilder på hotell med pooler, utsikt över havet, palmer, sandstränder och allt möjligt, precis som man förväntar sig. Magnus sa:

- Playa Ingles.

Emedan Eskil inte sa någonting alls, eftersom det kvittade för honom. De bokade ett dubbelrum med stor balkong mot poolen på ett stort hotell med strand, flera restauranger och barer. Tjänstekvinnan frågade om de ville ha "all inclusive". Eskil tittade frågande på Magnus som även han såg tveksam ut. Tjänstekvinnan märkte nog deras tveksamhet, alternativt antog hon att de inte visste eftersom i hennes tycke var dom nog bägge två gamla gubbar som tappat verklighetskontakten för länge sedan, så hon förklarade. Det lät fantastiskt i Eskils öron, men kunde det verkligen vara möjligt:

- Vadå, kan man beställa vilken drink man vill utan att betala?
- Precis och du äter vilken mat du vill och när du vill utan att betala, allt ingår.
- Himmelriket är nära! Sa Eskil med ett brett leende.
- Jag vill åka nu! Sa Magnus och tittade på kvinnan bakom disken.

– Nästa tisdag är det närmaste vi har, vill ni stanna en eller två veckor?
– En vecka låter lite kort, tyckte Eskil.
– Det hinner man ju ingenting på. Förtydligade Magnus.
Det blev två veckor. De betalade för resan med respektive kort och fick resehandlingarna.

När de kom ut på Sveavägen sa Eskil:

– Fan, nu glömde jag ju almanackan i alla fall.
– Oj då, hade du något planerat?
– Frisören.

De skrattade och gick in på första bästa herrfrisör. När frisören frågade hur Eskil ville ha det, sa Magnus:

– Snagg, ska du inte prova snagg som jag, det är coolt?
Eskil tittade på frisören som sa något berömmande om förslaget.
– Gör som du tycker, du är proffset på detta.

När de kom ut på gatan igen hade det börjat regna och det var kyligt.
– Jag vill bada varmt, Sa Magnus.

Eskil svarade att han läst i lokaltidningen om ett hotell på Norra Bantorget som har utomhuspool på taket. De gick dit hyrde badbyxor, duschade och gick ut på taket. Där var en fantastisk utsikt över stan, men de struntade i den, eftersom det var kallt och regnade. Vattnet var varmt och snart spelade det ingen roll att regnet föll på huvudet. Hur skönt det än var kände Eskil att han var törstig. Det var tydligen Magnus också. De tog tag i det genom att stiga upp ur badet, ta på badrockarna och gå till baren.

– Bastu, sa Magnus efter att Eskil köpt var sin öl i plastmugg.
– Ja, sa bartendern och förklarade hur de skulle ta sig dit.

De blev ännu mer uppvärmda och ölen tog slut, så de gick tillbaka till poolen. De låg kvar i badet tills det började skymma, tog ett par öl i baren och tittade ut över staden. Därefter gick de vidare mot söder och passerade Stockholm fisk.

– Fisk vore gott, sa Eskil.
– Visst vore det, jag är faktiskt hungrig.

De beställde var sin meny med hummersoppa, sjötunga, panna cotta och vinpaket. Det smakade underbart, men vinpaketet var lite snålt tilltaget. Så de beställde en hel flaska av vinet till huvudrätten. Till efterrätten beställde de kaffe och konjak. Sedan var de så mosiga att de bara orkade ta sig med hissen upp till skybaren i samma hus.

– Vilken dag, varför gör man inte det här oftare? Frågade Eskil retoriskt när han sippade på en gin tonic.

– Ja vi har ju råd och ingen som väntar på något arv.

– Hur är det med det? Har du ärvt något?

– Ja, mamma och pappa hade ju en villa som vi sålde när mamma dog, då fick jag och syrran dela på pengarna.

– Pappa då?

– Han bor på ett vård- och omsorgsboende.

– Hur är det med honom?

– Han är risig, sitter i rullstol, hör dåligt och ont i hela kroppen, men han är okej i huvudet.

Sedan hände inte så mycket tills Eskil blev väckt av en vakt som sa åt dem att gå hem. Eskil bad om hjälp att fixa taxi och väktaren svarade att utanför huvudentrén finns det massor av taxibilar. Han eskorterade dem ut och pekade på kön med taxibilar. Väl hemma på Roslagsgatan gick de till sängs direkt utan att borsta tänderna. Morgonen efter enades de om att denna dag skulle de faktiskt lyckas att ta sig runt staden, därtill med omvägen via Magnus bostad för att vattna hans krukväxter och byta kläder. De började med en längre sträcka utan pauser, eftersom alkoholservingen ändå inte hade öppnat. När klockan slagit elva åt de buffélunch med starköl på en kinarestaurang vid centralstationen och hann ända till söder innan första ölstoppet. Det var Magnus tur och han beställde två stora flaskor som tydligen var månadens öl och därmed det billigaste alternativet. Kanske var det den mörka årstiden eller något av en bakfylla som gjorde Eskil lite illa till mods, men medicinerna hade han tagit, så det var nog ingen större fara. Han ville diskutera saken med Magnus, men kom inte på något bra sätt att komma in på ämnet trots att han kände att han nog kunde vara ganska förtrolig med honom, betydligt mer än när de var yngre. Vad kunde han förlora? Det fanns liksom ingen han behövde visa upp en fasad för, inga kollegor som skulle skjuta honom ifrån sig, inga föräldrar som kunde bli ledsna, förmanande eller arga, inga barn som ville vara stolta över honom och ingen som han var beroende av för att överleva. Magnus tompratade om minnen från högskolan, saker som de pratat om många gånger tidigare. Och det kändes inte som om han var särskilt inspirerad. Eskil prövade med att säga:

– Är du glad nu?

– Jo, det är jag väl, eller hur menar du förresten?

– Jo, jag tycker det är jättekul att umgås med dig och den här veckan har varit den bästa på många år, men jag kan inte säga att jag är glad för det. Först var jag glad, men nu är det mer som att jag vant mig.

– Vant dig, det är väl bra eller?

– Jag antar det. Det är som att jag känner mig mindre orolig och stressad, mer avslappnad i hjärnan liksom.

– Mer harmonisk, kanske?

– Det låter bra, men jag är osäker på vad det egentligen innebär.

– Jag tänker att man är harmonisk när det inte är något som gnager i en, utan att man är jätteglad för något.

– Mm, så kan det vara jag är ganska nöjd med livet just nu, så kanske att jag är harmonisk.

– Harmonisk, låter som en rätt bra grej att sikta på i vår ålder. Glad det var man väl när man var lite efter att man gungat eller något, för att några

minuter senare bli ledsen för att man fick skrapsår på knäna då man hoppade ur gungan.

– Jag ska fan satsa på att vara harmonisk framöver, jag kanske inte har haft något höjdarliv, men jag ska fan vara harmonisk som pensionär.

Eskil kände sig väldigt nöjd med slutsatsen och han skämdes inte ens för att han svurit.

– Jag med, ska vi fira det med shots?

Magnus gick iväg till bardisken och kom tillbaka med två små glas fyllda med svart vätska.

– Tackar! Men jag vill inte svepa den, för det är så gott att jag vill njuta av det.

– Jag med, men vi skålar väl?

Det skålade och Eskil råkade, trots det han sa innan, svepa lakritsshoten. Den värmde och han kände sig nog glad ändå, inte bara harmonisk om det nu var vad han var innan. Han ville inte lämna ämnet, det var viktigt:

– Mitt liv blev väl inte precis som jag hade hoppats, men nu känns det bra jag är precis som alla andra i vår ålder, pensionär. Viss jag har bott hemma en stor del av livet, jag har inga barn och ingen fru. Men dom flesta har väl inga barn hemma nu och alla har ju inte heller någon fru längre.

Magnus förstod antagligen vad han menade, för han sa:

– Du har rätt, förut har jag känt mig lite udda som inte haft familj, men som du säger. Många äldre är ju ensamma oavsett om dom var det tidigare.

Dessutom blev jag aldrig chef eller någon slags seniorexpert, jag kan inte säga att jag ens trivdes med att vara ingenjör, men nu är det historia. Vi är lika goda som alla andra och med gott om pengar, det borde vi utnyttja!

Eskil nickade:

– Vi är på god väg.

De skrattade, inte för att det var så roligt utan för att det kändes bra. De lämnade restaurangen och gick till Magnus lägenhet utan att stanna för påfyllning. Magnus bjöd på vin under tiden som han duschade och rakade sig. Han kom ut i vardagsrummet med en handduk virad runt magen.

– Du Eskil, jag kom på att jag inte frågat, men är det okej att jag fortsätter sova hos dig? Eller annars kan jag sova här och även du om du vill, fast då får det tyvärr bli golvet, för jag har bara fåtöljer som du ser.

– Du får sova hos mig hur mycket du vill, jag tycker det är toppen.

– Tackar, det vill jag gärna. Då tar jag med lite kläder och toalettgrejor.

Han fortsatte med sina bestyr medan Eskil tänkte på det han sagt. Märkligt, han hade inte tänkt på hur naturligt det känts att Magnus bara fortsatt att sova hos honom. Han fyllde på i glaset och fyllde även det andra glaset, ämnat åt Magnus.

Någon timme och ett par glas senare lämnade de lägenheten och gick mot Hornstull, småpratandes om väder tills Magnus kom med en idé:

– Vi kanske kunde göra resor fast vi inte reser.

– Vad menar du? LSD-trippar eller vadå?

– Ja, det skulle ju kunna vara någon, men jag tänkte att vi skulle kunna besöka olika kulturer här i Stockholm.

– Som Rinkeby och Djursholm?

– Varför inte, en turkisk restaurang i Rinkeby och en lyxkrog i Djursholm. Men jag tänkte mer på ställen inne i stan. En dag går vi på libanesisk restaurang och då läser vi på om Libanon och deras mat, nästa dag en fransk restaurang och den dagen dricker vi bara franska drycker.

– Det låter bra och ganska enkelt om det gäller Frankrike och Italien men värre när vi kommer nedåt i listan till, typ, Mongoliet eller Fiji.

– Vi kan ju börja med dom enkla och så kör vi på det så länge vi kommer på något. Vad tror du om det?

– Kul tema, jag gör gärna det. Ska vi börja med Frankrike i morgon?

– I morgon och Frankrike blir bra. Idag är det för sent.

Det blåste kallt och småregnade när de gick över Västerbron. De gick in på det första stället de passerade när de kommit över till Kungsholmen. Det var Eskils tur att bjuda och han vill ha något varmt. Magnus satte sig vid ett fönsterbord. Eskil pratade med bartendern. Han kom därefter tomhänt till Magnus bord sånär som på en skål med nötter. Något senare kom kyparen med två glas som såg ut att innehålla Irish coffee.

Magnus smakade på drycken och konstaterade att det inte var en Irish coffee.

– Vad är det?

– Jag bad om en fransk kaffedrink, men jag har glömt vad han sa.

– Smakar som choklad med sprit.

– Konjak, det är nog konjak i den, han sa nog att det skulle vara det.

– Gott och så kan vi ju göra. Vi säger till servitören att vi vill äta och dricka, exempelvis franskt.

– Bra! Då har vi redan börjat.

– Men jordnötter är väl inte så franskt?

– Nä, Afrikanskt kanske. Men Frankrike hade ju en massa kolonier i Afrika, så då är det ju nästan franskt, väl?

– Okej, är du hungrig? Jag känner mig inte så hungrig efter den där buffén.

– Inte jag heller, jag klarar mig, var bara lite sugen på nötter.

Denna dag lyckades de inte heller gå varvet runt innerstaden, men de kom längre än tidigare. När de kom till Fridhemsplan orkade inte Eskil fortsätta, istället vinkade han in den första lediga taxi de mötte. Hemma i våningen avrundade de kvällen med whisky och Chicago, denna gång vann Eskil överlägset.

Den följande morgonen låg Eskil kvar i sängen och lyssnade. Magnus gick runt i lägenheten, mest i hallen. Vad gjorde han? Eskil ropade och snart öppnade Magnus dörren. Efter de sedvanliga morgonfraserna frågade Eskil vad han höll på med, varpå Magnus svarade att han försökte utröna om det möjligen fanns någon Internetanslutning i våningen. Eskil funderade lite, men tankarna ledde honom inte mot något svar.

– Jag vet inte, hur ser en sådan ut?

– Kan vara en vit plastdosa med ett uttag i, eller en router, eller jag vet inte men något som är elektriskt och ganska nytt.

De letade tillsammans, mest i hallen och de kom fram till att på en hylla i hallen fanns det en router som det blinkade om. På den fanns ett klistermärke med inloggningsuppgifter. Men det hade de inte så mycket nytta av, för de lyckades inte komma åt den från TV-apparaten.

– Du måste nog ha en ny TV, eller en TV-box.

– Vadå, den här TV:n är ganska ny för vi var tvungna att byta för några år sedan. Men en TV-box kanske, vad är den bra till?

– Du har kanske en massa kanaler som du betalar för som du inte kan se, för att du inte har Internet till TV:n.

– Strunt samma, just nu i alla fall, kan ju vara kul när jag sitter här ensam, men det kan vi ta senare.

Magnus tog fram sin telefon och googlade på franska restauranger.

– Det finns viss en fransk restaurang på Odengatan som heter Brasserie Balzac, som är öppen från klockan elva, ska vi börja där?

– Vad har dom då?

Magnus läste igenom lunchmeny och de enades om att det lät väldigt franskt och således skulle bli en bra start även om det var dyrt för att vara lunch. De hängde på låset då restaurangen öppnade, så det fanns gott om bord att välja mellan. Hovmästaren visade dem till ett bord vid fönstret där det redan var framdukat vinglas, bestick och tygservetter. När de satts sig kom en servitör med en kanna vatten, en korg med bröd och en skål med något som liknade smör. Lunchmeny var som en kvällsmeny med priser som en lördagskväll och alla rätter hade franska namn. Det snurrade i huvudet på Eskil, vad var han sugen på? Kunde de inte bara ha två rätter att välja mellan, eller ännu hellre en buffé så att man slapp välja. Magnus verkade ha samma bry och han duckade väljandet genom att beställa restaurangens paket-erbjudande kallat affärslunch. När kyparen skulle ta upp deras beställningar hade Eskil fortfarande inte lyckats komma fram till vad han var sugen på, så han valde detsamma som Magnus. Då kunde de ju i vart fall diskutera samma rätter. Men inte ens då slapp han valen för det fanns tydligen lite olika saker att välja emellan även i det färdiga paketet. Eskil överlät valen till Magnus, genom att säga:

– Jag tar samma som honom.

När de kom till måltidsdrycken däremot visste han vad han ville, det skulle vara en flaska franskt vitt vin, för det var ju tydligen fisk som de beställt till

huvudrätt. Kyparen föreslog någon, de tittade på varandra och nickade. Snart kom en servitör med en flaska som han höll upp framför dem. Eskil nickade och kyparen hällde upp en liten skvätt i Eskils glas. Eskil sa:

– Det blir bra och det smakar nog fint. Utan att han rört vid glaset.

När servitören gått sa han lite tyst till Eskil:

– Jag hatar att prova vinet när servitören ser på, jag menar vad fan är det man skall känna av? Jag känner mig bara dum.

– Håller med och för mig är det en anledning att inte gå på finkrog. Man vill ju må bra, inte känna sig dum och bortkommen.

Mellan ett par av sniglarna i vitlökssmör som utgjorde förrätten frågade Magnus om Eskil haft någon kontakt med den gemensamma kamraten Kalle den senaste tiden. Eskil skakade på huvudet.

– Nej, jag ringde honom flera gånger för några år sedan, men han svarade inte. Han kanske är sur på mig av någon anledning.

– Varför skulle han vara det?

– Annars skulle han väl svara eller ringa upp?

– Jag har inte heller fått tag i honom. Han kanske mår dåligt av någon anledning.

– Ska vi försöka få tag i honom, har du hans nummer i din mobil?

– Det kan vi göra, fast dom senaste gångerna jag pratade med honom var det inte så kul. Det kändes som om han var en rättshaverist, typ.

– Hur då?

– Han snackade, exempelvis, om att det var en bluff att växthuseffekten skenar.

– Just så, jag tänkte också på det då. Han ville diskutera precis dom sakerna med mig och han la fram en massa argument som han tyckte att jag skulle bemöta och det kunde jag inte, så klart, för det hade ju varit lika svårt att argumentera för som att tala för att jorden är rund. Jag menar, man vet att den är det och man tänker att alla vet det och därför har man inte funderat över några argument för att så är fallet.

– Precis och eftersom man inte kan bemöta deras påståenden har man fel och de har rätt.

– Vi kanske inte ska ringa honom då?

– Jo, det kan vi väl göra. Han är ju ändå en vän till oss och sådana har man inte ett överflöd av.

Magnus tog upp telefonen, tryckte på några knappar och förde den till örat. Efter ett tag lade han ner den.

Lagom till att de sugit upp det sista av det goda snigel-vitlökssmöret med ett grovt vitt bröd kom servitören med huvudrätten som var fisk med rödbetor, kapris och potatismos.

– Gott, sa Magnus.

– Lättuggat, sa Eskil.

Därefter tog Eskil upp tråden om deras gemensamma vän:

– Vet du om han bor kvar i Årsta?

– Jag tror det, men vi kan väl kolla?

Magnus kollade och bekräftade att adressen var densamma som tidigare, varpå Eskil föreslog att de kanske skulle åka dit. Han borde ju också vara pensionär. De kunde ju gå till bolaget och köpa något för att därefter ta en taxi. Magnus höll med, varför inte. Till kaffet och brulépuddingen beställde de var sin konjak och därefter betalade Magnus notan utan att Eskil protesterade. Däremot blev han lite förvånad, för förut hade han alltid betraktat Magnus som lite snål. Han beställde de billigaste ölen när det var hans tur att bjuda och han bjöd aldrig mer än vad han måste. Men han hade helt klart ändrat sig nu. Det verkade inte som att Magnus längre brydde sig om pengar. Precis som Eskil också kände det, vad spelar det för roll när resten ändå går till allmänna arvsfonden.

I Årsta möttes de av en låst port. Det fanns ingen porttelefon och Kalle svarade inte när Magnus ringde. Efter att de hade stått ett tag invid porten, gick Magnus ut på gatan och tittade upp på fönstren. Det var ett trevåningshus och det såg mörkt ut i alla lägenheter, så chansen att någon skulle komma ut ur porten kändes liten, därtill var det rått i luften och allt såg allmänt trist ut. Pizzerian något hus bort, såg i det perspektivet väldigt trevlig ut. De gick dit. Eskil beställde två glas rött vin för det var den enda franska drycken de hade. Det kändes lite misslyckat och vad skulle de göra nu? Ta en taxi tillbaka till välkända trakter eller gå på måfå? Magnus tänkte tydligen åt samma håll för han kom med ett försök till tröst:

– Nu har vi i alla fall försökt och det är ju bra.

– Håller med, vi har inte bara struntat i en gammal vän bara för att han snöat in på en massa tok.

– Så vad gör vi nu? Vi kan ju sitta på bänken på andra sidan gatan och halsa ur konjaken vi köpte. Fast det är ju ganska kyligt.

– Bra idé ändå, lite uteligggarfeeling skapar en fin och accentuerad kontrast mot snigellunchen.

Eskil sa det på ett sätt som skulle låta som en kulturrecension i radio och bägge skrattade. Det var ganska kallt att sitta på bänken, men konjaken värmdde fint. De hann tömma halva flaskan utan att någon passerade porten in till Kalles lägenhet. Eskil kände sig rätt packad och han vågade inte dricka något mer. De kom fram till att det fick räcka och de började gå mot Gullmarsplan. Kanske satt Kalle på favorithaket vid Gullmarsplan, den stora ölhallen? De gick dit, delade på en flaska fransk cider och spelade ett parti Chicago, för att dra ut på tiden. Det hjälpte emellertid inte då både spelet och drycken hann ta slut utan att Kalle dök upp.

– Jag känner mig rätt slirig och nedkyld, du då?

Eskil höll med och han förslog att de skulle åka hem till honom och tända en brasa. De gjorde så och där började de ställa i ordning en brasa.

Dessvärre var det bara några få vedpinnar kvar i vedkorgen. Då föreslog Eskil att de skulle bryta sönder en trasig stol som stod i mors rum.

Stolen stod dock emot alla försök att bryta av benen, till dess Eskil hämtade fogsvansen ur verktygsskåpet i tvättstugan.

Elden värmdes skönt och de ville bägge ha mer av den varan när stolen var uppbrunnen, så det gick runt i våningen för att söka saker att elda upp. I stora salen ville Eskil gärna spara möblerna för dels tyckte han att dom var fina och dels kändes det fel mot mor, som hade varit så rädd om möblerna där. Lilla salen hade varit pappans rum, där fanns hans säng, det stora barskåpet, en stor matsalsmöbel som de åt vid förr i tiden då det kom gäster och pappa fortfarande sov i samma rum som mor. Längs väggarna fanns några höga bokhyllor och mellan dem hängde gamla tavlor och hyllor ett glasskåp med fartygsmodeller. De stod en stund och tittade på dem.

– Har din pappa byggt dom?

– Ja, fast jag har byggt de där två. Eskil pekade på en fullriggare och en karavell, bägge helt i trä.

– Fartyg brinner bra, sa Magnus.

– Far åt helvete, svarade Eskil, men han kom på att kanske att det fanns några flaskor kvar på översta hyllan i det stora skåpet av ek. Han hade inte orkat ta dit trappstegen från tvättstugan för att kolla den saken. När han nämnde det för Magnus erbjöd han sig att undersöka hur de stod till. Det hade tur och hittade en riktigt dammig flaska som lämpligt nog innehöll pastis. De tog med spriten och ett par gamla böcker till den öppna spisen. Eskil hämtade ett par långsmala glas och en kanna med vatten. Böckerna brann bra och drycken blev, som sig bör, vit när de spädde den med lite vatten. Det smakade lakrits och starkt trots att de späddes med en aning.

Det gick några dagar och det var bara en dag kvar till dess de skulle fara till Kanarieöarna. Magnus hade varit hemma och fyllt en resväska och Eskil hade gjort detsamma i lägenheten. Inte för att han trodde han skulle behöva så mycket mer än toalettsaker, kortbyxor, lite underkläder och en kortlek. Men ändå man vet ju inte, så han fyllde upp resväskan med lite allt möjligt i klädväg. De satt vid brasan där några gamla böcker glödde. Tiden gick långsamt, som den gör när man väntar på något. Magnus föreslog att de skulle röja lite i rummet innanför tvättstugan, kanske kunde de hitta något spännande. Eller varför inte kolla lite i något av de andra rummen som var fyllda med saker som pigkammaren. Eskil kände att han inte orkade med det, men Magnus tjatade så mycket att han gav med sig och visst, någon gång måste det väl göras. För att komma in i rummet innanför tvättstugan genom dörren från korridoren behövde de ta bort ett antal flyttkartonger som stod staplade mot den. Men eftersom dörren öppnades inåt rummet var de tvungna att ta bort dem inifrån rummet och då måste först ett bord med en massa saker på, tas bort. Magnus pekade på en något som såg ut som en väska av plast.

– Vad är det där?

– En skrivmaskin.

Sedan pekade Eskil på en apparat som stod på en av hyllorna samtidigt som han sa:

– Fax.

Därefter pekade ha på den gamla radion, följt av en hög med gamla kameror på en annan hylla och nedanför dem en filmprojektor.

– Det här är ju skithäftiga prylar som inte finns längre.

Eskil nickade samtidigt som han hummade. Det låg något i det. Alla de gamla maskinerna som en gång varit så värdefulla hade försvunnit. Högt sa han:

– Nutidens unga lär väl inte ens veta vad de är till för?

Magnus var ganska entusiastisk nu.

– Vad sägs om att rensa bort alla gamla papper och ställa sakerna på hyllorna, som ett museum liksom?

Eskil gillade idén, då skulle han ju ha lite nytta av rummet, något att visa ifall han fick besök och något att titta på om och när han kände för det, så de satte igång. De öppnade den närmaste kartongen på bordet med skrivmaskinen, den innehöll gamla papper, antagligen från pappans företag.

Magnus frågade:

– Spara?

– Släng.

– Vad gör vi med det som skall slängas?

– Vet inte, vore bra om någon kunde hämta det och köra till tippen.

– Det går säkert att ordna genom en flyttfirma eller så, det är nog bara att ringa och be dem komma.

Stärkt av det lugnande beskedet lyfte Eskil ut kartongen till tvättstugan. De fortsatte med nästa kartong som även den var fylld med gamla papper från faderns firma. När de öppnade den tredje kartongen och fann samma innehåll insåg Eskil att alla kartongerna var märkta med en svart tuschpenna där det stod ”Bokföring Bergman & Falk, kastas” följt av ett årtal då de antagligen var tänkt att de skulle kastas. Alla kartongerna skulle ha kastats för minst tjugo år sedan och Eskil drog sig till minnes att de antagligen hamnade i rummet när pappan sålde firman. Det gjorde det hela mycket enklare, eftersom någon annan redan tagit beslutet att kartongerna inte innehöll något som var värt att spara längre. Snart var rummet tomt på kartonger, emedan golvytan i tvättstugan till hälften var fylld med flyttkartonger staplade på varandra. Magnus knappade på telefonen och ringde till någon. Han förklarade ärendet, lyssnade lite och vände sig till Eskil.

– De kan komma på torsdagen efter att vi är tillbaka. Han trodde det skulle kosta runt fyra tusen kronor att ta femton flyttkartonger till återvinningen inklusive avgiften där, är det okej?

– Absolut, svarade Eskil och Magnus bokade uppdraget.

– Fan, vi skulle ha bett dom att ta med bordet också, det är ju bara i vägen. Kom Eskil på när Magnus knappat bort samtalet.

– Det är nog inget problem, dom tar nog gärna med sig fler saker, fast då kostar det väl mer också.

– Det är inget problem, vore skönt att bli av med skiten.

De skruvade av benen på bordet och lutade det mot flyttkartongerna.

Vidare tömde de bokhyllorna på böcker, mest facklitteratur om tätningar, som var det pappans firma tillverkat. Magnus frågade vad de skulle göra med dem och Eskil svarade:

– Brasved.

När utrymmet framför dörren till korridoren var fritt gick det fort att bära ut böckerna till stora salen och stapla dem invid den öppna spisen. Snart hade de fått upp de gamla föremålen på hyllorna, det såg fint ut, men väldigt dammigt. De fick räcka så. De gick ner till Lindquists konditori och firade med kaffe och räksmörgåsar för denna dag var vigd för dansk mat och räksmörgåsar hade Eskil ätit när han var i Danmark med föräldrarna som barn. Dessvärre hade de ingen annan öl än svensk lättöl, så de handlade en kasse med Tuborg och Carlsberg på Systembolaget, innan de återvände till lägenheten. Men kanske att de skulle behöva något till middag. De gick därför in på Lindquists konditori även på hemvägen och bad dem göra några smörrebröd.

– Ägg och ansjovis, köttbulls- och leverpastejsmörgåsar kan vi greja, går det bra?

– Är det Danskt då? Frågade Eskil med ett leende.

– Ja, det tror jag, i varje fall leverpastejsmörgåsar och ansjovis med ägg, ni kan ju ta wienerbröd också för det är danskt.

– Då tar vi det och skippar köttbullsmacka, den känns inte så danskt det var Magnus som svarade.

Taxin anlände tidigt på morgonen och de halvsov under resan till Arlanda, där de fortsatte att halvsova invid gaten. Framme på Kanarieöarna väntade en buss som tog dem till hotellet. De hade beställt en lägenhet om två rum och en balkong med utsikt över poolen. Lägenheten de fick motsvarade, vad de kunde minnas, ungefär bilderna som kvinnan på resebyrå visade dem. Men de stannade inte längre än att de ställde ner väskan i respektive rum och bytte till tunnare kläder. De var båda sugna på att testa vad "all inclusive" betydde i praktiken, kanske först en lunch med öl. De gick till den stora matsalen där en buffé var uppdukad och i mitten av rummet fanns en bänk med olika glas och kranar för diverse drycker. Eskil tog en tallrik och gick direkt till huvudrätterna, tallriken blev överfylld. De satte sig vid ett bord i skuggan nära poolen och Magnus "bjöd" på den första rundan med öl. När hungern stillats och de var inne på andra ölen kände Eskil lugn och kanske till och med lycka. Men borde de inte prova drinkarna? De enades om att det, som vanligt, var den som hämtade drinkarna bestämde vad det skulle bli. Eskil hämtade kortleken, papper och penna på rummet emedan Magnus gick till en utomhusbar ganska nära där dom satt. Han beställde Manhattan, ganska gott och värt att beställa igen tyckte Eskil. Magnus vann kortspelet och Eskil hämtade två gin tonic. De talade om olika resor som de gjort och jämförde resmål, även fast det mest var Magnus som hade något att jämföra med. Han ansåg att:

– Det här är ju helt underbart, med maten, lagom varmt och alkohol, fast egentligen ger det kanske ingen genuin upplevelse av landet.

– Håller med, underbart, men det kunde vara vart som helst i världen. Vi och dom pratar turistengelska och maten var väl lite av en internationell blandning.

– Man skulle kunna resa runt till liknande anläggningar i alla lagom varma länder och då har man på papperet sett en hel del, men egentligen inte mer än olika flygplatser och så kanske lite olika landskap på väg mellan flygplatsen och hotellet.

– Men vad skulle man göra istället? Jag vill gärna ha sol och värme under vintern.

Magnus tittade på Eskil:

– Brukade ni åka bort något under vintern?

– Nä, bara en gång till Spanien direkt efter att pappa sålt firman, men jag har många gånger tänkt att jag skulle vilja resa bort, helst i januari för då tycker jag det är som värst i Sverige.

– Det tycker jag med och jag behöver inte uppleva fattigdomen i Afrika eller äta konstig Mongolisk mat eller se isberg. Jag vill mest få lite omväxling och värme.

De skålade på det och fortsatte med att diskutera vilka ställen de kanske skulle vilja besöka innan det var för sent. De kom fram till att de helst skulle vilja besöka Västindien, några länder i Asien samt kanske Australien och USA. Ingen av dem kände sig lockad av Afrika eller Sydamerika.

Några drinkar senare kände Eskil så mosig i huvudet att han gick och lade sig i sängen. Magnus följde med. Det blev kväll, middag vid samma bord, drinkar i baren och en promenad i området. Så förflöt de närmaste dagarna utan några överraskningar åt något håll. De började lära sig maten, drinkarna, när det var underhållning och att ställa in luftkonditioneringen i lägenheten. De brukade sova siesta någon timme på dagen och oftast tittade de på kvällens underhållning. En dag när de sovit extra länge och underhållningen, i form av ett par som dansade tango på ett väldigt vacker och erotiskt sätt, enligt dem bägge, kände de att det vore på sin plats att gå på en barrunda utanför hotellet. De drack öl för att inte bli för fulla och för att de lärt sig att beställa det på spanska. Efter några ställen blev de inlockade på ett ställe med en lång kromad bardisk. Längs bardisken satt några enstaka män med glas framför sig och runt flera av dem stod lättklädda damer som gjorde sitt bästa för att attrahera. De satte sig på två barstolar som stod nära varandra och snart var det ett par vackra flickor runt var och en av dem. På var sida om Eskil stod två mörkhåriga tjejer. Den till vänster var sötast tänkte Eskil, men hon till höger var kanske sexigare. Hon hade en blus av något genomskinligt tyg som avslöjade att hon hade ganska små men toppiga bröst och ett par små vita spetstrosor. Hon frågade vad han hette och bad honom köpa drinkar. De svindlade i hans huvud. Han hade knappt varit med om att flickor visat intresse för honom och här stod två toppenfina tjejer i jättesexiga kläder och smekte hans lår. Han som inte ens trodde att han kunde få stånd längre, kände att det hände något där nere, eller var han bara kissnödig? Han vinkade mot bartendern och flickan till vänster sa något till honom på spanska. Hela situationen kändes häftig, men samtidigt väldigt stressande. Han som inte var van att hantera ens en tjej hade plötsligt två fantastiska tjejer som tryckte sig emot honom. Dessutom kändes det fel på något sätt att visa intresse för två tjejer samtidigt, så han vände sig mot tjejen till höger. Han log mot henne och hon log tillbaka. Hon lutade sig mot hans öra och viskade något med en väldigt sexig röst. Eskil kunde inte utröna vad hon sa, men rösten var underbar. Hon flyttade sin hand uppåt mellan hans lår till den hamnade i skrevet. I den vänstra ögonvrån såg han att tjejen till vänster lämnade honom för en nyinkommen man. Han var så nervös att han svepte ölen och direkt var bartendern framme med en ny öl till honom och en drink till tjejen. Hon viskade något mer samtidigt som hon tog hans högra hand och förde den mot sitt sköte. Eskil rörde lite försiktigt på fingrarna mot det genomskinliga tyget utanpå trosorna. Hon stönade i hans öra och smekte honom utanpå byxorna. Hon viskade något mer, som han tolkade som ett erbjudande om ett blowjob. I hans andra öra hörde han Magnus, som nu tydligen stod tätt intill honom på vänster sida. Eskil tittade ditåt. Där stod han och höll en tjej i en vit topp, smal midja och en halvt genomskinlig tight vit klänning. Magnus upprepade frågan:
– Vad vill hon?

Eskil svarade att han trodde att hon ville suga av honom för hundra euro.

– Samma här, jag är ganska sugen på det så jag tror jag tackar ja, ska inte du också göra det?

– Vet inte, tror inte jag får upp den och kan man inte få hiv då?

– Du får väl prova, 100 Euro är det väl värt och man får inte hiv av en avsugning, det finns ingen smitta i saliven har jag läst.

– Okej då, jag provar väl.

Eskil vände sig mot tjejens öra och sa:

– Okay 100 Euro for a blowjob.

Hon tog honom i handen och reste sig från barstolen, Eskil gjorde detsamma.

Genast kom bartendern fram till honom och ville ha betalt. Det kostade mer än på andra ställen, men det var ändå rimliga pengar och väl värt tyckte Eskil. Han la fram några sedlar som motsvarade summan med en rejäl dricks, därefter gick de igenom rummet förbi dansstången till ett utrymme som doldes av ett draperi. Tjejen drog ifrån draperiet. Utrymmet var litet, en brits med papperslakan och ett litet bord med en rulle toalettpapper på och en soptunna. Tjejen började fingra på hans livrem och när hon fått ner byxorna samt kalsongerna en bit tryckte hon ner honom på britsen. Därefter satte hon sig mellan hans ben. Förvånande nog var det nästan så att han hade stånd. Inte helt men mer än på mycket länge. Hon tog hans lem i munnen samtidigt som hon masserade bollarna med den hand som inte höll i hans kuk. Det hände inte så mycket mer, kanske att den hårdnade lite ytterligare och det var fantastiskt att se hennes ansikte och mun i en sådan intim ställning. Efter ett tag slutade hon och frågade om han ville ha mer.

– It's okay, svarade han, hon reste sig upp, han drog upp kläderna och tog fram plånboken. Hon log, kysste honom på kinden och sa:

– Please come back, i need money for my baby and I like You.

Vid bardisken satt Magnus med en öl och såg nöjd ut. De log mot varandra, men Eskil ville därifrån, så Magnus betalade och de gick ut. Mannen vid dörren sa att de var välkomna tillbaka och han gav dem var sitt kort som berättigade dem till var sin gratis drink. De gick runt ett tag i den svala luften och pratade om det som hänt. Det var Magnus som tog upp ämnet genom att fråga:

– Hur gick det? Eskil berättade och poängterade att han var förvånad över att han över huvud taget hade fått stånd, i synnerhet som han var full.

– Bra jobbat Eskil, du kan om du vill!

– Tack, det här var nog det närmaste jag har kommit till att knulla i hela mitt liv.

Magnus tittade stint i Eskils ögon:

– Jag vet, men det ska vi väl ändra på, eller hur?

Eskil svarade inte, fast han höll med. Han ville verkligen inte dö utan att ha haft sex med en någon. De gick in på första bästa bar, Eskil satte sig vid ett

av de få lediga borden, allra närmast gatan. Magnus gick till baren och kom tillbaka med två öl och ett par tunna korvar.

Magnus började suga av korven med ett leende. De skrattade och medan de fortfarande skrattade vände sig en kille, som passerade dem på gatan utanför, emot dem. Killen hälsade på dem på engelska, de hälsade tillbaka, varpå han frågade om de ville köpa en spliff, Eskil tänkte fattade inte vad han menade, var det en hallick eller vad. Inte heller Magnus verkade fatta för han frågade:

– What?

Killen svarade:

– A cannabis cigarette.

Magnus såg fortfarande väldigt frågande ut, så kille sa:

– Never mind och vände sig mot gatan för att gå vidare. När han gått några steg verkade det gå upp för Magnus vad han menade, för han ropade:

– Please wait! Killen vände sig om mot dem, gick tillbaka och ställde sig nära staketet mellan uteserveringen och gatan.

– Okay, one splitt is ten Euro, good shit I promise You.

Eskil förstod nu vad det handlade om och varför inte, han hade inget att förlora, så varför inte testa lite knark. Eskil såg att Magnus tog fram plånboken och höll den under bordet. När han stoppat tillbaka den i fickan kupade han handen på bordet. Killen la sin hand på hans och Eskil såg hur Magnus vred sin hand under killens. Killen tog bort handen och gick vidare emedan Magnus förde sin hand till bröstfickan på skjortan. De skyndade sig att avsluta ölen och började gå mot hotellet. De passerade en liten diverseaffär, där de gick in och köpte några kalla öl samt en tändare. Det var ett turistmotiv på tändaren och mannen i kassan visade att den fungerade. De satte sig på balkongen, öppnade var sin öl och efter några klunkar tog Magnus fram jointen. Han stoppade den i munnen, tände och tog ett djupt bloss, höll kvar röken längre än när någon röker cigaretter, men till slut blåste han ut ett stort moln med rök. Därefter räckte han jointen till Eskil:

– Prova, det var fan starkt.

Eskil tog den och sög in och höll kvar röken i munnen.

– Halsbloss Eskil, du måste få ner röken i lungorna, annars ger det inget.

Eskil försökte, men det brände så i halsen att han började hosta. Han räckte jointen tillbaka till Magnus. Det såg riktigt coolt ut när Magnus halvlåg i stolen med ett leende på läpparna och jointen mellan fingrarna. Han tog ytterligare några djupa bloss varefter han sa:

– Good shit, som om han var med i en film. Eskil provade igen och nu gick det bättre, han fick ner röken i lungorna där han höll kvar den tills han åter igen började hosta. När han släppt ut röken sa han likaså:

– Good shit och de skrattade. De skrattade så mycket att jointen hann slockna. Det var en annorlunda skrattkänsla. Egentligen var det väl inget som var särskilt roligt, men skrattet kom ändå, helt av sig självt utan att ta

omvägen via en intellektuell bedömning av om det var roligt sagt eller inte. Magnus tände den igen och de rökte den ända in till den lilla pappullen i botten. Eskil förstod att han var lycklig. De struntade i resten av ölflaskorna istället gick de ner till baren vid poolen och Eskil beställde två dry martini, som de smuttade på tills de somnade i stolarna.

Dagen efter kände sig Eskil, så klart, lite seg men ändå fylld av energi. Han ville göra något. Han visste inte vad men det borde väl finnas något annat att se på ön. När han tog upp saken med Magnus medan de åt frukost.

Magnus föreslog att de skulle göra en utflykt med taxi.

– Vart då? Frågade Eskil.

– Vet inte, men vi kan väl fråga i receptionen.

Kvinnan i receptionen tog fram en broschyr och pekade på en salin, en marknad, en lagun och en gammal by i bergen. De tittade på varandra och Eskil sa:

– Vi kör på det, då händer det ju något.

Magnus tittade på kvinnan och sa:

– Okay.

Kvinnan svarade att det skulle bli två utflykter en redan dagen efter till marknaden och en lagun där det var fint att bada. Hon visade en bild och det såg ut som i en rese katalog.

– But we want to go today, can we take a taxi? Det var Eskil som frågade.

Kvinnan funderade en stund och sa sedan att de kunde resa med hennes pappa i hans bil med det skulle kosta 150 Euro.

– Fine, sa Magnus.

– 150 Euro is fine, but then we want to see the lagoon, the saline, the old village and the market.

– Okay, I call my dad and ask him.

Hon tog telefonen och pratade en stund på spanska. När hon klickat av samtalet sa hon att pappan skulle komma om en timme, de kunde vänta i baren, så skulle hon komma och säga till när det blev dags. De gick upp på rummet, bytte om till badshorts och la ner resten av ölflaskorna i en plastpåse. Varefter de satte sig i baren med var sin öl. Magnus gick till frukostbuffén och hämtade lite frukt som han stoppade ner i kassen och därefter fortsatte de att väntade. Det hann gå en timme och ett parti Chicago utan att pappan dök upp. Kvinnan i receptionen ville väl hålla dem på gott humör för hon kom till dem och frågade om de ville ha något att äta och dricka under tiden de väntade, kanske skinksmörgåsar och öl. De tackade ja till erbjudandet och en stund senare kom hon med två rejäla skinksmörgåsar och fyra öl på en bricka. Lagom till att de tömt de sista ölen kom hon åter med beskedet att pappan kommit. De tömde det sista och gick efter henne mot hotellets huvudentré med omvägen via toaletterna. Kvinnan stannade utanför hotellets huvudingång och pekade mot en blå Seat en bit bort. De satt en äldre man på förarplatsen. När han såg kvinnan vinkade han, klev ur bilen och öppnade dörren till baksätet.

Bilen luktade inrökt och någonting annat, som död fisk eller något tänkte Eskil. Men det gjorde inget, det var liksom lite exotiskt och kul att känna något med näsan. Det hände inte så ofta i hans liv.

När de kört ut från hotellet presenterade han sig och föreslog att de skulle börja med salinen. Det var svårt att höra vad han sa på dålig engelska, i synnerhet som bilen bullrade väldigt mycket, fönstret på förarsidan var öppet och de satt i baksätet. Han fortsatte att prata med dem, men snart gav de upp försöken att försöka att dels höra orden och dels översätta dem till svenska. Fast det verkade inte störa honom att de inte svarade. Han pratade på och Eskil tittade på det som passerade utanför, utan att ha dåligt samvete för den bristande uppmärksamheten på chaufförens berättelse. De passerade den sista bebyggelsen och var nu i ett ödsligt landskap med torrt gräs och buskar som såg ut att vara döda. Chauffören svängde av från den asfalterade vägen in på en grusväg. Färden blev skumpigare och i kombination med den illaluktande bilen kände sig Eskil lite illamående. Antagligen kände Magnus detsamma, för han vevade ner fönstret på sin sida. Efter kanske tio minuters färd stannade de på ett fält med flera parkerade bilar. Framför fältet fanns en liten sjö med grönt vatten som gnistrade i det starka solljuset. Sjön kantades av beige sten, det ser underbart ut tänkte Eskil. Och kanske att illamåendet skulle gå över om han tog sig ett dopp.

Chauffören stängde av motorn och vände sig mot dem:

– You can swim, I wait here, don't worry I take care of Your things.

De tog av sig allt utom badshortsen och gick ner mot den lilla sjön. Det var flera personer i vattnet, både äldre och yngre och alla verkade glada. Vattnet var väldigt varmt och de avancerade sakta mot de djupare delarna av den lilla sjön. När de hade vatten upp till magen la sig Magnus ner och tog några simtag och sedan skrattade han. Eskil gjorde detsamma, det var en stor skillnad mot att bada i svenska sjöar, nästan som att ligga på en luftmadrass. De simmade runt en stund, stod därefter på stranden och torkades av den varma vinden. Framme vid bilen log chauffören åt dem och föreslog att de skulle åka till den gamla byn.

– Yes, and I am thirsty. Sa Magnus, Eskil höll med.

De åkte en ganska lång sträcka på sidorna av ett bergsmassiv och därefter ner i en dal samtidigt som Magnus och Eskil försökte halsa öl utan att riskera att slå ut tänderna när bilen passerade någon av vägens alla gropar. Dalen var ganska grön och där växte massor av träd som chauffören pekade på och sa:

– Almonds.

Byn låg vacker nere i dalen. Det fanns ett par trånga gator i byn och på dem körde chauffören fram och tillbaka, innan han stannade vid något som såg ut som en enkel bar. De satt ett par äldre män vid ett bord utanför och spelade backgammon, det kändes verkligen genuint, som att de rest bakåt i tiden. När de gick mot ingången kom en äldre kvinna ut och pekade på ett

bord bredvid de äldre männen. De beställde och efter en stund kom kvinnan ut med två flaskor öl och en skål med rostade mandlar.

Det kändes underbart. Huden var varm och mjuk, solen värmdde i ansiktet samtidigt som vinden fläktade, mandlarna var goda och de bägge äldre männens samtal på spanska, allt gjorde att Eskil kände sig som en resenär på riktigt, inte bara som en turist som vallades runt mellan månglare.

Kvinnan kom ut och frågade något, antagligen om de ville ha något mer. Magnus bad om en Coca-Cola.

– For him, sa han och pekade på chauffören som stod utanför bilen och rökte.

– Mas, sa Eskil pekade på den nästan tomma flaskan.

Magnus tittade förvånat på honom:

– Vad sa du?

– Mas, jag tror det betyder mer, för det läste jag i broschyren vi fick på bussen.

– Stiligt Eskil, du växer!

Kvinnan kom ut med drycken och chauffören hojtade något glatt till dem när han fick colan. När de satt i bilen igen föreslog chauffören att de skulle åka till lagunen och så blev det ännu mer bilfärd längs slingrande bergsvägar och sedan var de på andra sidan ön. Lagunen liknade något ur en rese katalog och den dåliga grusvägen dit förhöjde känslan av att de var på väg till något äkta, något som turister inte brukar hitta till. Chauffören parkerade ganska nära vattnet. Det var turkost och stilla, vilket inbjöd till att prova ett bad. De hoppade i och kunde konstatera att de inte nådde botten, trots att såg ganska grunt ut när de tittade från land. Eskil och Magnus tog några simtag, vattnet var behagligt svalt, så de simmade till den andra sida, satt en stund på en sten nära öppningen mot havet, varpå de simmade tillbaka. Chauffören föreslog:

– Market?

Magnus svarade:

– Yes, and cerveza.

Chauffören skrattade så att det smittade av sig. Marknaden var inte så märkvärdig, några stånd med fiskar i stora högar, det luktade vidrigt, men det gjorde att det kändes äkta på något sätt. Det fanns en annan del med frukter och grönsaker, den var en bit bort men lukten av fisk fanns även där, vilket kändes lite besynnerligt. Chauffören visade dem på en lokal bar där det satt några män och spelade kort. En äldre kvinna kom med deras beställning på en bricka, öl till Eskil och Magnus samt en kaffe till chauffören. Eskil sa försiktigt till Magnus att han var sugen på nåt att äta.

– Fråga henne då, svarade Magnus.

– Men hur då, känns inte som att hon verkar kunna engelska.

– Prova.

Eskil pekade på munnen:

– Food?

Kvinnan tittade på honom och sa:

– Fried anchovy?

Eskil svarade:

– Yes please for three persons.

De hann dricka två omgångar med öl innan kvinnan kom med ett stort fat med citronklyftor och en massa små friterade fiskar och lite bröd. Eskil bjöd chauffören att prova först, mest för att se hur han hanterade fiskarna. Chauffören log, tog en citronklyfta, pressade ut saften på de närmaste små fiskarna och därefter stoppade han en av dem i munnen, tuggade lite, svalde och gjorde tecken att det smakade gott. Eskil gjorde detsamma och det märktes knappt att det var en hel fisk, med ryggrad, huvud och allt. Det smakade mest salt och kanske lite vitlök. Smaken var god och i kombination med atmosfären på stället var det underbart. Magnus var också nöjd och när de diskuterade utflykten över ett par drinkar senare på kvällen var de överens om att utflykten hade lyft hela resan till något mycket minnesvärt. På kvällen fortsatte de att äta fisk och spelade Chicago över några Margaritas invid baren vid poolen. Senare kom de överens om att de borde köpa mer röka, för det var något de definitivt inte fått för mycket av i livet. När satt vid samma bort med ett par öl såg Magnus killen komma gående emot dem. De hälsade och Magnus upprepade proceduren med att köpa, denna gång tog de två jointar utan att pruta på priset. De gick tillbaka till hotellet, hämtade några öl i baren och satte sig på balkongen. Denna gång hade de var sin joint och de måste ha haft effekt för Eskil skrattade hur länge som helst och han var lyckligt. Det hände inte så mycket mer på den resan, men Eskil var väldigt nöjd, han ville resa mer.

När de kom tillbaka till Stockholm blev Eskil avsläppt av taxichauffören utanför hans port på Roslagsgatan, emedan Magnus fortsatte hem till sig. De sågs inte på några dagar och Eskil tillbringade det mesta av dem med att vila och drömma sig tillbaka. Detta förutom att de på torsdagen kom två killar från flyttfirman för att hämta kartongerna i tvättstugan. Eskil visade dem högen med flyttkartonger i tvättstugan och snart var de borta tillsammans med bordet och några andra saker. När de gått satt han i rummet som numera var som ett museum över gamla maskiner. Han hade med sig whiskyflaskan som han köpt på flygplatsen på Kanarieöarna, som ett litet minne. Minnet var snart slut, men det gjorde inget för det var ju bara en flaska "Famous Grouse". Medan han funderade slog det honom att det ju fanns ett par rum till, som var ganska fulla med saker. Borde han inte tömma dem också? Han reste sig och öppnade dörren till rummet mellan hans rum och tvättstugan. Där var fullt av gamla möbler och travar med böcker som de lagt där när de tömde hans morbrors lägenhet för länge sedan. De virvlade upp dam när han drog med fingrarna över ytan på en gammal byrå som spärrade för vägen inåt i rummet. Dammet kittlade i näsan och han kände att det var en nysning på gång. Han ringde Magnus och frågade om han hade några förslag på hur man kunde bli av med sakerna. Magnus erbjöd sig att komma över och de stämde träff på Dagobert för en sen lunch. På väg därifrån passerade de antikaffären som upptog hela källarplanet i en av byggnaderna längs gatan. Magnus föreslog att de kanske skulle fråga dem om de var intresserade av sakerna i rummet. Varför inte? De gick ner och pratade med en kvinna som tog sin telefon och ringde till någon. Den hon pratade med sa att han gärna kom och tittade på rummet. Så blev det, de gick hem till Eskil, tittade på sakerna i rummet och Eskil bestämde sig för att de kunde ta allt utom sängen, en fåtölj ett litet bord och några bokhyllor som var fyllda med böcker. Manne kom någon timme senare tittade på rummet och sa sig vara villig att ta allt Eskil erbjöd, men att han bara kunde betala femhundra kronor. Betalning, Eskil hade varit glad bara han tog bort sakerna, så det kändes som ett klipp. De firade klippet på en annan av gatans restauranger, som de inte provat tidigare. Magnus sov kvar och dagen efter kom mannen med en medhjälpare och tömde rummet, så när som på det som Eskil ville ha kvar. Nu hade han ett lagom möblerat gästrum, även om det var väldigt dammigt.

– Har du några fler rum som behöver tömmas? Frågade Magnus när männen kånkade ut möblerna.

– Jag, det finns ju en pigkammare innanför köket, där är det ganska mycket pryglar också. De gick dit, tittade in och konstaterade att även det rummet var fyllt av bohag från morbrodern. Eskil frågade mannen om han var villig att göra samma sak med det rummet. Det var inga problem han kunde ta det mesta och betala femhundra kronor. Det som blev kvar var några bokhyllor med böcker och ett spelbort med fyra stolar.

Ett rum för sällskapsspel alltså, inte illa. Ville inte Eskil att han ordnade en kvinna som kunde storstäda lägenheten åt honom? Eskil skrattade vid tanken, det var ju nästan för lätt och han accepterade erbjudandet på stående fot utan att utröna vad det skulle kosta. Mannen tog upp sin telefon ringde ett samtal och sa sedan att hon kunde storstäda hela lägenheten om någon vecka. Det pris han nämnde var så låg att Eskil log brett när han tackade ja. Våningen städades. Det tog en vecka för kvinnan att städa alla rummen, tvätta fönstren, alla gardiner, handdukar och överkast samt ta bort alla säckar med skräp som hon samlade upp, så kostnaden blev betydligt högre än vad mannen sagt, även med skatteavdrag. Men Eskil blev väldigt nöjd. Kvinnan, som hette Rita, var också nöjd. Kanske i synnerhet för att Eskil ett par gånger bjöd med henne till Dagobert för lunch. Dagarna gick, det blev vår och de lyckades komma runt hela staden under en av ölpromenaderna. En annan gång köpte Eskil en mängd olika sällskapsspel som han ställde i en tom hylla i rummet med spelbordet. Ytterligare en annan gång badade de på Centralbadet. De fortsatte att träffas och att äta på restauranger med olika nationsteman som Tyskland, England och Thailand. En kväll när Eskil och Magnus satt framför brasan där ett par tjocka romaner i halvfranska band brann med gaska mycket sot och en inte helt underbar doft, kom Magnus in på frågan om sommarhuset i skärgården:

– Hur är det med huset, på Stora Jutskär? Har du kvar det?

– Jo, tyvärr.

– Vadå tyvärr, det var ju jättehäftigt.

– Tack, men det är så knepigt att ta sig dit, nu när vi inte har någon båt längre.

– Vad hände med båten?

– Den sjönk när pappa dog.

– Den blev deprimerad?

– Nja, den blev inte upptagen för vintern, då när han dog.

– Så den ligger kvar där, i vattnet?

– Nej, en båt-granne hjälpte oss att få tag i en firma som drog upp den och bogserade den till skroten.

– Så hur tar ni er dit nu då?

Eskil skämdes lite över svaret, så han dröjde med det. Magnus förstod för han frågade:

– Ni har inte varit där sedan dess?

– Precis, mamma var så dålig att det skulle vara svårt för henne att ta sig dit och jag ville inte lämna henne ensam.

– Ville hon att du skulle åka dit?

– Nej, det tror jag inte. Hon gillade aldrig stället. Det var pappas grej.

Mamma tyckte inte så mycket om ormar, bada i havet och sådant.

Dessutom gillade hon ju inte att man drack alkohol.

– Så det är, typ, mer än tio år sedan du var där?

Eskil skrattade förläget.

- Undrar du inte hur huset mår?
  - Jo och jag skäms över att jag bara struntat i det. Jag har till och med drömt mardrömmar om det.
  - Det måste väl vara värt en hel del? Det är ju en egen ö.
  - Jag vet och numera får man ju inte bygga på de små öarna i skärgården.
  - Vet du något om skicket nu, har du hört något från någon?
  - Vi fick brev om att Vattenfall bytte elmätare vid något tillfälle.
  - Och dom sa inte något om att huset var borta eller så?
  - Nä, eller vi har i varje fall en elmätare.
  - Ska vi inte åka dit?
  - Gärna! Men då måste vi ta en taxibåt.
  - Det är väl inget problem?
  - Nej, egentligen inte.
  - Idag?
  - Vädret?
  - Fint, fram till nästa vecka.
  - Bra, men vi måste väl planera vilken mat vi skall ha med oss och sådant?
  - I morgon då, så planerar vi idag?
  - Bra, jag vill ha med öl, två plattor.
  - Whisky?
  - Ja.
  - Korv?
  - Ja!
  - Kaffe, bröd, ost?
  - Grillprylar, typ senap, bostongurka, räksallad.
- De gjorde en lista som blev ganska lång för fyra-fem dagar i skärgården, men fanns väl inget som längre var ätbart därute. Magnus fick tag i en taxibåt och det räckte med att de ringde honom två timmar innan, så skulle han möta dem vid bryggan i Trinntorp. Dagen efter tog de en taxi till Tyresö centrum. Chauffören väntade på dem med avstängd taxameter, under tiden som de fyllde en stor kundvagn i mataffären och på bolaget.
- Tandborste, tandkräm kom Eskil på, det fanns antagligen därute, men det måste ju vara jättegamla prylar, så de slängde ner lite sådant som tandkräm, tvål, diskmedel och grillkol. Taxin lämnade dem så nära bryggan som det gick att komma med bilen och medan de smakade på var sin öl, kom taxibåten. På väg mot ön insåg Eskil att han glömt bort vägen dit. Alla öar såg likadana ut, klippor med träd på. När de passerade Gränö kände han igen det stora vita huset ensamt på en klippa, men därefter. Det han såg var det en stor ö eller flera små? Lyckligtvis hade chauffören inga problem att hitta. Han frågade Eskil vart de skulle lägga till.
  - Vid bryggan, svarade Eskil med oro i rösten för han visste att det mycket väl kunde vara så att bryggan var borta.
  - Var är bryggan?

– I mitten, mot öster, men den kan ju vara borta, har inte varit där på några år.

Efter ett par varv runt ön kunde de konstatera att bryggan sannolikt var borta, men man såg att de ännu fanns en huvudbyggnad ovanför där bryggan legat. Invid platsen för bryggan fanns också sjöstugan, den såg ut att vara hel. Sjöstugan var byggt delvis som ett gästhus och Eskil hade använt den som sitt eget hus sedan han blev vuxen. Dit pekade Eskil och frågade om han kunde ställa av dem nära huset.

Chauffören styrde båten mot stranden nedanför sjöstugan. När det började bli grunt slog han av motorn och fällde upp riggen, så att båten kunde glida in mot land utan risk att skadas.

– Jag kommer inte mycket närmare. Kan ni vada härifrån, eller finns det någon annan plats där ni kan gå iland torrskodda?

Eskil skakade på huvudet och började ta av sig skor samt strumpor. Det senare gjorde även Magnus. De klev ur båten, tog en kasse i var hand och gick mot land. Vattnet var kallt, men inte värre än vanligt även om det bara var maj. När de lastat av alla kassar hämtade de skorna och Eskil betalade resan med kontanter. De stod en stund barfota på stranden utan att något hände. De funderade bägge på vad som borde göras härnäst. Det var en ganska stor äng mellan stranden och huvudbyggnaden. Ängen var täckt av högt fjolårsgräs. Någonstans skulle det finnas en upptrampad stig, men den syntes inte. Det kändes, hur som helst, väldigt långt att bära alla kassarna till huvudbyggnaden just nu.

– Vi ställer in dem i sjöstugan, det finns kylskåp där också. Sedan värmer vi oss med bastu och öl.

De bar alla kassarna till sjöstugan och ställde dem på verandan. Marken var vattensjuk och instabil, men de gick försiktigt och utan större missöden. Här och där stack det upp fjolårsgräs mellan verandans spjälor. Den såg tveksam ut och inget konstigt med det. Han var med och byggde den någon gång i tonåren och den hade legat där utsatt för väder och vind sedan dess. Han steg upp på den. Den första plankan höll, men under den var det ju en ram. Den andra, däremot sprack när han prövade den med all sin tyngd, han balanserade upp sig med handen mot räcket.

– Jävla skitbygge, sa han och skrattade, vilket smittade till Magnus.

Nyckeln var ett större problem. Var fanns den? Antingen hände den bland de andra nycklarna på krokarna i huvudbyggnadens hall, eller då så var den gömd härnere på något smart ställe. De överlade en stund om hur de skulle lösa problemet och enades om att först kolla i det stora huset, som de ju ändå både ville och måste undersöka. Om de inte hittade nyckeln, skulle de kolla under plintarna till huset och om inte det gav något skulle de ta kofoten ur redskapsboden, och med den borde de kunna få upp dörren på något sätt. Så de gick genom det höga gräset mot huvudbyggnaden. Eskil halkade så att han föll, emedan Magnus halkade så att han föll ännu värre.

Fast de kom fram. Huvudbyggnaden såg ut att vara intakt bortsett ifrån att en hängränna till hälften lossnat och lutade ut från huset, ett par tegelpannor verkade vara trasiga och färgen var i bedrövligt skick.

Antagligen var det en del av träet ruttet också. Men var fanns nyckeln till det huset? Eskil försökte minnas om pappan brukade ha den på samma knippa som båtnyckeln och kanske att det var så, men de hade väl haft en reservnyckel någonstans? Eskil prövade dörrhandtaget, dörren var låst. Han prövade igen med mer kraft.

– Vi går till redskapsboden, det borde finnas en kofot.

Redskapsboden var, så klart, låst men de fick in en planka mellan dörrblad och karm. De vred tillsammans plankan utåt och det knackade i hänglåsbeslagets infästning, men plankan brast och de hamnade i en hög med Magnus underst.

– Fan, fan, fan, sa Eskil vilket inte gjorde någon skillnad utom att han kanske avreagerade sig en smula. Det var fortfarande långt till mörkret, men det var inte så varm längre i synnerhet som de var blöta och leriga. Dessutom var de hungriga, vilket dock kändes som ett mindre problem.

– Kan vi inte gå runt huset och kolla om det finns någon svag punkt?

– Gör det, sa Eskil ganska vresigt för att vara honom, för han kände sig fullt upptagen med att avreagera sig. Ganska snart hörde han Magnus ropa, det lät som ett hoppfullt rop, så han skyndade sig ditåt. Där på den bortersta kortsidan hade ett träd fallit mot huset. En av dess grenar hade slagit sönder fönstret. Det så väldigt sorgligt ut, fast det borde vara en väg in. De slet bort grenen och stammen var inte tjockare än att de lyckades vrida den bort från huset. Uppenbarligen levde trädet fortfarande eftersom det hade små blad. Så skadan kanske inte var så gammal. Eskil stack in handen genom de trasiga rutorna och häktade av hakarna. Magnus hjälpte honom att komma upp tillräckligt högt för att försöka häva sig in.

– Sluta för helvete, det är en massa glas här.

Magnus släppte och Eskil föll ned.

– Vi letar upp något att stå på. Det borde finnas i vedboden.

De hämtade en stadig kubbe från vedboden. Den var så stadig att de behövde vara två för att bära den. Men i gengäld så stabil att det inte var något problem för dem att kliva in genom fönstret från den utan att komma åt glasbitarna på fönsterbrädan.

Rummet var fuktigt, väggen under fönstret och golvet var uppenbarligen vattenskadade, men längre in såg det ut att vara friskt trä. Eskil prövade lysknappen och den fungerade. Magnus kom efter genom fönstergluggen och de gick runt i huset, tände lysen och inspekterade skicket. Det såg inga ytterligare skador och på kroken i hallen hittade de en nyckel på en liten livboj av gummi på vilken någon med svart tusch skrivit ”Sjöstugan”.

Eskil tog nyckeln och en känsla av lättnad spreds sig i honom.

Sommarhuset hade känts så avlägset, som en klump av dåligt samvete. Något han borde ta tag i för faderns skull.

Det hade varit hans ögonsten och pappan hade sagt att Eskil måste ta hand om det ordentligt och han fick absolut inte sälja det. Men pappan hade aldrig berört frågan om vad han tänkte att det skulle bli av stället när Eskil var för gammal för att ta hand om det. Eller vem som skulle ärva det efter Eskil. Men nu när han såg att byggnaderna stod kvar och att de rimligen borde vara möjligt att rusta dem till att stå i många år till, kunde han vara lugn. Arvet var inte bortslösat eller förstört. Han avbröts i sina funderingar av att Magnus ropade på honom från glasverandan. Där stod han och tittade in i ett stort ekskåp som liknade det i lilla salen hemma och Eskil visste att innehållet var detsamma.

– Vad sägs om att fira?

Sa Magnus när han tittade på en oöppnad och mycket dammig flaska med sprit, troligtvis konjak.

Eskil gick ut i köket för att hämta två konjaksstupor och för att titta i skåpet med konserver om där kanske kunde finnas något att ha som tilltugg. Han återvände till glasverandan med en bricka där han utöver konjaksstuporna ställt två burkar tonfisk, en burk sardeller, bestick, vinöppnare, konservbrytare, två vinglas, servetter och en flaska vitt vin. De öppnade burkarna och granskade innehållen, de både såg bra ut och luktade bra. De åt, drack och betraktade utsikten över havet.

– Fan vad du har det bra egentligen, Magnus tittade på Eskil och log när han sa det.

– Ja nu ja, men jag har väl aldrig tidigare sett mig som någon som har det bra. Gott om pengar, visst men vilket jävla skitliv egentligen. Bort hemma hos mamma och pappa största delen av mitt liv, mått psykiskt dåligt, aldrig haft någon tjej och knappt gjort något över huvud taget.

– Men nu är det historia. Nu bor du själv i en fantastisk våning, har värsta sommarhuset och många andra vi känner har inte heller någon tjej, i vart fall inte längre. Har dom barn är dom utflyttade för länge sedan.

Eskil besvarade leendet och begrundade det Magnus sagt. Han väntade med att svara. Istället tog han lite tonfisk och en sardell på gaffeln, tuggade långsamt så att smaken av den djupa sältan spreds i hela munnen. Han lät smaken vara kvar ett tag innan han sköljde bort den med en stadig klunk vitt vin.

– Det är sant och tack för att du sa det! Jag ska försöka tänka så.

– Skål för det!

De skålade med glaset och därefter sa Eskil:

– Det är väl lite av detsamma för dig, minus psykisk sjukdom?

– Absolut, livet kunde han blivit bättre och visst har jag mått dåligt ibland. Men jag har inte behövt bli inlagd på psyksjukhus eller något sådant.

– Ska vi säga att vi fortsätter såhär så länge vi kan?

– Vadå, såhär?

– Jag menar som vi gör, vi äter bra, reser, gör prylar som är roliga och passar för oss som är gamla gubbar.

- Gärna, jättebra idé, jag vill inte sluta.
- Vad ska vi göra mer då?
- Det får väl ge sig, vi tar det som det kommer.
- Bara göra det som känns bra.
- Precis och ta det när det kommer, inte gå och längta, det har jag gjort tillräckligt mycket förut, till ingen nytta.

Eskil höll med och de skålade ännu en gång, fast denna gång med konjaskuporna. De hann bli ganska sliriga innan de kom ned till sjöstugan och lastade in maten i kylskåpet där. Eskil insåg att det varit igång under alla dessa år. Det verkade som att det fungerade fortfarande. Därefter tände de i bastun, hämtade vatten från havet och klädde av sig. Eskil la en hög med olika korvar på bastuaggregatets stenar, som ännu inte hunnit bli varma. De öppnade ett par öl och väntade på värmen. Några korvar senare och med hjälp av lite vatten på stenarna var det så varmt i bastun att det började bli jobbigt. Men efter några simtag i havet var de svala nog att fortsätta. Därefter satt de på verandan och drack öl innan de la sig i var sin soffa med de filter som råkade ligga där. Fram mot morgonen hade värmen från bastun upphört och det vart ganska kallt. Eskil försökte somna om men han frös för mycket. Till slut gick han upp kissade från verandan och knäppte på alla el-radiatorer han kunde hitta. Detta i kombination med att solens strålar värmdes stugan gjorde att han somnade om efter någon timme och inte vaknade förrän det var fullt dagsljus och väldigt varmt. Magnus satt upp i soffan och tittade på Eskil.

- Ja nu är det fanimej ordentligt varmt, ska vi vädra lite?
  - Absolut, det måste vara hur unket som helst härinne. Vill vi ha frukost förresten?
  - Gärna, men har vi något vatten?
  - Just det, vi borde gå till brunnen. Jag skulle gärna borsta tänderna också?
  - Funkar brunnen då?
  - Vet inte, men det går ingen ledning hit ner och dessutom kanske pumpen har pajat.
  - Vad gör vi då?
  - Vi får väl pumpa för hand i så fall. Vi får kolla, sedan måste vi koppla ihop slangarna för vi brukade ta isär dom inför vintern.
- Magnus tittade på spriten som de ställt på bänken i pentryt.

– Ska vi börja med en återställare, kanske?
 Så blev det. Vädring, var sin stadig whisky, sedan på med rena kläder och iväg mot brunnen. Eskil kopplade ihop slangarna och vred på motorskyddet. Det kom ljud från pumpen, så kanske att den fungerade. Han stängde locket och gick till uteduschen, på storstugans bakre långsida och vred på kranen. Efter en ganska lång stund hostade det till i kranen och det kom vatten, men det såg inte så fräscht ut. De lät det rinna samtidigt som de satte på kranen i köket och i badrummet. När de därefter kom tillbaka till duschen såg vattnet ut som vatten brukar. De stängde kranarna för att

därefter öppna i köket igen och tappa upp i en dunk som de bar ner till sjöstugan. När de var klara med morgonbestyren kände Eskil att han ville ta tag i något mer vad gällde huset, fast vad? Stärkta av var sin öl kom de fram till ett åtgärdsprogram som bestod i att klippa gräset, ringa en hantverkare och kanske en städfirma. De började med gräsklippningen. Nu när dörren till det stora huset var olåst var det inga problem att hitta nyckeln till redskapsboden. Där inne mitt på golvet stod den gula åkgräsklipparen. Eskil tankade den och provade att starta, vilket den gjorde på första rycket, trots att bensinen var gammal. De turades om att klippa hela den stora gräsytan mellan huvudbyggnaden och vattnet. Därefter tog de var sin öl och diskuterade lunch. De tog beslut om att äta tunnbrödsrullar, så Eskil kokade pulvermos och stekte korvar. Magnus dukade på altanen och ställde fram alla tillbehören de köpt. Efter måltiden googlade Magnus på snickare i skärgården. Eskil ringde ett par av numren och vid det tredje försöket fick det tag i en kille som sa sig kunna göra jobben på en gång. Dessutom kunde han ordna med någon som kunde hjälpa dem att städa. Det var han sambo och han kunde fakturera även för henne och fixa med skatteavdragen. De gjorde upp om möte dagen efter och nöjda i hågen gick de upp till stora huset, satte sig i glasverandan med några öl och en kortlek. Så gick den dagen och när den led mot sitt slut, enligt deras sätt att räkna, sov de i riktiga sängar i stora huset och de borstade till och med tänderna innan de lade sig. De fortsatte att hänga på ön tills maten sinade och snickaren hade börjat med renoverandet. De hade kommit överens om en ganska lång lista med åtgärder och snickaren hade tagit foton på allt han skulle fixa. Han till och med körde dem till fastlandet och de kom överens om att han skulle hämta dem i Trinntorp för inspektion när jobbet var klart. De kom ut på inspektion några dagar innan midsommar. Som uppgjort hämtade snickaren dem i sin båt vid den allmänna bryggan i Trinntorp. De la till vid Eskils nya brygga och där stod åkgräsklipparen och väntade på dem med vagnen påkopplad. Snickaren körde upp ekipaget till huvudbyggnaden emedan Eskil och Magnus sakta gick längs stigen för att njuta av resultatet av hans ansträngningar. Därefter tog snickaren med dem runt på en inspektion till allt han åtgärdat. Alla byggnaderna var nymålade, det trasiga fönstret på huvudbyggnaden, vindskivorna och den trasiga hängrännan var utbytta och det var rent överallt. Trädäcket och några andra snickerier på sjöstugan var också åtgärdade. Kort sagt var allt i ungefär samma skick som när Eskil och hans pappa lämnade ön för tio år sedan. Midsommaren var kall det året, men det spelade dem mindre roll, för det var lagom varmt i glasverandan och de hade gott om både mat och dricka. På midsommardagen kände nog bägge att det kanske ändå började bli lite tråkigt. Samma spel, samma samtal samma degiga känsla i huvudet av lite för mycket alkohol lite för tidigt på dagen. Något kanske behövde hända tänkte Eskil, även om han hade det bra och gärna skulle vilja fortsätta i samma stil.

– Du, det här är ju helt underbart, vilken skillnad för mig på typ ett år. Men tänk om jag blir sjuk igen, eller om det händer något annat?

– Vad menar du?

– Jag menar att det fortfarande finns saker som jag skulle vilja göra och tänk om det blir för sent.

– Aha, vad tänkte du på?

– Resa och kanske resa, eller jag vet inte.

– Resa är bra och sommaren är en bra tid att göra det, i varje fall i Europa.

– Jag vill jättegärna resa i Europa, jag har ju bara varit i Norden och i Spanien. Du då, var har du varit i Europa?

– Lite i Tyskland, Frankrike, England, Holland och Italien. Sedan kanske något mer som jag inte kommer på nu.

– Vill du göra en tur i Europa med mig?

– Gärna, men hur då? Tågluffa, bila eller vad då?

– Jag gillar tåg och dessutom har vi ju ingen bil.

– Tåg är bra och då behöver vi inte tänka på att vara nyktra heller.

– Perfekt, när åker vi.

– Jag kan åka när som helst, jag behöver bara packa lite och mina krukväxter är döda, så jag kan vara borta hela sommaren om det skulle falla sig så.

– Bra då åker vi på måndag, eller det kanske är bra att köpa upp sig på lite kläder och prylar innan. Jag vet inte vad man behöver, men jag tror inte att jag har det.

– Vi kan väl ta en tur förbi en affär med herrkläder när vi åker hem och så ber du dem plocka ihop lite.

De stannade till tisdagen och lagom till dess hade de ätit upp allt utom en burk med sill och något kilo potatis. Potatisen grävde de ner i det som tidigare varit ett potatisland. De bad taxin köra dem till en butik för fritidskläder. Chauffören släppte därför av dem invid Naturkompaniet på Sveavägen. Där bad Eskil expediten att plocka ihop ett lämpligt kit med ryggsäck och kläder för en månad.

Expediten tittade på Eskil:

– Ska ni vandra i fjällen, åka på fiskesemester eller vad har du tänkt dig?

– Jag tänkte tågluffa i Europa och jag kommer inte att campa eller så.

– Okej, inget tält eller sådan, då behöver du kanske bara en mindre ryggsäck och tåliga kläder som smutsen inte syns på?

Det lät perfekt, liten ryggsäck med så lite i som möjligt gör färden enkel. Från butiken gick de hem till Eskil, via en restaurang där de åt en sen lunch.

Fakturan från snickaren väntade på hallgolvet, Eskil skrev en betalorder som han stoppade i ett privatgiro-kuvert tillsammans med talongen från fakturan. Sedan tog de var sin whisky innan Magnus åkte tunnelbana hem till sig.

De möttes på centralstationen på förmiddagen efter. Magnus hade en lite större ryggsäck än Eskil, men den såg inte särskilt välanvänd ut. De gick runt och letade efter biljettkassorna en stund utan att lyckas. En person som bar någon slags uniform, upplyste dem om att det inte fanns några biljettkassor. Men han tog med dem till ett gäng automater som var uppställda i den stora hallen.

– Vart vill ni åka?

Magnus tittade på Eskil och sa lite prövande:

– Danmark eller Tyskland?

– Vi kan väl börja med Köpenhamn?

– Köpenhamn blir bra.

– Jaha, två personer till Köpenhamn, när vill ni åka?

– Nu på en gång, eller så fort som möjligt.

Så fort som möjligt visade sig vara ett par timmar senare, men det fanns biljetter och det fanns ingen brådska. De åt lunch på kinabuffén på andra sidan gatan och sköljde ner maten med ett par starköl, men de hade ändå gott om tid att känna atmosfären och doften av tåg på perrongen. Deras platser skulle var nära restaurangvagnen, vilket gjorde det smidigt för den vars tur det var att köpa öl. Eskil somnade när de suttit en stund på tåget, men väcktes av Magnus när de åkte över Öresundsbron. En tjänsteman på stationens turistinformation hjälpte dem att boka ett rum på ett centralt beläget hotell. När Eskil sa:

– Taxi?

Skakade tjänstemannen på huvudet och pekade med fingret på kartan som låg mellan dem, sedan pekade han en ännu gång bara en liten bit därifrån.

– Here we are now.

De fick kartan och gick dit.

Eskil piggade upp sig med en dusch, medan Magnus väntade irriterat, sugen på att göra stan. De gick åt ena hållet utan några planer utöver att de skulle börja med en Bankomat och därefter en krog med smørrebrød.

Bankomaten hittade de nästan direkt, men de fick gå ett tag och de passerade flera restauranger innan de hittade en som annonserade det de sökte. Eskil beställde de favoriter han mindes ifrån när han besökt Danmark med föräldrarna. Magnus valde detsamma. En liten stund senare kom servitören med två öl och var sin tallrik med tre smörgåsar på. Det var rejält med pålägg och inte mycket till bröd, precis som Eskil mindes dem. De smakade dock mindre än vad hans minnesbild gjorde gällande och han hade nog inte blivit mätt om det inte vore för att de ätit rejält med mat till lunch på kinabuffén. Det var dock inget som föresvävade honom, för där och hände något i Eskil Bergman. Det var som att något släppte i hans huvud. Han kände sig fri. Fri från det tidigare ständigt närvarande oron över vad de han mötte skulle tycka om honom. Den bara slutade att finnas där. Det kanske inte var något Magnus märkte förutom att Eskil blev ovanligt pratsam och därtill sa saker han inte brukade säga annars,

intressanta saker. Det första som tydde på det var att Eskil sa:

– Jag borde pinka mindre, det känns så onödigt att försöka bli av med känslan av att vara pinknödigt, bara för att sedan känna den komma tillbaka bara en liten stund senare.

– Men det är väl för att vi dricker öl, då blir man ju pinknödigt.

– Jo visst, men man kan väl svettas ut ölen också.

– Det är sant, om det är riktigt varmt ute behöver man verkligen inte pinka lika ofta och när man gör det är urinen knallgul.

– Precis, jag skall svettas mer!

– Tänkte du ha varmare kläder.

– Ja, vi går och köper en tröja, vill du också ha en?

– Visst, en tröja vore väl bra, men tänk om man börjar lukta svett då?

– Vi får duscha mer och använda deodorant.

Magnus blev glad över Eskil nyvunna entusiasm och att han faktiskt hade en idé om hur han skulle utvecklas på något sätt, även om idén lät idiotisk. Så de lämnade restaurangen. Eskil frågade servitrisen som tog betalt om hon visste något ställe där de kunde köpa tröjor och deodorant. Det var oklart för dem bägge om hon begripit frågan, men svaret var inte oklart. Det var obegripligt. Då gjorde Eskil någonting helt nytt och totalt i linje med hans samtid, han tog upp sin telefon och googlade om saken. Efter lite knappande med stöd av Magnus kom de fram till att det fanns ett varuhus i närheten och de lät Eskils telefon leda dem dit. Avdelningen för herrkläder fanns två trappor upp och på vägen dit passerade de parfymavdelningen. De provade provflaskorna utan att egentligen fundera över vad de var ute efter. Magnus sprayade på vänster handled och då gjorde Eskil detsamma. Sedan tog de en annan flaska och sprejade på den andra handleden, därefter en tredje som de sprejade i ena armhålan, för att direkt prova ytterligare en annan i den andra armhålan. Det kom snart fram en expedit till dem och hon hade inte det vanliga försäljar-leendet, istället tittade hon ganska bister emot dem. Fast det bekom inte Eskil. Istället för att bara vilja försvinna ville han prata med henne.

– Vi vill ha något så att man inte luktar svett, sa han med ett brett leende.

Hon besvarade leendet och ställde några frågor till honom på engelska.

Därefter ledde hon dem till ett ställ med rubriken ”Men”, varifrån hon plockade en cylindrisk flaska av aluminium. Hon sprayade lite från flaskan på en pappersbit som hon därefter räckte till Eskil som för att han skulle lukta på den. Men Eskil gjorde inte det, istället frågade han henne om hon gillade doften. Det sa hon att hon gjorde och därmed var affären klar, en flaska till Eskil och en till Magnus. När de äntrade avdelningen för herrkläder möttes det av ett leende butiksbiträde som frågade om han kunde hjälpa till. Det visade sig att killen talade och förstod svenska helt perfekt och han verkade därtill ha en känsla för vad de kunde tänkas passa i. Istället för att fråga om färger och sådant gick han till ett ställ med grovt stickade marinblå tröjor med fickor på sidorna, knappar i mitten och slitskydd av

mocka över armbågarna. Han valde ut en av dem och höll framför Eskil. Eskil tog av sig den tunna regnjackan han hade på sig, lade den på klädstället och sa:

– Jättefin, den tar jag. Utan att ens titta på prislappen.

Därefter tittade han på Magnus och frågade om han också ville ha en. Men Magnus tackade nej till erbjudandet för han hade sett prislappen och det kändes lite väl frikostigt för honom även om han visste att Eskil hade gott om pengar. Eskil bad butiksbiträdet slänga regnjackan han kom dit i, betalade och så gick de ut på stan igen. Han var glad, även om tröjan nog kanske var lite onödigt varm i den ljumma sommarkvällen. Vad gjorde det om man slapp springa och pinka hela tiden. Och fickan var stor nog att innehålla hans deodorantflaska. De gick en bit längs gatan, men inte längre än till den första baren de mötte. Eskil gick in utan att höra med Magnus och väl därinne beställde han öl och Gammeldansk. Magnus plockade fram kortleken, de spelade Chicago och tog in en ny runda drycker. Väl ute igen gick de en ganska lång bit och tittade på människor, byggnader och butiker. Eskil var fortfarande pratsam och han frågade Magnus:

– Varför reser man på semester egentligen?

– Uppleva nya saker, få lite spänning, testa nya maträtter, koppla av.

Föreslog Magnus.

– Men många åker väl mest till samma ställen, då är det väl inte för att uppleva nya saker och de käkar väl då ungefär det de vet att de gillar?

– Koppla av då?

– Men det gör man väl bättre hemma. Det här är ju inte så avkopplande, men väldigt kul.

– Va bra, så är det väl för andra också då? Alternativt kanske man gör det för att ha något att skryta om.

– Fast jag har ingen att skryta om det för, men jag vill ändå resa.

De skrattade och fortsatte resonemanget utan planer på vart det skulle leda dem, vilket kändes befriande.

När de åt frukost i hotellets matsal lämnade Eskil den nya tröjan på rummet. Men han var fortfarande glad över inköpet och entusiastisk över resan.

– Kan vi inte åka till Legoland, det tror jag är kul och jag har inte varit där. Det hade inte Magnus heller, så varför inte tänkte han, smittad som han var av Eskils entusiasm. Tröjan och deodoranten fick utan problem plats i Eskils ryggsäck och i hotellets reception frågade de hur de bäst tog sig till Legoland. Receptionisten föreslog att de skulle ta tåget till Kolding och därefter skrev hon ner data om tågresan på en lapp som hon lade emellan dem. Det gick i lugn takt mot centralstationen, stannade vi en bar tog en öl med Gammeldansk och Eskil tog till och med ett foto på Magnus med telefonen. Fast först visste han inte hur han skulle göra och han hade tidigare aldrig ens reflekterat över att telefonen även kunde användas som

kamera. Tanken kom över honom när han såg ett ungt par som poserade tillsammans framför en telefon som tjejen höll i en utsträckt hand.

– Kan inte vi också ta ett foto, som att vi var kära.

Magnus tittade förvånat på honom:

– Okej foto, men fan inte kära.

– Okej, som kompisar på semester då?

– Visst, vill du att jag tar ett foto på dig med din kamera?

– Det är väl bra, men hellre att vi tar ett kort på oss tillsammans som killen och tjejen där.

– Är inte det lite bögigt?

– Fan vad du är hämmad nu då, jag vill bara inte se så ensamt ut när jag tittar på bilden senare.

– Som att du har en kompis, sa Magnus lite retsamt.

Men han ändrade tonläge när han förstod att det faktiskt var viktigt för Eskil. Han visade Eskil hur han skulle göra och Eskil tog genast en bild av dem med en lokalbuss som bakgrund. Bilden blev inte så bra, men det var en bild och ett bevis på att han hade en vän som han gjorde roliga saker med. Han ville ta mer bilder.

– Vad är det viktigaste turistmotivet i Danmark, är inte det den där statyn av en flicka på en sten?

De tittade på turistkartan de fått i turistinformationen och Magnus pekade ut en riktning. De gick i runt en halvtimme utan att det såg ut som att den ens kommit halvvägs. När de tog en paus med var sin Tuborg på en trevlig krog jämförde de vem som var mest trött i fötterna, fast de hindrade dem inte ifrån att fortsätta gå i närmare en timme till.

När de väl hittat statyn började de skratta, Eskil sa:

– Va fan, har vi gått i en och en halv timme bara för att se det där.

– Utsikten, motion, vatten. Föreslog Magnus lite lamt.

Eskil tog ett foto av dem med utsträckt högerarm med statyn som bakgrund och ganska nära stod ett annat par som gjorde samma sak. Magnus lutade sitt huvud mot Eskil när han knäppte kortet och detsamma gjorde det andra paret som också var två män i samma ålder. Den ene av dem sa något på engelska till Eskil, som Eskil tolkade som en fråga om huruvida de var turister. Han svarade på engelska, men snart kom dom fram till att alla var svenskar.

Eskil frågade om han kunde få bjuda på en öl med Gammeldansk och de tackade ja. De satte sig på en uteservering med utsikt över havet. Ganska snart insåg Eskil och Magnus att killarna verkligen var ett par och att dom antog att även Magnus och Eskil var det. Det kändes väldigt bra, i vart fall för Eskil. Som att han var som vem som helst, en glad kille på välförtjänt semester med sin partner efter hårt slit under vintern. Att han inte såg sig själv som homosexuell kunde kvitta, han brukade ju inte se sig själv som sexuell över huvud taget, så detta kändes ändå som ett fall framåt. De blev ett par omgångar till under tiden som de jämförde resplaner, jobb och annat

som brukar jämföras. Eskil kände sig lugn under jämförelsen han var ju pensionär numera med representativt boende och en vän. De växlade telefonnummer, pratade om att ses över några öl någon gång i Stockholm och skildes åt eftersom de hade ärenden i Köpenhamn som gjorde att de måste stanna, även om de tyckte det lät som en kul idé att åka till Legoland. Eskil och Magnus tog en taxi till stationen, köpte biljetter och väntade i närmare en timme på stationen. På tåget bänkade de sig i kafévagnen och över några smörgåsar med pilsner tog Eskil upp något han tänkt på men aldrig fått klart för sig:

– Om jag gör något dumt eller är taskigt mot någon mår jag dåligt över det och skäms, även om det inte var meningen att vara taskig.

– Ja, det är väl normalt.

– Tror du den som jag råkade vara taskig mot blir ledsen över det?

– Det beror väl på vad det gäller, men själv är jag inte så känsligt.

– Det är inte jag heller, jag tycker att det är ganska skönt när det är någon annan som är dum och inte jag.

– Så är nog jag med, fast vissa taskigheter stannar kvar och gnager.

– Kommer du på någon sådan gång då det varit jag som gjort det taskiga? Först skakade Magnus på huvudet, men det märktes att han funderade på något, eller då så gick han bara igenom sina minnen.

– Jo jag kommer på en gång. Under den första fysikkursen, den med dom roliga experimenten som man gjorde två och två, frågade jag dig om vi kunde vara i en grupp, du svarade inte. Senare visade det sig att du gjorde dom med Tomas och jag hade ingen som ville bilda grupp med mig. Jag blev tvungen att labba med Fredrik Lagmark, kom du ihåg honom?

– Förlåt, det är inget jag ens kommer ihåg. Fast jag kommer ihåg Fredrik Lagmark, han var jobbig.

– Ja, och svår att bli av med. Efter den kursen ringde han mig ganska ofta och ville att vi skulle plugga ihop och sådant.

– Han ringde mig också ibland och skröt om sina saker. Så du kanske hade fått honom på dig även om ni inte hade labbat ihop.

Nu frågade Magnus Eskil om samma sak, men Eskil kom inte på något. Eller egentligen kom han på flera saker, men inget han ville ta upp med Magnus. Händelsen under labb-kursen kom han inte ihåg, men det hade hänt vid flera tillfällen att Magnus blivit sur på honom för saker som han gjort utan avsikt att göra Magnus illa. Som när han inte kom till Magnus fyrtioårskalas för att han mådde så dåligt, eller när han oavsiktligt skrämde bort en tjej som Magnus hade stött på när de var på krogen en gång för länge sedan. Det jobbiga med de händelserna var känslan av att Magnus tyckte att det bara var Eskil som gjorde taskiga saker, när Magnus antagligen också gjorde ungefär samma saker mot honom, fast Eskil aldrig påpekade det för Magnus. Men han tänkte vidare på saken och frågade Magnus:

– Kan det vara så att man kanske blir extra ledsen för vissa saker som egentligen inte är så allvarliga om den som gör det är någon man tycker om. Man känner sig sviken, liksom.

Magnus såg ut som att han funderade en stund igen, innan han gick iväg till toaletten. När han återkom höll han två pilsner i den ena handen och några små påsar med jordnötter i den andra. Det såg ut som att han kommit på något.

– Det är väl kanske därför en del blir så knäckta av att partnern varit otrogen. Jag menar det är väl egentligen inte så stor sak om man skulle råka pippa med någon annan en gång på fyllan.

– Jag håller med, även om jag aldrig har pippat. Att någon pippar med någon annan på fyllan när chansen dyker upp, behöver väl inte ha med känslorna för partnern att göra? Man kan väl bli kåt på någon och ta chansen alldeles oavsett hur mycket man älskar sin riktiga partner?

– Ja det taskiga är väl att berätta det för partner, då är man ju verkligen ute efter att såra.

– Men på något sätt verkar ju många ta det väldigt personligt, i alla fall på TV. Där mördar de ju varandra på grund av otrohet.

– Det kanske är för att det blir bra TV, eller?

Eskil nickade och sa:

– Ja, egentligen borde det viktiga väl vara om huruvida man är lycklig med sin partner inte om huruvida partnern skulle pippa med någon annan någon gång.

Det satt två damer vid bordet bredvid. De drack också pilsner. Tidigare hade de pratat med varandra på Danska, men nu satt de vända mot Eskil och Magnus. De log. Stärkt av fyllan tog Eskil mod till sig och frågade dem på Svenska, eftersom de verkade förstå vad han pratade med Magnus om: – Vad skulle ni välja? Du har en partner som du kommer att leva med resten av livet. Antingen är du lycklig med honom, men han är otrogen mot dig fem gånger. Eller då så är du olycklig med honom, men han är dig trogen.

Den ena, hon som satt på samma sida om bordet som Eskil svarade snabbt på ganska bra svenska att det viktigaste för henne var att vara lycklig. Emedan den andra svarade att hon inte skulle kunna vara lycklig med någon som varit otrogen mot henne. Hennes väninna däremot menade att om hon är lycklig med honom så betyder det väl att man inte vet om det. Hon på samma sida som Magnus svarade att det är viktigt att vara ärliga emot varandra, emedan hon på Eskils sida pekade på Magnus och sa: – Jag håller med dig, det är taskigt att berätta för någon om man varit otrogen. Det är som att jag skiter så mycket i dig att jag väljer att sära dig bara för att jag inte pallar att hålla inne med mitt svek.

De presenterade sig därefter för varandra och för en gång skull försökte Eskil hålla deras namn i huvudet. Hon som satt närmast honom hette tydligen Vibeke och den andra verkade heta Anne eller något liknande. De hade varit på semester i Tyskland och nu var de på väg hem till Kolding. Efter att Eskil bjudit alla på en omgång pilsner med Gammeldansk lutade sig Vibeke fram emot honom som för att säga något förtroligt. Eskil lutade sig därför emot henne så att hans högra öra var nära hennes mun. Hon viskade:

– Är det sant att du aldrig legat med någon?

Eskil tittade på henne och nickade.

Hon drog lite i hans skjorta, som för att han skulle komma närmare med örat igen.

– Är det så att du föredrar killar?

Eskil tittade på henne igen, men denna gång skakade han på huvudet.

De tittade in i varandras ögon, hon log och Eskil log tillbaka.

– Tänkte ni stanna i Kolding över natten, eller åker ni direkt till Legoland?

– Vi har inga planer, vi tar det som det kommer. Förresten skulle jag inte kunna få bjuda med er till Legoland i morgon, jag betalar.

Kvinnans leende blev större.

– Gärna det, jag har inget för mig i morgon, men jag måste fråga Anne.

Vibeke lutade sig mot Anne för att få henne att slita sig från hennes konversation med Magnus. De viskade till varandra. Anne tittade på Eskil, log och sa att hon gärna följde med dem till Legoland om de stod för kalaset. De skålade för detta med det sista av nubben, alla var glada.

Framme i Kolding vinkade Magnus fram en taxi och han satte sig i framsätet. Vibeke, som satt på Eskils vänstra sida gav taxichauffören

adressen till hennes bostad. Det var ett radhus i ett ganska stort område med likadana hus. Hon bjöd dem att sitta runt ett runt bord med glasskiva som stod på altanen. På bordet stod bara en askkopp. Hon gick ut i köket och hämtade fyra glas samtidigt som Anne dukade upp några flaskor sprit som hon köpt i Tyskland. Hon öppnade en av flaskorna och bad Vibeke hämta fyra snapsglas. Vibeke gjorde så och Anne hällde upp en trögflytande blå vätska. De skålade och Eskil smakade försiktigt på vätskan. Den smakade underbart och han tog omedelbart en rejäl klunk. Både Vibeke och Anne log mot honom:

– Gillade du det?

– Ja verkligen, vad är det? Det smakar som någon slags godis, som lakritshot fast annorlunda.

– Det är det, sa Anne och gav honom flaskan.

De vart överens om att det smakade jättegott och därefter snapsade de upp hela flaskan under glada samtal om fina minnen med alkohol.

Vibeke gick iväg till köket och kom tillbaka med fyra kalla flaskor med öl.

– Härligt! Sa Magnus.

Eskil tog en rejäl klunk direkt ur flaskan:

– Carlsberg, probably the best beer in the world.

Han fick det nästan att låta som en reklamröst tyckte han själv. Vibeke undrade om de var hungriga och det var de nog, så hon gick återigen ut i köket och kom efter en stund tillbaka med en bricka med bröd och olika pålägg samt fyra nya Carlsberg.

De fortsatte kvällen med att berätta om sina liv. Vibeke berättade om sina två barn, hon var skild och nybliven pensionär. Anne hade också två barn, var skild, nybliven pensionär och hade arbetat på samma sjukhus som Vibeke. Magnus berättade lite om hans jobb som ingenjör och detsamma gjorde Eskil. Men när de kom in på familjefrågor var de bägge ganska kortfattade. De blev alla ganska berusade och kvällen blev kyligare. Anne och Magnus gick in och satte sig i soffan där de snart började hångla med varandra. Vibeke satt mitt emot Eskil ute på altanen. Hon tittade honom i ögonen utan att flytta blicken, samtidigt som hon log. Eskil mötte leendet men hade svårt att hålla kvar blicken på hennes ögon. Det är väl oartigt att stirra på någon? Men samtidigt kändes det upphetsande och han ville hålla kvar känslan. Vibeke reste sig, kom fram till honom, sa att hon fryser och därefter satte hon sig i hans knä. Hon la armarna om honom och han gjorde detsamma. Hennes läppar närmade sig hans. Han öppnade dem lite, hon slickade sig runt munnen och han gjorde detsamma. Därefter började de kyssas. Efter en stund reste hon sig, tog hans hand och bad honom följa med. Magnus och Anne var inte kvar i soffan, vilket Vibeke kommenterade skämtsamt. Eskil tänkte att det nog ändå skulle kunna gå att ha samlag för han kände lemnen var lite halvstyv. Men han kände också att han var väldigt kissnödig och det hade inte hjälp att Vibekes tyngd vilat mot kissblåsan.

Hon ledde honom mot hennes sovrum, men han sa att han behövde kissa. Han hade varit på toaletten ett par gånger tidigare, så han visste var den fanns, men nu var han mer berusad och han var tvungen att försöka koncentrera sig både på att gå stadigt och på att komma ihåg vägen mellan toaletten och hennes sovrum. När han kissat sköljde han ansiktet och lemmen varpå han stegade mot hennes sovrum med högerhanden mot väggen för att minska risken för att vingla så att det syntes. När han kom in i rummet var det ganska mörkt så när som på att en sänglampa var tänd. Hon låg under ett tunt täcke och när han kom närmare drog hon av det och visade att hon var naken och ville att han skulle komma. Hon var ganska brunbränd, väldigt vacker och sexig. Han satte sig på sängkanten och tog av kläderna utan att ta blicken ifrån henne annat än då han måste av praktiska skäl. När han var naken lade han sig bredvid henne i sängen, hon lade sig på honom, tryckte sina läppar mot hans och rörde runt med tungan i hans mun. Som av sig själva började hans händer smeka hennes rygg och rumpa. Hon tryckte sitt underliv mot hans och nu var han nästan säker på att lemmen var styv. Hon rullade av honom och tog lemmen i munnen. Nu kunde han se det, det var underbart sextigt och hans lem var verkligen styv. När han kände att han nästan höll på att komma avbröt hon det hon höll på med för att sätta sig på honom och hans lem. Han gjorde det, han hade samlag, han skulle inte dö som oskuld. Hon stönade och juckade våldsamt nu och så gav hon ut ett litet tjut samtidigt som hon skakade. Därefter satt hon stilla en stund på honom innan hon fortsatte och då kom han för första gången i sitt liv i en kvinnas sköte. Han började gråta och hon kysste bort hans tårar. Senare gick hon iväg på toaletten och när hon var tillbaka hade Eskil somnat, lycklig. När han vaknade var det dag och hon låg bredvid honom med en arm på hans bröst. Han var väldigt kissnödig, så han tog försiktigt bort armen och smög ut på toaletten. När han kom tillbaka var hon också vaken och frågade om han ville ha kaffe. Hon tog på sig en morgonrock och gick iväg och han hörde hur hon pratade med Magnus och Anne, därefter hörde han Vibeke stöka i köket. När hon kom tillbaka till sovrummet bar hon på en badrock som hon kastade framför Eskil utan att säga något. Han förstod vad hon menade och tog den på sig utan att heller säga något. Därefter följde han med henne ut i köket. Där satt redan Magnus och Anne i var sin badrock som såg lite små ut, som att de var ämnade för barn. Under måltiden pratade de om planerna för dagen. Vibeke sa att hon kunde köra till Legoland, men Magnus tyckte att det var bättre att de tog en taxi så att alla kunde dricka öl. Eskil och Anne höll med. Vibeke visade dem duschutrymmet och Eskil förstod att hon kanske menade att han borde duscha även om han egentligen inte ville ta bort minnena från natten. För säkerhets skull bytte han även alla kläder utom byxorna för han tänkte att Vibeke annars skulle tycka att han var en snuskgubbe. Men än så länge verkade hon inte tycka det och hon log allt som oftast när hon tittade på honom.

Det vart en ganska lång tur med taxi, men Magnus betalade utan att ta upp saken med de andra. Eskil betalade, som lovat, entrén och de började med att titta på alla de fina miljöerna byggda i Lego, vilket gjorde att samtalet naturligt kom in på barndomen och olika leksaker. Eskil tyckte att det såg ut att vara ganska långa köer till alla åkattraktionerna. Men Vibeke och Anne menade att de hade tur, det var ovanligt lite folk i parken, men att de nog borde skynda sig att åka för det brukar bli längre köer ju längre dagen lider. Eskil sa:

– Ta oss till era favoriter, ni vet bäst, vi har ju aldrig varit här.

Det gjorde dom och det blev ett antal olika bergochdalbanor. De enades om att den bästa var en där man satt i båtar. Den åkte de flera gånger. Men mellan åken tog de ibland en öl och någon smårätt. Så förflöt dagen som kanske var den bästa i Eskil Bergmans liv. På kvällen åkte de tillbaka till Vibekes hus för mer öl och sprit på altanen samt älskog i Vibekes sovrum. Dagen efter skulle Vibeke besöka ett barnbarn som fyllde år och Anne hade också något hon skulle göra. Magnus och Eskil förstod att det var ett avsked och de tackade för sig med ett långt och känslösamt farväl. De tog en taxi till stationen i Kolding och under resan dit kom de fram till att nästa anhalt var någonstans i Tyskland men helst inte via Köpenhamn eftersom det skulle kännas som att de åkte bakåt. Det blev Flensburg. Där ordnade turistinformationen ett rum åt dem på ett hotell och de fick var sin karta över staden. Ingen av dem var särskilt sugen på alkohol och istället kändes det som att de ville röra på sig, så de tog en lång promenad på måfå runt i staden innan de tog in på hotellet och la sig i sängarna. De vaknade inte förrän mot kvällen och då var de bägge väldigt hungriga och säkra på att de ville ha rejäl tysk mat med surkål, korv, knödel och öl. Receptionisten föreslog ett ställe som även var ett bryggeri. Det kändes väldigt tyskt med umpa-umpa musik och servitriser i gammaldags dräkter. Maten smakade väldigt tyskt, gott och den var så riklig att Eskil inte orkade äta upp allt trots att han inte ätit annat än smörgåsarna hos Vibeke. Först efter maten frågade Magnus hur det gått i sängkammaren. Eskil berättade och Magnus gratulerade honom. Själv hade han också fått komma till och han var väldigt nöjd. Därefter diskuterade de tekniska detaljer i nära nog två timmar. De gick runt lite mer i staden och stannade på några olika ställen för ytterligare öl innan de gick tillbaka till hotellet. Först då det var på väg till hotellet tog Eskil upp frågan om Magnus trodde att tjejerna bara velat ha ett litet semesteräventyr, eller om de kanske skulle kunna träffas igen. De hade växlat telefonnummer och Vibeke hade sagt att de var välkomna tillbaka, men menade hon verkligen det? Magnus svarade att han inte trodde Anne ville något mer med honom, men att det kanske var annorlunda med Vibeke. Han tyckte att hon verkligen hade sett kär ut när hon tittat på Eskil. Eskil blev som varm inombords även om han inte visste om han skulle vilja att de träffades igen, skulle inte det bli lite jobbigt?

Under frukosten morgonen efter diskuterade de vad de skulle göra härnäst. Magnus frågade vad Eskil ville. Eskil funderade en stund och kom sedan med några saker som länge velat se.

- Något med andra världskriget, kanske Atlantvallen.
- Det skulle jag också vilja se, mer?
- Franskt vinslott där man kan bo.
- Gärna, mer?
- London och Rom.
- Toppen, mer!
- Testa en coffee shop i Holland.
- Röka på menar du, gärna!
- Men du då Magnus, har inte du några förslag?
- Nä inte på rak arm, utom kanske en kryssning i Medelhavet. Det skall vara bra har jag hört. God mat och shower varje kväll och så stannar man på olika ställe varje dag.
- Det kör vi på! Vart börjar vi?
- Det är väl smartast att börja med coffee shop i Holland, det är inte så lång dit tror jag. Där borde det väl finnas några rester av Atlantvallen kvar.
- Kan du inte googla på det?
- Absolut, men ska inte du också prova? Vi kan väl tävla om vem som först hittar något vettigt om Atlantvallen.

Eskil tvekade, men han tog ändå fram telefonen och provade att skriva ”Atlantvallen museum” i sökfältet. Fast Magnus var snabbare och han noterade att det fanns ett sådant museum i en ort som hette ”Hoek van Holland”, därifrån gick det även färjor till England. Magnus hämtade lite mer äggröra med bacon emedan Eskil fyllde på kaffekoppen och gjorde en smörgås med en stor hög av olika charkprodukter toppad med paprika. De gick till rummet, duschade, slöade på sängarna och packade ryggsäckarna. Det visade sig vara en ganska lång tågresa för att komma till Amsterdam. Efter att ha tittat ut genom fönstret i någon timme tröttnade Eskil, han ville prata om något, men vad? Han provade lite trevande med:

- Har du funderat något på tidelag?
- Nej verkligen inte, har du? Är du sugen på sex med en get?
- Det har jag aldrig varit sugen på och inte med något annat djur heller faktiskt. Men jag har hört på radio att det är tillåtet, fast det finns dom som vill förbjuda det.
- Jag trodde det var förbjudet, fast jag har inte funderat så mycket på det egentligen.
- På radion sa dom att djuren mår dåligt av det, fast det är väl inte självklart, eller?
- Nej, det behöver väl inte vara så att de mår dåligt av det?
- När jag var liten och besökte några vänner till mamma och pappa var det en tax som gned snoppen mot mitt ben, det tyckte den var skönt. Jag blev så klart jätterädd.

- Så i det fallet var det mer du som led än taxen.
  - Ja, så kan man väl se det?
  - Det finns tydligen porrfilmer där dom suger av hästar och hundar, dom lär väl inte klaga på det?
  - Kanske för att de är hanar?
  - Det kanske handlar om det. Om en söt tjej suger av en hund då är det ok, men om en gubbe knullar med en get-hona då är det hemskt.
  - Det borde väl handla om storleken på organen, om dom passar ihop liksom. För, i vart fall, en katt-hona som löper är ju för fan pigg på det mesta tror jag. När jag var liten hade vi en hankatt och på våren kom honkatterna dit och var som galna. Jag kom ihåg en av dem, henne drog jag runt på golvet hållandes i svansen och hon tyckte det var jättemysigt.
  - Det kan nog vara lite dubbelmoral där.
  - Håller med och det kanske är samma med annat som pedofili. När har läst i minst en roman och i flera pornoveller om pojkar som haft sex med mamma eller någon annan vuxen kvinna och det har framställts som något häftigt.
  - Ja, det är nog många femtonåringar som hur gärna som helst skulle ha velat knulla med svenska-fröken och som hade varit hur stolt som helst om de fått göra det.
  - Var det så för dig?
  - Ja det var en fröken på mellanstadiet, alla killar i klassen tyckte att hon var jättesexig.
  - Fast det är väl skillnad på fantasi och verklighet. Du hade kanske mått jättedåligt om hon hade sugit av dig?
- De skrattade bägge en lång stund, tills Eskil fortsatte:
- Det är som med prostitution. Bara för att någon får betalt för att göra något sexuellt, så måste de tydligen må väldigt dåligt efteråt. Det kan väl inte stämma?
  - Vadå inte stämma. Hon som sög av dig på Kanarieöarna, henne har du säkert förstört för livet. Hon gick nog hem och grät för att du utnyttjat hennes kropp, sedan köpte hennes hallick knark för pengarna och hon fick inte ens smaka.
- De skrattade igen till Eskil fortsatte:
- Fast egentligen var det väl mer jag som vart utnyttjad. Jag var ju hur osäker och otrygg som helst, medan hon kände alla och kunde fått mig utslängd hur lätt som helst av den där dörrvakten.
  - Ja och det såg inte direkt ut som att hon led av att tjäna över tusen spänn på fem minuter.
  - Sedan vet man ju inte hur mycket hon fick behålla av det. Men det är ju liksom ett annat problem, om hennes arbetsvillkor är dåliga behöver det inte betyda att jobbet i sig är så hemskt.
  - Det är nog lite dubbelmoral inblandad som förpackas i omsorg om dom prostituerade. Jag såg en gång en demonstration på Medborgarplatsen för

horors rättigheter. Det var mest manliga horor och dom ville få prostitution legalt igen för det skulle förbättra deras situation menade de.

– Där ser man. Men då var det ju killar och dom mår väl inte dåligt av sex?

– Det borde väl fan vara värre, för rumpan är ju inte konstruerad för det riktigt och dessutom finns det ju en del otäcka sjukdomar inblandade i högre grad.

– Du menar HIV?

– Precis, jävla dubbelmoral egentligen.

– Håller med, ska vi ta en bärs?

De gick till restaurangvagnen och slog sig ner vid ett bord. Eskil gick iväg för att köpa öl, men Magnus ropade lite försiktigt på honom:

– Var är våra ryggsäckar?

Eskil vände sig om:

– Dom är väl kvar på hatthyllan.

– Men tänk om någon tar dem? Borde vi inte gå tillbaka och hämta dem?

– Ja det är väl bra, så behöver vi inte oro oss för det. Kan du ta min också?

– Visst om du fixar öl och en macka kanske.

Magnus gick iväg och Eskil satte sig med två öl och två inplastade skinksmörgåsar vid det enda lediga bordet. När han druckit upp hela ölen hade fortfarande inte Magnus kommit tillbaka. Men han kanske blev akut bajsnödig eller något liknande. Inte heller efter att han druckit upp även Magnus öl hade han kommit tillbaka. Det måste ha hänt något, eller hade han somnat? Eskil tog de paketerade smörgåsarna och gick tillbaka till vagnen där de suttit. Men vilken vagn var det. Han försökte komma ihåg, men den enda bild som dök upp i huvudet var en äldre dam med en stor vit hund. Han gick igenom hela tåget utan att se någon dam med en stor vit hund. Han såg inte heller Magnus eller deras ryggsäckar. Han började bli orolig, men kom på att de väl suttit på de platser som stod på biljetten. Den fanns kvar i plånboken och där stod att han hade plats 53 i vagn 2. Det fanns ingen dam med en stor vit hund i vagn 2, men det var två lediga platser som kändes bekanta och på hatthyllan ovanför låg hans och Magnus ryggsäckar. Han la smörgåsarna på Magnus säte, satte sig och väntade. En konduktör passerade honom. Och mot konduktörens ryggtavla ropade Eskil:

– Excuse me.

Konduktören vände sig om.

– My friend has disappeared.

Konduktören kom fram till honom och Eskil berättade vad som hänt.

Konduktören frågade om Eskil ville att de ropade i högtalarna. Eskil

tackade ja till erbjudandet och mannen frågade efter Magnus efternamn.

Därefter tog han upp en komradio, tryckte in en knapp och väntade lite innan han sade något, hans röst hördes nu i tågets högtalare:

– Mister Björkman, can You please come to wagoon two. Mister Björkman, can You please come to wagoon two.

Därefter släppte han knappen och sa till Eskil att han skulle gå iväg en liten stund och därefter komma tillbaka för att se om Mr Björkman dykt upp. Men Magnus kom inte. När konduktören kom tillbaka hade han med sig en kvinnlig kollega. De sa att de skulle kolla alla toaletter mellan dem och restaurangvagnen. Ville han kanske följa med? Eskil nickade. Någon som inte var Magnus svarade när personalen knackade på alla toaletter som inte var lediga, förutom beträffande toaletten närmast restaurangen. Den var låst, men ingen svarade när de knackade och ropade. Den manlige konduktören tog fram en nyckel och låste upp dörren. Där satt Magnus på toaletten, med byxorna neddragna och med huvudet lutat mot låren. Konduktören skakade honom, vilket inte ledde till någon reaktion från Magnus. Konduktören skadade hårdare och ropade hans namn. Kvinnan gick iväg mot kassadysken i restaurangvagnen. Hon kom tillbaka med en plastmugg med vatten som hon gav till sin kollega. De tog tag i var sin arm och lyfte upp honom till stående, varpå mannen kastade vattnet i Magnus ansikte. Magnus rykte till, han levde således. Snart slog han upp ögonen och tittade förvånat på dem.

Eskil harklade sig och sa:

– Hur mår du?

– Jag vet inte, jo jag känner mig yr, vad har hänt?

– Jag vet inte, du försvann, vi letade och hittade dig här. Vet du inte vad som hände, eller?

– Jag hade lite ont i magen, försökte bajsa, sedan försvann allt.

– Du svimmade kanske?

– Jag tror det.

– Har det hänt förut?

– Nä, aldrig.

Konduktören och kvinnan hade lämnat snacket till Eskil och antagligen förstod de inget av det som sades. De talade med varandra på tyska.

Därefter sade kvinnan:

– You must go to a hospital, I call for an ambulance. It will wait for you at our next station.

Konduktören och kvinnan fortsatte att hålla Magnus. Eskil drog upp hans byxor, knäppte dem och satte ihop livremmen lite löst. Sedan ledde de Magnus till deras sittplatser. Tågpersonalen lämnade dem en stund till dess tåget började bromsa in. Då kom de tillbaka från var sitt håll. Konduktören kom med en rullstol som han parkerade bredvid Magnus. När tåget stannat hjälpte de Magnus över i rullstolen trots att han protesterade och menade att han mårde bra och kunde gå utan hjälpmedel. Konduktören rullade rullstolen mot den närmaste utgången. Efter kom kvinnan och sist gick Eskil med de bägge ryggsäckarna. Eskil och kvinnan steg av tåget före Magnus. Eskil noterade att Magnus såg ganska skrädd ut när konduktören rullade ner honom för trappstegen mot perrongen. Så fort han skymtade utanför tåget såg Eskil att ett par personer i skyddsvästar började rulla en

bår på hjul emot dem. De lyfte lekande lätt över Magnus på båren och rullade honom mot stationsbyggnaden. Eskil tackade tågpersonalen innan han följde efter båren. När de lyft in Magnus i ambulansen kände sig Eskil väldigt vilsen. Vad skulle han göra. Den ena av dem i skyddsvästar satte sig i förarsätet, emedan den andra som var kvinna satte sig bredvid Magnus. Eskil stod kvar på asfalten utanför stationsbyggnaden. Kvinnan ropade åt honom, Eskil gick emot henne. Hon frågade:

– You knew him, right? You should come with us.

Därefter pekade hon på ett tomt säte bakom henne.

Så fort kvinnan stäng alla dörrar påbörjades färden. Kvinnan gjorde en snabb undersökning av Magnus, lyssnade på hjärtat och ställde ett antal frågor. Det lät som om hon bröt på ett annat språk än tyska. Eskil misstänkte att de kommit till Holland, men han vågade inte riktigt störa kvinnan med en fråga om saken. Inte förrän hon slutat prata med Magnus och suttit stilla i några minuter. När kvinnan hörde frågan skrattade hon och svarade att de var i Groningen.

– Holland? Frågade Eskil.

– Yes Holland.

Han skulle vilja ställa flera frågor, men han tvekade eftersom det kändes konstigt att diskutera Magnus hälsa med en främling samtidigt som Magnus låg där på båren. Magnus sa ingenting, han verkade ganska skärrad.

Inne på ambulansintaget lastade ambulanspersonalen av Magnus på en annan bår som tillhörde sjukhuset. Därefter rullades han vidare i byggnaden, Eskil följde efter. Magnus rullades in på ett tvåbäddsrum där det låg en annan man i sängen närmast fönstret. Personalen kopplade snabbt in mätinstrument och en påse med dropp i Magnus. Eskil erbjöds en stol mitt emot sängen. En man ställde diverse frågor till Magnus och en stund senare tog en kvinna blodprov på honom. Därefter blev de ensamma i rummet utöver mannen i sängen vid fönstret. Mannen frågade på Engelska var de kom ifrån, namn och så vidare. Själv hette han Gert och han bodde i Groningen. Han hade hamnat på sjukhuset på grund av ett hjärtproblem, men Eskil begrep inte riktigt vad problemet bestod i. Dock förstod han att Gert var bättre nu och att han skulle få åka hem om någon dag.

De småpratade om allt möjligt och stämningen var ganska god, trots omständigheterna. En stund senare kom en kvinna in med en bricka med mat till Gert. Hon frågade Magnus om han ville ha något, kanske några smörgåsar. Magnus tackade ja till erbjudandet och hon kom tillbaka med ett fat med några ostsmörgåsar och ett glas vatten. Eskil kände sig hungrig, fast det kändes fel att lämna Magnus. Männen i sjukhussängarna åt under tystnad och tystnaden höll i sig en lång stund därefter, tills Eskil insåg att de sov. Han reste sig ur stolen och gick ut för att leta efter någon att tala med. Han kom till något som liknade en reception, bemannad av en ganska ung man som såg ut att kunna vara svensk. Det var han dock inte och han

kunde inte svara på hur det stod till med Magnus. Däremot visste han att det fanns en restaurang på bottenvåningen. Eskil gick dit och beställde fisksoppa med en sejdel öl. När han kom åter till avdelningen stod läkaren som undersökt Magnus utanför receptionen och samtalade med en kollega. Eskil gick fram till dem utan att säga något. Läkaren vände sig om och tittade frågande på Eskil.

– How is my friend Magnus?

– We think he is pretty good, but we don't know yet. No problem with his heart. We let you know as soon as we get the results from the last tests.

– Good, but do you know if he will stay overnight?

– We don't know yet, it depends on the tests. Do you have a place to stay here in Groningen?

– No, we were going to Amsterdam.

– Then I guess it is best that he stays overnight. You can stay here too if you want.

Eskil slappnade av en smula, inget större fel på Magnus och han behövde inte ge sig iväg ut för att leta efter ett hotellrum.

Eskil gick tillbaka till rummet. Magnus och Gert samtalade med varandra, de verkade upprymda. När Eskil kom in avbröt Magnus det han höll på att säga för att berätta för Eskil att Gert hade erbjudit dem att hälsa på honom och han kunde visa stan för dem, inklusive nattlivet. Därefter berättade Gert om stadens sevärdheter och historia. Någon kom in och tog ytterligare prover på Magnus utan att säga något. Senare gjorde någon annan detsamma med Gert. Gert satte på TV:n och tiden gick, det blev kväll och någon kom in med en vagn med ett fat med smörgåsar och en kastrull med soppa. Denne erbjöd även Eskil smörgåsar och han tog två stycken, mest för att fördriva tiden, för han kände sig inte särskilt hungrig. Senare kom det in en delegation bestående av läkaren som undersökt Magnus och fyra andra personer i sjukhuskläder. De ställde lite frågor till först Gert sedan Magnus. Därefter samtalade de lite tyst med varandra, varefter de vände sig mot Gert och sa att han kunde åka hem morgonen efter. Detsamma sa dom till Magnus, men innan dess behövde han mer dropp för han var uttorkad. De menade att han svimmat på grund av kraftansträngningen på toaletten i kombination med uttorkning och en mindre infektion. Magnus såg mest förvirrad ut över informationen och när delegationen hade lämnat rummet fick Gert och Eskil jobba en hel del med att övertyga honom om att han inte ens var i närheten av döende. De fortsatte sedan samtalet med en lång jämförelse mellan Holland och Sverige. Gert hade varit i Sverige ett par gången och han berömde flera gånger all natur där, något som de tydligen inte hade så mycket av i Holland.

Det närmade sig natt, personalen tittade till dem och lämnade en filt samt kudde till Eskil. Han försökte göra det bekvämt i stolen. Ställde den mot väggen och la kudden bakom huvudet. Efter att ha plockat upp kudden från golvet tre gånger och fått träsmak i rumpan, lade han sig på golvet och njöt av att kunna sträcka ut benen. Han sov antagligen större delen av natten för tankarna i huvudet flippade hela tiden ut till sådant som måste ha varit drömmar. Det kom in personal ett par gånger, men de tände aldrig lampan. Dagen efter kom någon in lyssnade på hjärtat och tog blodtryck på både Gert och Magnus. Därefter återkom samma person en stund senare, med en frukostvagn. Vid det laget satt Eskil i stolen, nytvättad i ansiktet och på tänderna. Personen bjöd även Eskil att ta mackor och kaffe. Inte långt senare kunde de lämna sjukhuset. Gert stod vid sitt ord och bjöd hem dem. Receptionisten i entrén ringde efter en taxi. Gert satte sig i framsätet, men när dom anlände till hans bostad var Magnus snabbt framme med kortet. Chauffören kunde dock inte ta betalt med kort och varken Magnus eller Eskil hade några Eurosedlar. De kom fram till att Gert skulle få tillbaka pengarna för taxin, så fort de hade tagit ut pengar på en bankomat.

Gert bodde två trappor upp i ett ganska gammalt hus utan hiss. Lägenheten var stökig och där var väldigt inrökt. Men Gert urskuldade sig inte för det, istället frågade han om de ville ha en joint, för han kände att han verkligen behövde en för att lugna ner sig. Magnus och Eskil satte sig i soffan, emedan Gert som husets herre satte sig i den en gång i tiden väldigt ståtliga läderfåtöljen. Gert tittade på Eskil och pekade på den lilla kokvrån. Det fanns öl i kylen om de ville ha, själv skulle han inte ha något emot en öl, men nu skulle han rulla jointar. Han var uppenbart en mästare på det. Jointarna såg nästan ut som om de var maskintillverkade och det var bra drag i dem. Efter några djupa bloss började de alla att skratta, det kändes befriande. Magnus och Gert var friska och livet är underbart. Men sedan kom en väldig dåsighet över dem och de blev som apatiska, så till den grad att Gert sa att de behövde något uppiggande. De höll både Magnus och Eskil med om utan att fatta vad han menade med uppiggande. Gert ringde någon och de pratade antagligen Holländska med varandra, men plötsligt kändes det som att Eskil förstod dem ändå. I synnerhet förstod han ordet amfetamin. Efter samtalet sa Gert:

– Okej, we go to a cash machine, you take out some money. We buy some really good amphetamine for one hundred euro, okay?

– Okay, sa Eskil utan att egentligen tycka att det var okej.

Det låg en bankomat ganska nära och både Magnus och Eskil tog ut en hygglig bunt med eurosedlar. Magnus gav Gert en sedel för taxin och därefter följde det Gert som med ganska raska steg gick mot något som skulle kunna vara stadens centrum. Gert pekade på ett gammalt tegelhus, där hade han knullat för första gången. Senare svängde han in på en mindre gata och de passerade en skola som han tydligen hade gått i. De passerade ett varuhus där han arbetat tills han fick sparken för att han stulit saker och en ungdomsgård där han tydligen uppträtt med ett band. Inte särskilt användbar information, men det kändes ändå kul att höra på honom och det gav lite inblick i hur det skulle kunna vara att växa upp i Holland. Gert var kanske bara tio år yngre än dem och den materiella standarden verkade vara ungefär som i Sverige, så deras liv skulle kunna vara ganska jämförbara. I synnerhet som han inte heller hade några barn, vad han visste om, vilket han var noga med att poängtera och som Eskil tolkade som att det nog varit en hel del kvinnor. När de kom in på en ännu mindre och folktom gata vände sig Gert till sina nya vänner och bad om hundra euro. Magnus tittade på Eskil, som tog fram två femtio eurosedlar. Snabbt som tusan ryckte Gert dem ur Eskils hand samtidigt som han sa att de måste vara försiktiga. Så småningom kom de till ett Kafé där de gick in. Gert morsade på en kille som satt ensam vid ett bord och han pekade till Eskil att han kunde sätta sig. Magnus tittade lite oförstående på dem tills Eskil tittade på honom och sa:

– Kaffe.

Magnus tog upp beställningar av sällskapet och när de kom till killen som de mötte sa han att han ville ha en ”regular”. Magnus såg ännu mer oförstående ut.

– Yes, a joint would be nice, I want one too.

Sa Gert vilket skingrade dimman för Magnus. Eskil tittade sig runt i lokalen och insåg att de hade hamnat på en coffee shop, precis som de hade tänkt, men med expertciceroner. Han skyndade sig att också beställa en ”regular” av Magnus. Magnus gick till disken samtidigt som Gert, på engelska, förklarade för kompisen hur han träffat Gert och Magnus.

– I shall givet them a really good time here in Groningen, han log brett när han sa det och Eskil kände att det nog kunde vara sant.

Kvinnan bakom disken ställde en bricka med fyra koppar kaffe och dito jointar på deras bord. Gert tog fram en tändare och räckte den till Magnus. Magnus skickade den vidare till kompisen som i sin tur skickade till Eskil. De rökte och drack kaffe under tystnad, som att de försökte anstränga sig för att få det att se ut som vilken fikarast som helst från den tiden då det var brukligt att röka i offentliga lokaler. Men det höll inte så länge. Pratet bubblade i halsarna och de blev mer och mer högljudda. En man kom fram till dem och bad dem lugna ner sig lite, de rökte upp jointarna, drack kaffet och gick ut på gatan. Kompisen skakade hand med var och en av dem innan han gick iväg. Gert föreslog att de skulle gå hem till honom och smaka på varorna, vilket gjorde att Eskil insåg att någon gång under tiden de satt där hade det skett en narkotikaaffär, Gert måste vara proffs på detta tänkte han. Tillbaka i lägenhet rörde Gert av en del av soffbordet genom att skyffla undan det som låg där med ena handen, gick till kokvrån och hämtade något, satte han sig mellan Eskil och Magnus i soffan och klippte av ett tjockt sugrör i tre delar, hällde ut vitt pulver på bordet, som han skrapade ut till tre strängar. Han satte sugröret till näsan och sög in en halv sträng i varje näsborre. Sedan lutade han huvudet bakåt en stund innan han gav en annan bit sugrör till Magnus. Magnus gjorde samma sak, men han fick kämpa för att hålla emot en nysning, vilket såg väldigt roligt ut. Eskil kände sig väldigt nöjd, för det kom ingen nysning och han sög upp hela strängen inklusive lite tobaksspill som legat på bordet. Därefter lutade han sig mot soffryggen och väntade, men det hände inget.

– Hey Gert I don't feel anything. Is this really good stuff?

Gert skrattade.

– Hey man, take it easy. This is good stuff alright, but it won't take you to heaven.

– No, right I am still here in your apartment.

– Yes, but it is on another level. Look around doesn't it look nice?

Eskil tittade sig omkring och han insåg att lägenheten faktiskt var väldigt fin. Med små saker uppställda här och var på bordet, på byrån och på golvet. Han hade också en väldigt vacker TV.

Magnus var också väldigt härlig, han sa:

– Yeah, your apartment is very nice, I like it.

Gert gick ut i köket och hämtade några öl. Eskil funderade på om han kanske skulle ta upp en sak som han funderat på ända sedan Gert presenterade sig själv på sjukhuset. Det kändes som en rolig sak just nu.

– You Gert, how do you pronounce your name?

Både Magnus och Gert tittade frågande, men ändå glatt på Eskil. Gert svarade:

– Gert och då började både Magnus och Eskil att skratta. Eskil kände att han ville förklara, men det bara gick inte så han bad Magnus göra det istället:

– When you pronounce your name it sounds like the Swedish word for ass. But Stjärt is also a Swedish name, but then it is pronounced Gert.

– Well then call me ass if you want.

Eskil kände att han ville veta mer om Gert, så han bad honom berätta om sitt liv. Gert berättade att han var punkare som ung och att han spelade först bas och sedan gitarr i ett punkband som gav ut några singlar och var ute på ett par turnéer. Han plockade fram sin telefon och spelade några låtar.

Ljudet kom från en burk som stod på soffbordet. Det lät slamrigt på ett befriande sätt, som en bergochdalbana. Eskil bad honom berätta mer och de gjorde han, utan att sänka musiken. Han hade arbetat på lite olika ställen som i ett par butiker och på en ungdomsgård. Nu arbetade han som musiklektör. De pratade vidare om musik. Gert frågade vilken musik Magnus och Eskil gillade. Magnus räknade upp ett antal artister som Eskil knappt hade hört talas om och som han inte hade en aning om att Magnus var inne på. När han tänkte efter hade de nog aldrig pratat om musik. Självt hade han knappt lyssnat på musik över huvud taget, förutom det som spelades i radio och religiösa sånger förstås, men det kunde han väl inte berätta. Fast det gjorde han. Han kände att det faktiskt inte spelade någon roll. Han kände för en gångs skull att han faktiskt ville berätta om sitt liv för någon. Någon som inte kände honom och som han antagligen aldrig mer skulle träffa. Visserligen var Magnus där också men han visste väl om det mesta och gjorde han inte det så var det väl ett bra tillfälle för honom att få veta. Så Eskil berättade att han var ganska ensam som liten för han hade inga syskon och det bodde inte så mycket barn i närheten av där de bodde. Som liten tyckte han om att bygga saker och att följa med pappa till hans fabrik. Därtill gillade han att fiska och att åka skidor med pappa. När han blev vuxen hade han studerat till ingenjör på tekniska högskolan i Stockholm. Där träffade han Magnus och några andra kompisar. När han var färdig civilingenjör hade han köpt lägenhet samt bil och han arbetade som konstruktör i ett antal år innan han blev sjuk och blev av med både jobbet och lägenheten. Men musik hade liksom aldrig kommit in i hans liv, inte från föräldrarna eller ifrån någon annan.

– What kind off sickness? Frågade Gert med en medlidande blick. Samtidigt som Magnus tittade storögt på Eskil som om han berättat en stor hemlighet.

– Manic depressive.

– But are you okay now?

– Well right now I feel a bit manic, but maybe that is due to the drug.

– Fan va bra engelska du pratar, skål för det!

Magnus höjde sin flaska. Inte för att Gert förstod den meningen, men han förstod gesten med flaskan.

De log mot varandra en stund innan Eskil fortsatte:

– As long as I eat light metal it is okay.

– Really, how is that?

– Well the metal lithium that is in phone batteries, is the medicine to keep me from the worst ups and downs.

– But don't you want the ups?

– Well it is nice for a while, but you do a lot of stupid things that you regret later on.

– Like what?

– It could be anything like showing your penis.

– Well go ahead I am confident that you have a nice penis.

– But I can't do that.

– Says who?

– Mum.

– But she is not here.

– Right, she is in heaven, according to her anyway.

– So, show it then!

– But she sad she would be able to see me from heaven.

Dom skrattade även om inte Eskil hade tänkt det som ett skämt. Det var faktiskt sant att hon brukade säga så. Det pratade vidare om penisar och även om Magnus liv. Han berättade i stort sett bara ytliga saker som vad han jobbat med och var han bott. Gert frågade varför han inte hade någon fru. Men han svarade så kortfattat att det var tydligt att det var ett känsligt ämne, även nu då de antagligen var påtända på något sätt. Gert hade haft många tjejer berättade han fast han hade ingen just nu och han hade inte haft några längre förhållanden. Dom hade tydligen inte gillat att han brukade tända på så mycket när han inte jobbade och dessutom hade han haft mycket spelningar på kvällar och helger. När frågan hamnade hos Eskil fortsatte han, av bara farten, med det ärliga spåret och berättade att han inte lyckats få till det med några tjejer. När någon kanske visat lite intresse för honom, eller i vart fall inte vänt sig bort, hade han blivit så nervös att han sagt något dumt bara för att komma ur situationen. Dessutom hade han haft problem att få upp den, vilket kanske berodde på medicinen. Sedan log han med hela ansiktet och berättade att han faktiskt haft en tjej för första gången, i förra veckan.

Gert såg så glad ut att han direkt började rulla tre jointar för att fira saken. De rökte på och snackade i flera timmar. Musiken dunkade på i bakgrunden och Eskil insåg att han faktiskt njöt av det.

– Hey Gert I really like this music, it is so energetic, I feel happy with it.

– Great a punk rocker is born.

– Yeah, I want to be a punk rocker.

– You knew there are in fact a punk rock event tonight, at the university.

Let's go there.

Det lät hur bra som helst och som tur var verkade även Magnus tycka det.

– I will turn You into real punk rockers.

Gert gick iväg till det som antagligen var hans sovrum. Det hördes att han rotade i en garderob eller något liknande. Efter en stund kom han tillbaka med famnen full av kläder som han släppte på golvet.

Han tog upp det översta plagget. Ett par väldigt trasiga jeans, som han höll framför sig innan han gav dem till Magnus.

– These are for you, they are really cool.

Därefter tog han ett par svarta byxor som såg ut att vara gjorda i plast eller skin och gav till Eskil. Själv tog han ett par ännu trasigare svarta jeans. Han rotade vidare i högen och lyfte upp en svart läderjacka med en massa blänkande nitar som han räckte till Eskil och en vit T-shirt som det stod Ramones på som han gav till Magnus. Själv tog han en väldigt trasig vit T-shirt och en svart skinnväst. Eskil och Magnus reste sig samtidigt för att byta om, men då råkade Magnus knuffa till Eskil så att han ramlade ner i soffan igen. Det lät som att någon del av honom slog i soffbordet, men han kunde inte räkna ut vad som slagit i. När de bytt om hämtade Gert ytterligare tre bira som de tömde som i en tävling. Fast märkligt nog kändes det varken som att jointen eller ölen hade någon effekt. Eskil kände sig klarare i huvudet än någonsin. Gert gick åter igen till sovrummet för att hämta något. Eskil passade på att gå på toaletten och Magnus följde efter. Eskil lyfte på toalettlocket innan han stängt dörren, Magnus kom in och drog ner gylfen över handfatet. Gert tittade in och skrattade. Han bar en kartong i bägge händerna. Han höll den så att de kunde se innehållet, det var små flaskor, borstar och dylikt, smink alltså. Magnus och Eskil satte sig i soffan emedan Gert satte sig på soffbordet med kroppen vänd mot dem. Kartongen ställde han till höger om sig på bordet. Han tittade i den en stund innan han valde en flaska med något svart. Ur den drog han en borste som han använde på Eskils ögonbryn. Det killade lite, men annars var det helt okej. Han tog så en dosa som visade sig innehålla vitt puder. Han tog en bomullskudde ur en påse. Den färgade han med pudret och som han baddade på Eskils och Magnus ansikten. Han fnittrade lite när han gjorde det, men de lät honom hållas. Gert betraktade resultatet med en fundersam blick innan han tog fram en penna som han använde på Magnus ögonbryn och på både Eskils och Magnus näsor lade han lite guldfärgat puder. Efter att ha hållit på ett bra tag lutade han sig bakåt och beundrade dem.

- You look great! Now I am very thirsty.
- Me too, but I must check in the mirror first.

Det var Eskil som sa det och Magnus följde med honom till badrummet i samma ärende. Det var uppenbart att "look great" inte hade samma innebörd för dem som för Gert, men det var väl så punkare skulle se ut. Dessutom var det så upprymda att de sket ganska mycket i petitesser som att de såg ut som galningar. De gick tillbaka till vardagsrummet där kalla öl väntade dem. Gert tog fram en spegel som han bad Eskil hålla framför honom, sedan gav han sig själv samma behandling. Magnus föreslog att de skulle gå ut och käka någonstans. Eskil tvekade, men inte mer än att han följde med på en promenad till Gerts stamställe. Eskil gick till baren utan att tveka. Där beställde han tre öl och snacks. Bartendern kom till bordet med tre öl och menyer, därefter återkom han med några skålar med korvar, ostbitar och oliver. De hade inte ens tänkt på att titta i menyerna då de fokuserat på ölen, men bartendern såg uppfordrande på dem att Eskil sa:

- Gert, what shall we eat? I pay here.

Gert beställde på holländska och under tiden smakade Eskil på korvarna. Det visade sig efter en stund att Gert beställt schnitzlar, dom var så stora att de nästan upptog hela tallrikarna. Normalt hade Eskil aldrig fått i sig den och ännu mindre tillbehören som surkål och stekt potatis, men nu var han till och med sugen på dessert och kanske kaffe. När bartendern dukade av och torkade bordet frågade han om vilka desserter som erbjöds och han föll för äppelkaka med vaniljglass. De andra tog detsamma tillsammans med kaffe och konjak till alla tre. Under hela måltiden småsjöng Gert på olika punklåtar som för att ge dem en snabbkurs i ämnet. Det gick inte jättebra för de hamnade bitar av allt möjligt som han hade haft i munnen framför honom på bordet. När bartendern rengjorde bordet från äppelpaj och vaniljglass var han uppenbart irriterad och han viskade något i Gerts öra. Gert tittade därefter på Magnus och Eskil.

- I think we must leave, let's go back to my place to relax for a while, because the concert start's at nine and it is only fifteen minutes away with taxi.

Det lät vettigt, de gick tillbaka hem till Gert, som höll ytterligare en lektion om punkmusik, men denna gång ackompanjerade han sig själv på gitarr samtidigt som han sjöng. Det lät bra och Eskil började nästan omedvetet att spela med genom att då och då slå med ölöppnaren på en tomflaska. Magnus hängde på genom att trumma på låren. Det lät väldigt bra och det kändes nu ännu mer som att det här med punk var Eskils grej. Inte för att det lät bra, för det gjorde det verkligen inte, utan för att de var sån energi och upproriskhet i ljudet. Som att vi vet att det inte är vackert, men det skiter vi i. När Eskil råkade titta på armbandsuret insåg han att klockan snart var nio. Gert föreslog att de skulle ta något uppiggande innan de drog, därefter hämtade han tre vattenfyllda shotsglas i köket. Han satte sig emellan dem i soffan och tog fram påsen med amfetamin.

Han droppade lite i varje glas och rörde runt med något han hittade på bordet. De svepte shotarna och Gert ringde efter en taxi. De kom till en byggnad som liknade en vanlig svensk idrottshall. Där var ganska mycket folk och de flesta var svartklädda. Men det var inte så många som var sminkade i ansiktet, fast vad gjorde det, dom var kungar. Gert gick direkt fram till ett sällskap som han började snacka med, utan att presentera Eskil eller Magnus. Det gjorde dem inget för de hade fullt upp med att titta på folk och le mot dem. Det var märkligt många som verkade vara nästan jämgamla med Eskil och Magnus, som att det var någon slags återträff för gamla punkare. Några svarthåriga tjejer som såg ut att vara minst lika gamla som Eskil kom fram till honom och sa något, antagligen på holländska. Eskil svarade på engelska, men de verkade inte uppfatta det för de fortsatte på holländska. Han tittade efter Gert, men Gert var försvunnen. Musiken inifrån arenan var högre nu och det var nästan inga ute förutom tjejerna och Magnus samt Eskil. Den ena tjejen tog tag i Eskils arm och förde honom mot entrén. Han betalade för alla fyra och de kom in i den stora hallen. Där var massor av folk och ljudet var nästan öronbedövande. Tjejerna föste Magnus och Eskil mot en lång bardisk. En av dem skrek åt en av killarna bakom disken samtidigt som hon höll upp fyra fingrar, men det hjälpte inte, de hade för mycket att göra och det var massor av folk betydligt närmare bardisken än vad de var. Tjejen som tagit tag i Eskils arm sa något i hans öra, men inte ens då gick det att höra vad hon sa. Eskil svarade något på svenska i hennes öra. Så fortsatte det ett tag tills hon slog armarna runt honom och kysste honom på munnen. Smaken av henne, den allmänna lyckokänslan av drogerna och vibrationerna i kroppen från musiken och dom nu ganska svettiga skinnbyxorna gjorde att Eskil fick stånd. Det kändes som det kraftigaste ståndet på många år. Han sa det i hennes öra och hon verkade förstå för hon smekte honom hårt utanpå skinnbyxorna samtidigt som hon körde in tungan i hans mun. Till slut kom hennes kompis med fyra plastmuggar med öl och där närmare scenen fick Eskil en glimt av Gert som dansade vilt. Det såg roligt ut och när det blev tyst mellan två låtar skrek Eskil till de andra:

– Dansa.

Och även tjejerna verkade förstå vad han menade, de tömde snabbt muggarna med öl och släppte dem på golvet bland alla andra trasiga muggar. Därefter trängde de sig inåt mot scenen. Tjejen höll hårt i Eskil och sin kompis som i sin tur höll i Magnus. De hoppade runt på golvet i säkert flera timmar utan att Eskil ens blev kissnödig, men däremot var han genomblöt av svett innanför skinnjackan och byxorna. Till slut verkade tjejen inte orka dansa mer för hon stannade mitt i en låt för att krama om Eskil hårt och för att köra in tungan i hans mun, ståndet återkom. Hon drog honom ut mot entrén, någon gav dem en stämpel på handleden och de satte sig på en bänk en bit bort inne i en park eftersom alla sittplatserna närmast entrén var fulla med folk.

Där njöt de av nattens svalka en stund innan hon drog ner hans gyf och tog den styva lemman i munnen. Det kunde ha sett superhäftigt ut, men tyvärr doldes det hon gjorde av hennes långa svarta hår. Han tog undan det och då såg hon upp på honom och log. Sedan satte hon sig grensle på honom och när Eskil kände efter kunde han konstatera att hon inte hade några trossor under den korta svarta kjolen. De höll på så länge att Eskil inte längre kände något, men till sist slutade hon som för att det gick för henne. Därefter kramades de och kysstes till Eskil frågade om hon ville ha en öl. Det ville hon och de gick således tillbaka in på arenan. Där hittade de Magnus, tjejen och Gert ståendes vid baren och diggades till musiken. Magnus såg ut som om han var född på en punkkonsert. Eskil och tjejen hängde på, Eskil köpte fler öl och de övergick så småningom till att dansa igen. De fortsatte att dansa till dess musiken tystnade och ljusen tändes. Då såg det inte lika häftigt ut och plötsligt verkade alla ganska härjade. Nu kände sig dessutom Eskil rejält kissnödig, men det var så många som kände samma sak att Eskil, Magnus, Gert och tjejerna gick ut och pinkade i parken. Eskil blev klar först. Han satte sig sedan i gräset och tittade på dem. Gert kom två, han satte sig bredvid Eskil. Sedan anslöt Magnus och till sist tjejerna. Hon som Eskil hade haft samlag med satte sig tätt intill honom med ena armen runt hans axlar. Eskil var stolt, tänk att han hade träffat en tjej och inte de andra. Nå kanske att Magnus träffat hennes kompis med de satt inte ens bredvid varandra. Gert tog fram ett cigaretttui och bjöd på jointar. Alla tog en och därefter skickade han runt en tändare. Alla lade sig ner i gräset, tittade på himlen och njöt av ruset. Sedan kände han en hand smeka hans skinnbyxor. Det var tjejen, hon låg och tittade på honom. De började kyssas och han smekte över hennes kropp. De fortsatte så ända tills det blev ljust. I bakgrunden hörde han Gert, Magnus och tjejen prata och sjunga, det var nästan lika underbart som när de var på Legoland. Till slut måste han ändå ha somnat för han ryckte till och slog upp ögonen. Solen värmdde och en bit bort satt Magnus, han såg nästan skrämmande ut med vita, svarta och guldfärgade fläckar i ansiktet och trötta ögon. Bredvid honom låg Gert och sov med ansiktet bortvänt, men tjejerna var försvunna. Eskil försökte resa sig, men det gick inte. Det fanns liksom ingen kraft i benen, istället kröp han fram till Magnus. De pratade om kvällen och försökte analysera vad som hände och vad de kände. De kunde konstatera att de aldrig hade festat så mycket någon gång tidigare och det borde ha med knarket att göra. Magnus var nöjd och han verkade imponerad av Eskil, han sa:

– A new Eskil is born.

De skrattade så att Gert vaknade. Han såg glad ut och förslog att de skulle gå hem till honom, för en promenad skulle sitta fint. Eskil försökte resa sig igen utan framgång, men med hjälp av Magnus lyckades han komma upp på benen. Gert däremot reste sig utan problem. Men ingen av dem orkade gå längre än till den närmaste parkbänken.

Några poliser måste ha observerat dem för de kom fram och frågade något på Holländska. Gert svarade, de talade en stund och en av poliserna tog upp sin telefon. Poliserna stod kvar hos dem till en taxi svängde in på den närmaste bilvägen. En av poliserna pekade på den och de hjälptes åt att stötta Magnus och Eskil under det att de gick den korta sträckan till bilen. Gert gav taxichauffören instruktioner på Holländska. Det visade sig snart att han inte alls tyckte att de skulle åka hem till Gert. Istället stannade taxin utanför en stor badanläggning med flera bassänger, hopptorn och stora rör som slingrade sig i luften.

– I have too cool down, thus i would like to take a bath and I think you need it too.

Eskil hade inget att invända mot det. Han behövde definitivt duscha och Gerts dusch såg inte så fräsch ut. Han kände sig dessutom lite piggare nu och han kunde utan problem och på egen hand gå från taxin till badhusets entré. Han betalade för alla tre och Gert ledde dem in i omklädningsrummet. De letade reda på de skåp de fått nycklar till och började klä av sig. Efter att de duschat funderade de lite över vad de skulle göra därefter. Ingen av dem var så sugen på att simma runt i en bassäng full med småungar och dessutom hade de inga badbyxor. De enades om att gå till herrarnas bastuavdelning och där fanns det tydligen en avsvalkningsbassäng samt en bubbelpool endast för män, inga krav på badbyxor alltså. Stadens bästa böghäng enligt Gert, vilket gjorde att Eskil började fundera på om Gert hade några särskilda planer med att bjuda hem dem. Något som Eskil i så fall inte skulle ha några problem med, även om han inte känt någon som helst lust till sex med vare sig Gert eller Magnus. Men det fanns inga bögar där vad Eskil kunde se, fast då var han egentligen rätt osäker på om hur man kan se det. Han tog upp saken med Gert och Magnus när de satt ensamma i en ångbastu där det inte var varmare än att de kunde sitta kvar i över en halvtimme.

– Are there any gays here today?

– I don't know. Svarade Gert.

– How do one know that? Frågade Magnus.

– One just knew, if a man looks You in the eyes and smile.

– The only one that has looked me in the eyes today is the woman in the entrance.

Gert tittade på Eskil och log när han svarade honom:

– That is probably not a gay.

Eskil låtsades förvånad och besviken. Efter badet kände han sig nästan helt återställd, trots att han antagligen inte sovit mer än några timmar. Däremot var han väldigt hungrig och han sa till Gert att han skulle vilja äta på en holländsk restaurang med riktig holländsk mat. Gert såg inte jätteförtjust ut över iden, men Magnus verkade klart intresserad. För att bättra på förslaget sa Eskil att han betalar och Magnus frågade Gert:

– What is traditional Dutch food?

– Well we have “Stampot” which is mashed potatoes with vegetables, “voedsel haring” which is pickled herring, “snert” which is a pea soup and “bitterballen” which is meatballs.

– Sounds very much like Swedish food, but we don’t eat balle.

Det var Magnus som sa det, men både han och Eskil skrattade hysteriskt. Han hade sagt det så avslappnat och coolt som att ifall holländare åt balle så är det bara något väldigt pittoreskt. Emedan vi i Sverige gör korv av kukarna.

– I would like to try, so please do you know a good Dutch restaurant, if it is okay with you Gert?

Det var okej med Gert fast han påpekade att holländare mest äter smörgåsar till lunch, så det är inte så gott om restauranger som serverar varm mat. Men han visste ett bra ställe för representationsluncher och han bad damen i entrén, som Eskil påstod hade tittat honom i ögonen, att beställa en taxi till dem. Det var inget dåligt ställe som taxin körde dem till. Det såg ut lite som ett slott och de tog en stund att åka dit. De kände sig lite som något katten släpat in när de klev in i matsalen. De tyckte nog även hovmästaren som tog emot dem bakom en pulpet. Från där de stod kunde de blicka ut över matsalen. Den var väldigt vacker, nästan överdådig och den hade stora spröjsade fönster mot en fransk trädgård med en stor damm i den bortre änden. Det var mycket folk i matsalen och såvitt Eskil kunde se bara alla männen kostym trots att det var mitt i sommaren. Som tur var hade han blivit befriad ifrån kletet i ansiktet och han kände sig inte ofräsch trots att han även idag svettades i de täta skinnbyxorna. De blev visade till ett bord på en stenlagd veranda med utsikt över trädgården. De fick var sin meny och en kanna med vatten. Maträtterna var beskrivna på både Holländska och Engelska, men för Eskil spelade det inte så stor roll vad de innehöll bara det var traditionella rätter från Holland. Han bad Gert plocka ut alla traditionella rätter så att de kunde prova sig igenom så mycket som möjligt av det holländska köket, Magnus höll med. Gert förklarade för servitören, på engelska, att han hade fått i uppdrag av chefen att bjuda dessa svenska rockstjärnor på riktig holländsk mat. De ville prova allt som är riktigt traditionellt, men det räcker med att de delar på en portion av varje rätt. Servitören nickade förstående samtidigt som han tittade med en imponerad min på först Eskil sedan Magnus. Eskil kände att han blev generad och han hoppades att det inte syntes. Inte för att han hade något emot att spela rollen som rockstjärna utan för att han kände att han inte förtjänade det. Men om det var någon dag i livet som han var lite i närheten, så var det idag. Med skinnkläderna som kändes erotiska på något sätt och med allt som hänt det senaste dygnet och med den lössläppta hjärna som amfetaminet skapat. Fast han var, så klart, väldigt osäker på hur rockstjärnor betar sig. Trots det ville han inte konsultera de andra i sällskapet, dels eftersom någon kunde höra och dels eftersom han kände att han för en gångs skull ville skapa sitt jag helt på egen hand.

Under tiden som han funderade över detta kom servitören med tre ölflaskor med glas som hade samma logotyp som den på flaskorna. Lite senare serverade han var sin assiett med något som såg ut som matjessill med färskpotatis, vilket det visade sig vara och de fick lära sig att matjessill tydligen är mer holländskt än svenskt. Därefter en annan sorts öl med en soppa som servitören sa hette ”snert”. Det såg ut som och smakade som svensk ärtsoppa. Efter det serverade han vitt vin och potatismos med jättegoda rökta korvar, följt av ett stort fat med friterade köttbullar och en annan sorts öl. Med stigande berusning kom Eskil mer och mer in i rockstjärnerollen. Han behövde bara strunta i att ha ett filter mellan hjärnan och munnen. Efter måltiden konstaterade Magnus på engelska att känslan av skillnad mellan Sverige och Holland hade krympt ganska radikalt sedan de kom dit, bortsett ifrån knarket. Gert höll med, han tyckte inte heller att skillnaden egentligen var så stor ifall man bortsåg ifrån vissa detaljer som att Holland, till skillnad ifrån Sverige, är platt och inte har någon natur.

– I like Holland better than Sweden.

Sa Eskil dels för att gengälda artigheten och dels för att han faktiskt kände så i stunden. I Sverige hade han aldrig upplevt en sådan gästfrihet mot främlingar och så häftiga kvällar. De avrundade diskussionen med att skåla i konjak för både Sverige och Holland innan de tog kaffe med våfflor, vilket tydligen också var ”typiskt holländskt”. Servitören kom med notan på en bricka och Gert pekade på Eskil.

– Our honourable guests are paying today.

Servitören lade brickan framför Eskil. Eskil tittade på notan i ett misslyckat försök att översätta summan från euro till svenska kronor. Han gav upp räknandet och bad servitören lägga på tjugo euro i dricks och därefter lade han betalkortet på brickan. När servitören återkom med kvittot tittade han på Magnus och Eskil och bad om autografer.

Eskil svarade:

– Sure, do you want them on the bill or what?

– That would be perfect. Han räckte Eskil en penna.

När han fått bägges autografer tittade han lite tveksamt på dem, kanske för att de var så uppenbart ovana vid att skriva sina namnteckningar.

– What band are you in?

Eskil visste inte vad han skulle svara, han tittade lite försiktigt på Magnus kunde han namnet på några Svenska rockband? Gert räddade dem genom att med förnärmad röst säga:

– Can't you see they are in Europe.

Servitören lugnades av beskedet och tackade dem med en lätt bockning.

Eskil lutade sig mot Gert:

– Europe really? Even I have heard of them, they used to be pretty big.

– Yes they were big even in Holland for a while, but it is not a lie, since we are in Europe, right?

De skattade lite extra högljutt för så gör väl rockstjärnor. När de passerade hovmästaren vid sin pulpet bockade även han på samma lite överdrivet hovsamma sätt. Magnus och Eskil gick ut emedan Gert stannade invid pulpeten och bad hovmästaren ringa en taxi. När de satt i Gert soffa med punkrock klingande lite lågt i bakgrunden kom tröttheten äntligen över dem och de somnade. När Eskil vaknade var det skymning och Gert hade lämnat rummet. Magnus satt klarvaken och pillade med sin telefon. Eskil gick på toaletten och på vägen därifrån tittade han in i Gert sovrum. Även han pillade på sin telefon, med han tittade upp då han hörde Eskil:

– Good evening Eskil, are you okay?

– Yeah I'm okay but I guess we have to go soon, even though I have a great time I guess you have other things to do?

– Don't worry about that, but what are your plans?

– We were planning to go to Amsterdam, but now I don't know, I don't want to spoil my very very good impression of Holland.

– So what then?

– Well, maybe we go to England. We planned to go to London after Amsterdam.

– Maybe I can arrange something for you in England, since I have a very good friend there who could show you a good time. Let me call him.

– Great, yes please.

Magnus, som hade ställt sig bredvid Eskil instämde med en nickning och ett brett leende. Gert ringde någon som uppenbarligen också var holländare. De samtalade en stund varefter Gert tittade på Eskil och sa:

– Yeah, he could help you, no problem, his name is Eddie and he is a nice guy. You could stay at his place outside of London.

Det kändes mer eller mindre redan bestämt, då Gert med allvarlig blick bad dem göra honom en tjänst.

– You see, Eddie wants some smoke to make your stay as great as possible, so I need you to bring him two small packages.

– Packages with what?

Det var Magnus som frågade och han såg uppenbart orolig ut.

– Nothing big, just some hashish.

Magnus såg ut att spänna upp sig för en protest, men Eskil skyndade sig att säga till honom på Svenska:

– Jag kan göra det, för min del skulle jag inte ha något emot att smuggla, även om jag skulle åka fast. Jag har ju för fan inte gjort något olagligt i hela mitt liv. Nästan inte i varje fall.

– Okej om du vill göra det, så är det upp till dig.

– I can take the packages for you no problem. Eskil log när han sa det.

– Great, how are you planning to get there?

Nu tog Magnus över konversationen, vilket Eskil inte hade något emot, eftersom Magnus var den bereste av dem.

- We thought we would take a ferry from Hoek van Holland, since we would like to see the fortress there.
  - That is a splendid choice, I drive You there tomorrow morning.
- Så var det inte mer med det. Gert kollade färjetidtabellen och ringde sin kamrat i England samtidigt som Magnus och Eskil bytte om till vanliga sommarkläder. Gert kom in i rummet och bad dem knappa in Eddies telefonnummer i sina telefoner och så förklarade han hur de skulle hitta honom utanför färjeterminalen, därtill bad han dem skriva ner sina telefonnummer på ett papper. Eskil räckte honom de kläder han lånat.
- I think you really like them, right?
  - Yeah, I loved them. They made me feel like somebody else, a much cooler man, the one I would like to be.
  - You can buy them if you want, They are a bit too small for me anyway, since I have gained quite some weight.
  - I would love to, how much do you want?
  - Is two hundred fifty euro okay? They have very good quality.
  - Okay that's fine with me, but do you have a punk rock t-shirt as well, and maybe I have to go to the bankomat.
  - Cash machine, rättade Magnus.

Nu hade dock Eskils ryggsäck blivit ganska full, så Gert gav honom en tygväska med ett tryck som verkade ha med punk att göra, därtill fick han Ramones T-shirten som Magnus använt. Det ytterligare förstärkte Eskils känsla av att ha gjort ett klipp.

De gick ut på stan till ett annat lite enklare ställe i närheten av Gerts bostad och på vägen passerade de en bankomat. De drack öl och småpratade avslappnat resten av kvällen utan att lämna stället förrän de stängde. Det var Magnus som bjöd hela kvällen förutom att Gert köpte en runda med genever för att de skulle få smaka mer av Holland.

Eskil och Magnus sov skavfötters i Gerts soffa, men med var sitt lakan som täcke. Efter att de druckit kaffe och ätit rostat bröd med marmelad tog Gert fram en kartong varur han plockade fram en skärbräda, kniv, brevvåg och en stor chokladkaka inlindad i plastfolie. Han la chokladkakan, som Eskil förstod inte var en chokladkaka, på vågen. Därefter knappade han på telefonen och skar av en bit stor som en kortlek. Den lade han på vågen och därefter skar han upp ännu en bit som var något mindre än den första. Han vägde igen och skar så bort lite från den mindre biten. När han var nöjd lindade han in bitarna i rejält med plastfolie, gick till köksutrymmet och öppnade ett skåp. När han kom tillbaka till rummet höll han en rulle sjukvårdstejp i handen. Han bad Eskil ta av sig byxorna. Gert satt i soffan och Eskil stod framför honom som om han skulle bli avsugen, men det gjorde inte Gert. Istället tejpade han fast paketen på insidorna av Eskils lår. Han bad Eskil gå runt och känna hur det kändes och Eskil sa att det var okej. Paketen var inte tjockare än att han kunde gå som vanligt. De gjorde sig i ordning, packade väskorna och gick till Gerts bil, som var en röd Saab. Sedan körde han dem till Hoek van Holland, utan att stanna annat än på en bensinstation där de tankade och åt korv. Väl framme i Hoek van Holland hade de gott om tid att titta på fortet och även Gert var nöjd för han hade tydligen inte besökt det tidigare. När det var något timme kvar till att båten skulle gå körde han dem till ingången för däckspassagerare. Där gjorde Eskil något han aldrig gjort tidigare. Det var när de tog avsked av varandra som Eskil kramade en man för första gången. Visserligen var det inte hans idé utan Gerts och Gert hade börjat med att krama Magnus, som om det var den naturligaste saken i världen. Det gjorde att Eskil inte kände att det fanns någon annan väg ur situationen när Gert leende sträckte ut armarna mot honom. Det kändes väldigt obekvämt, så Eskil kramade extra hårt för att visa att så inte var fallet. Det var bara en kort promenad från entrédörrarna till biljettkassorna. Magnus gick före till dem och Eskil kom efter fullt upptagen med att försöka gå normalt, för att inte verka misstänkt. För varje steg blev han mer och mer fundersam över saken, hur går man normalt? Det gjorde inte saken bättre att haschkakorna gneds mot varandra så att det lät som om han gick med galonbyxor. När Eskil äntligen nådde kassadisen och kunde hålla sig i den för att liksom avlasta benen som hade börjat darra, hörde han Magnus beställa två biljetter till nästa färja. Kvinnan bakom disken sa priset och Magnus sa att det var okej. Kvinnan bad om deras pass. Eskil och Magnus tittade på varandra. Magnus frågade om det kunde duga med nationella id-kort. Kvinnan beklagade och sa att det tyvärr inte gick. Hon kunde inte sälja några biljetter till dem om de inte hade passen med sig. De vände sig om och gick mot entrén, nu var det mer som att stegen kom av sig själv, som om han faktiskt kunde gå normalt. De såg att Gert fortfarande stod utanför och tittade på dem. Han såg inte glad ut, men han hälsade ändå på ett civiliserat sätt. De hoppade in i Gerts bil och han körde till den stora parkeringen för bilar som skulle med färjan.

När han stängt av motorn och vänt sig om mot dem i baksätet visade han en mindre civiliserad sida av sig själv. Det blev ganska obehagligt, men då varken Eskil eller Magnus argumenterade emot att de försatt honom i en knipa, lugnade han ner sig. Men det var tydligt att han krävde någon slags kompensation från dem och i vart fall Eskil tänkte att de nog hade med en gangster att göra och dom är ju farliga, det har dom varit tydliga med både på TV och i radio. Utskällningen slutade således med ett krav från Gert. De måste köpa haschkakorna för samma pris som han skulle ha fått av sin kompis i England. Det var okej för både Eskil och Magnus och Eskil. I synnerhet för Eskil som var lättad över att slippa försöka gå normalt genom tullfiltret i terminalen på den Engelska sidan. Magnus och Eskil la tillsammans ihop till det han begärde, vilket var 250 Euro. Med pengarna på fickan ringde Gert till kompiserna i England. Att döma av Gerts röstnivå verkade killen inte alls bli upprörd, han kanske tyckte det var skönt att slippa vara värd för två gamla gubbar från Sverige. Efter samtalet var Gert mycket gladare och han frågade dem:

– Where are you going now then?

– I don't think that I can stand passing a border with the drugs between my legs, and they are itching so I want to take them off as soon as possible.

– You could place it in a condom and swallow it. Gert log när han sa det, som att det var ett skämt.

– Okay if Magnus unplug me when we are in Paris.

– No way I will dig in your anus. Magnus skrattade nästan hysteriskt när han sa det.

– Maybe we go to Amsterdam instead, I would like to see the channels and so.

Magnus tittade på honom:

– Channels?

– Men det heter väl "channel" på engelska?

– Ja det kanske det gör, det lät bara konstigt, som att du ville kolla på TV.

– Hey I can drive you to Amsterdam if you want. And I knew a place there, where it is no problem to smoke a joint or two.

– I guess we have to smoke a lot of joints, but do you know how to make them Magnus?

– No way, I have never rolled a cigarette in my whole life.

– Could you teach us Gert?

– Yeah sure, lets get tobacco and paper.

Gert googlade i sin telefon, lade den framför instrumentpanelen och lät den guida dem mot närmaste tobaksaffär. Magnus följde med in i affären emedan Eskil sa att han helst satt kvar i bilen. Gert beställde och Magnus betalade. När de kom ut ur affären bar Magnus en rosa plastkasse. Gert knappade in en ny destination på mobilen och när han kört en stund svängde han in på en stor och ganska öde parkering. Där bad han Magnus ta ut en förpackning med papper och dito med tobak.

Han sa åt Eskil att dra ner byxorna och ta bort en av kakorna, Eskil skrek lite när han drog bort tejpen från låret, det hjälpte lite mot smärtan. Gert bröt av en liten bit av kakan som han lade i vänstra handflatan, sedan eldade han på den med en tändare. Därefter smulade han sönder biten och bad Magnus, som satt bredvid, att hålla på tobak. Han blandade tobaken med knarket och bad så Magnus ta fram ett cigarettpapper. Så fördelade han tobaksblandningen över papperet, rullade papperet i handen och slickade på gummeringen. De färdiga jointen lade han i en vacker trälåda som antagligen var avsedd för cigarrer. När lådan var full var det fortfarande rätt mycket kvar av kakan.

Eskil sa lite tyst till Magnus:

– Hur fan ska vi kunna göra av med allt haschet, då har vi ju ändå en hel kaka kvar?

– Jag vet fan. Vi kan väl ge honom resten av den här kakan, så blir problemet i alla fall lite mindre.

De gjorde så och Gert vart så klart väldigt nöjd. Aldrig har väl uttrycket att äta kakan men ändå ha den kvar känts mer passande tänkte Eskil och han försökte lägga på minnet att säga det till Magnus så fort de blev ensamma. Eskil tog lådan och tryckte ner den andra haschbiten i den innan han lade den i tygväskan.

Resan till Amsterdam var både avslappnad och trevlig. Gert tände ett par jointar som de delade på utan att öppna något av fönstren. Gert stängde dessutom av ventilationen så det blev som en härlig haschdimma i hela bilen. Till slut när bilen vinglade lite väl uppenbart krävde emellertid både Magnus och Eskil att få veva ner fönstren, för de kände en viss oro för att Gert skulle krocka med något. De körde igenom Amsterdam och Gert körde lite omvägar för att visa dem så mycket som möjligt av det som han tyckte var fint. Men till slut kom de till stället som Gert rekommenderat. Det var en pråm i en av alla kanalerna. Gert gick före och pratade med receptionisten på Engelska och frågade om det fanns något rum och receptionisten sa att de hade tur. Det hade blivit en avbokning. De skildes åt och denna gång kramades Eskil nästan obesvärat med Gert. Pråmen var långsmal och vitmålad inuti förutom beslag av mässing och omålade snickerier. Receptionisten kallade deras hytt för ”lyxsviten”. När han gav dem var sin nyckel. Han pekade på en trappa som ledde ned under däck. Därnere fann de en lång smal korridor med hytter på bägge sidor. Deras hytt låg längst bort i fören på båten. Lyxsvit var uppenbarligen skönmålning även om den var ganska stor i förhållande till storleken på båten. Längst fram fanns en dubbelsäng som var bred i fotändan och smal i huvudändan. Den var obäddad, men de hade beställt bäddning och städning, så receptionisten sa att han skulle ordna det så snart han hade tid. Framför sängen fanns en hyggligt stor golvyta med ett par stolar och ett bord med en lampa. På var sida om skrovet fanns en vacker mässingsventil med utsikt mot kajens stenläggning åt ena hållet och mot vattnet åt det

andra. De syntes inga ”rökning förbjuden” skyltar någonstans, men ingen av dem kände något sug efter en braja. Istället ville bägge gå runt lite på stan, testa lite barer och så småningom hitta någonstans att äta. De gick runt lite på måfå utan karta med ambitionen att hitta den vackraste gatstumpen, det såg en hel del gatstuppar som skulle kunna vara kandidater till utmärkelsen. Här och där fann de även ställen som serverade öl. De provade några av dem och tiden gick. De passerade något som liknade ett konditori med en disk av glas med hyllor av glas under. Där låg högar med bakverk, fast inget av dem liknade bakverken i Sverige. Det gjorde dem nyfikna och de gick in. Expediten förklarade på lättförståelig engelska att bakverken var piroger. De olika fyllningarna stod listade med pris bakom henne. De beställde tre olika fyllningar vardera samt två mineralvatten. Det fanns bara tre bord i lokalen, men alla var lediga. Expediten värmde pirogerna i en mikrovågsugn. Magnus och Eskil var ense om att det var det bästa de ätit i Holland, i synnerhet pirogerna som var fyllda med köttfärs. Efter måltiden kändes det som läge att vila lite på båten. Fast var låg den? Ingen av dem hade en aning om vad gatan hette eller åt vilket håll de borde gå. Magnus kom efter en stund ihåg att han nog hade ett papper från receptionisten i plånboken. Det stämde och där stod adressen. Magnus knappade in den i telefonens kartfunktion och de följde den tillbaka till båten. På fördäcket satt tre unga söta tjejer och rökte. De hade lätta, föga diskreta sommarkläder på sig och fördäcket verkade mysigt, så de gick dit. Utöver bordet där tjejerna satt fanns ytterligare två bord med stolar runt. De satte sig vid det närmaste bordet. En av tjejerna kom fram till dem och frågade om de pratade engelska. När de bekräftat detta frågade hon: – Do you have any marijuana? Eskil svarade som om det var vilken fråga som helst och utan att visa någon förvåning: – No but we have some joints with hashish. Do you want one? – Yes please. Hon log och tittade Eskil djupt i ögonen när hon svarade. Eskil gick till hytten och tog tändaren samt en näve jointar ur cigarrlådan. Därefter gick han till tjejerna och la ner tre av dem på deras bord innan han satte sig vid Magnus och räckte honom en joint samt tändaren. De drog djupa bloss och blåste ut röken mot solen. Livet kändes underbart. Både Eskil och Magnus tittade då och då åt tjejernas håll men de ansträngde sig för att göra det så diskret som möjligt, även fast det var svårt då de var de sexigaste tjejerna i världen. De hände att någon av dem tittade åt deras håll ibland också, men då möttes de av att Magnus och Eskils blickar for åt ett annat håll. Tjejerna samtalade på ett språk som varken Magnus eller Eskil kunde identifiera. Magnus gissade att de var från östra Europa och Eskil nickade. Efter en stund gick Eskil med något darriga ben till dem och frågade om de ville ha en joint till. Deras leenden och nickningar var svar nog. Han lämnade tre jointar på bordet och gav så även Magnus en.

Eskil rökte sin joint så fort att det kändes tungt i huvudet samtidigt som huvudet liksom frikopplades från kroppen. Det svävade runt, men hans ögon kunde se att tjejerna kom fram till dem. De sa något som han inte förstod innan de gick mot trappan till hytterna. Senare berättade Magnus att de sagt att de skulle jobba och att dom tyckte att Magnus och Eskil var söta.

– Söta, den har man ju aldrig hört tidigare. I synnerhet inte från tre jättesöta flickor.

De satt kvar på däckets ända tills skymningen men då hade de nog stundom slumrat lite på stolarna.

Dagen efter vaknade Eskil ganska tidigt. Magnus sov, Eskil smög försiktigt upp för att gå på toaletten. När han kom tillbaka sov Magnus fortfarande, då ansträngde han sig inte lika mycket för att vara tyst och det fungerade. Magnus slog upp ögonen. Efter sedvanliga morgonfraser föreslog han för Magnus att de skulle äta frukost på stället med piroger. Magnus gillade idén och de försökte hitta dit, fast det gick inte så bra. Däremot hittade de ett kafé som såg trevigt ut. De drack kaffe och åt några färdigbredda smörgåsar. De fortsatte sedan med att promenera och passerade riksmuseet. Eskil hajade till:

– Rijksmuseum, det är väl jättekänt, de har väl en massa Rembranttavlor och sådant?

Magnus googlade på telefonen och bekräftade, varpå de gick in och beställde en enskild guidad visning. Den pågick i flera timmar och Eskil kände sig rätt färdig med gamla mörka oljemålningar redan efter halva tiden. Till slut var guiden dock färdig och då frågade Eskil om det inte fanns något annat de måste se när de är i Amsterdam för första gången. Guiden föreslog en tur med kanalbåt och ett besök på Heinekens bryggerimuseum. Bägge lät bra, men Heineken verkade enklast. Det visade sig inte vara så märkvärdigt, en massa rör och stora kokpannor, förutom att de bjöd på öl när turen var klar. De kände sig därefter rätt färdiga med turistande och de var hungriga. Men Eskil var fortfarande sugen på piroger, fast han var less på att gå. De hejdade den första taxin de såg och bad honom köra till en pirogbutik och därefter till en butik där de sålde kalla öl. Taxin väntade utanför på bägge ställena och när de var klara med shoppingen körde han dem till båten. Där satt de på däckets och njöt av maten. Receptionisten hade visat på ett kök för gästerna med både kylskåp och mikrovågsugn. De lyckades äta tre piroger var men det var fortfarande en hel hög kvar på fatet. Tjejerna kom dit och de hälsade glatt på Magnus och Eskil. De fick resten av pirogerna och Magnus hämtade dem därtill en öl var från kylskåpet att skölja ner med. Eskil hämtade en näve jointar, han lämnade tre av dem till tjejerna innan han och Magnus tände på. Livet lyfte sig ännu en nivå och nu var han som i en gammal stumfilm där alla rör sig stiltigt för att de snålade med bildrutor.

Tjejerna gick till jobbet, men de var inte ensamma på däck då det kom några andra grupper med ungdomar. Bägge grupperna spelade musik och det blev ganska livat, fast det var inget som Magnus eller Eskil brydde sig om. De var inne i egna bubblor. Dagen efter tog de en tur med kanalbåt, Den var desto bättre och då kunde de dessutom sitta ner hela tiden. De åt på ett asiatiskt ställe innan de gick till båten med en kasse med öl. Där satt de så återigen på däck och vädret var lika fint som tidigare. Tjejerna kom och hon med långt svart blänkande hår frågade Eskil om de hade något röka.

– Yes not here but in our cabin. I can go and get some.

– That's very nice of you, I can come with you.

– Okay, lets go then.

Eskil gick före in i hytten och plockade fram cigarrlådan ur tygväskan med skinnkläderna. Han öppnade den, de var betydligt färre nu, fast inte färre än att de täckte hela lådans botten.

– How many would you give me for a blowjob? Det var, så klart, tjejen som sa det.

– That would be very nice and in that case you could have all of them. I can make many more and we have to use all of the hashish we have, before we leave Holland.

Han pekade på haschbiten inslagen i plastfolie när han svarade.

Hon tog alla jointarna men upptäckte att hon inte hade någon stans att förvara dem så hon la dem på bordet innan hon drog ner den tajta svarta klänningen och blottade bröstet, kramade honom samtidigt som hon smekte hans rygg, vidare tryckte hon ner Eskil i sängen, satte sig på golvet framför honom och drog ner hans gylf. Han hade inte stånd, men det ordnade sig och det gick ganska snart för honom i hennes mun. Hon lämnade snabbt rummet med ett leende och jointarna, emedan han satt kvar på sängen och funderade på det som hänt. Han hörde att hon öppnade dörren till en hytt en bit bort i korridoren, där pratade hon med någon, det hördes ganska tydligt. Eskil gissade att hon antagligen inte hade stäng dörren. Den hon pratade med lät som en ung man från samma land som tjejerna. Resten av kvällen satt Magnus och Eskil på däck och drack öl. Ingen av dem var sugen på en joint och ännu mindre hade de lust att försöka göra några själva. Magnus hade inte ens något emot att Eskil gett bort de färdiggjorda jointarna, han sa att han kände sig lite less på det och helst skulle vilja bli av med skiten. Under natten hade Eskil svårt att sova för magen kändes spänd eller uppsvullen. Han försökte låta bli att tänka på det i hopp om att han skulle somna, det gjorde han inte. Istället gjorde det ont, han var tvungen att gå på toaletten. För att inte snubbla över något i rummet, tände han lampan på bordet och gick ut i korridoren, med dörren lite på glänt eftersom han visste att de skulle bullra om han stängde den. När han kom tillbaka till dörren såg han genom springan att någon rörde sig i rummet och det var inte Magnus. Eskil betraktade personen. Det var en yngre man och han rotade i Eskils väska, tog upp något och därefter tog

han Eskils byxor. Eskil blev arg, riktigt arg. Han slog upp dörren på vid gavel som för att väcka Magnus. Mannen vände sig snabbt om mot Eskil samtidigt som han ställde sig raklång, han såg också arg ut. Eskil tog ett kliv in i rummet, mannen såg ut att förbereda sig för att ge Eskil ett knytnävsslag med den hand som inte höll i Eskils plånbok. Eskil tog tag i lampan på bordet och lyfte den som för att skydda sig. Den var tung och Eskil höll på att tappa den, men han styrde fallet så att den slog mot mannens knutna näve innan den föll till golvet. Lampskärmen av glas krossades mot handen och det gjorde även glödlampan. Mannen skrek högt och det kom massor av blod. Mannen föll ned på Eskils väska. Det hördes röster i korridoren. Snart kom receptionisten in, antagligen ifrån en angränsande hytt. Han såg mannen ligga där kvidande med blödande hand och med Eskils plånbok i handen. Mannen tog upp telefonen och Eskil gissade att han ringde till polisen. När det var gjort hämtade han en förbandslåda. Under tiden stod Eskil som förstenad, mannen låg stilla med huvudet på Eskils ryggsäck. Det syntes att han hade ont. Magnus satt på sängkanten, han såg förvirrad ut. Dörren var fortfarande öppen och det stod folk i korridoren och tittade in i hytten. Det var bra tänkte Eskil, då lär tjuven inte försöka sticka eller slåss. Mannen i receptionen lindade ett bandage om handen och han bad Magnus ta tejp och linda ett par varv. När det var gjort hände inget förrän polisen anlände, förutom att åskådarna gick tillbaka till sina hytter. Den ena polisen pratade holländska med receptionisten i korridoren och den andre gick in i hytten. Där betraktade han scenen en stund innan han frågade något på holländska.

Magnus svarade:

– English please.

– Who is staying here?

Magnus räckte upp handen och Eskil gjorde detsamma. Polisen pekade på mannen på golvet:

– How about you?

Mannen svarade inte, istället sa Eskil med skärrad röst:

– I was on the toilet and when I got back he was looking around in my stuff.

– All right we have to take him in for an interview. And we have to interview you as well.

Polisen nickade mot Magnus och Eskil.

– Do you want to do it here or on the police station?

– I don't feel like staying here anymore, I am scared. Svarade Eskil och Magnus visade att han höll med.

– Okay, you can sleep the rest of the night at the station if you want, no problem.

– Yes please and we have to leave this place tomorrow morning anyway, so we just pack our things then, or?

– Okay, I call for another police car to pick you up.

Bägge poliserna hjälptes åt att ställa mannen på fötter, innan de satte handfängsel på händerna och lät honom gå mellan dem i den smala korridoren. Eskil och Magnus packade sina saker och gick upp på däck. Eskil la cigarrlådan, som nu var tom, på den stol som tjejen med det långa svarta håret brukade sitta på.

En polisbil stannade på kajen och de gick dit. Väl på polisstationen ställde den polis som pratat med dem i hytten ett antal frågor till Eskil samtidigt som den andre pratade med Magnus i ett annat rum och därefter visades de till en cell med två britsar klädda med galon. Där fanns filtar och kuddar överdragna med någon sorts plast. Poliserna frågade om de behövde gå på toaletten utan att vänta på svar, istället låste de dörren och gick. Magnus var pissnödig, men som tur var fanns det en hink i cellens ena hörn. Det såg ut som om Magnus lyckades somna ganska snabbt, men det gjorde inte Eskil. Det kändes som att han inte sovit alls när någon låste upp dörren några timmar senare. Det var samma polis, han sa att han ville berätta för dem vad som hänt innan han gick av sitt pass. Det han berättade var att mannen var illegal invandrare från Belarus och han delade hytt med tre tjejer med samma bakgrund. Förutom att han uppehöll sig i Holland utan visum hade han haft en stor bit hasch på sig, han var olovligen inne i Magnus och Eskils hytt och därtill visade flera vittnesmål att han försökt stjäla Eskils plånbok. Själv nekade han till allt förutom om att han var från Belarus. Polisen avslutade med att säga att tjejerna dessutom var för unga för det de höll på med. Varken Magnus eller Eskil sa någonting alls. De var nästa glada att de sluppit haschbiten, som ju tydligen var olaglig och för att ingen sagt något om att Eskil haft sönder bordslampan. Däremot sa polismannen att det vore bra om de lämnade cellen nu, för annars måste han förklara för nästa skift vad de gjorde där. Det hade varken Magnus eller Eskil något emot, de tog väskorna samt tygkassen och följde med honom mot stationens utgång.

Bägge kände att de var dags att åka vidare. Magnus frågade polisen varifrån tågen mot Paris gick. Det verkade ganska nära, polisen pekade ut riktningen och de gick ditåt. De hittade dit utan problem, köpte biljetter och gick till ett kafé. De hade hamnat på ett snabbtåg som susade fram så fort att det slog lock för öronen när de åkte igenom tunnlar. De satt mest tysta och försökte sova till dess Eskil tog upp frågan om nästa anhalt på resan:

– Vad ska vi göra i Paris tycker du?

– Vet inte och det är väl din ”bucket list” som vi ska pricka av. Jag har redan varit i Paris.

– Vet inte heller, men det känns inte så viktigt att se de vanliga turistgrejorna, du vet Eiffeltornet och sådant.

– Vad vill du se då?

– Jag vill uppleva det Paris som vanliga människor lever i.

– Som vadå, gå in på ett kontor och sitta och fika där, kolla in något sjukhus, eller?

– He he, jag tänkte mig att äta croissant, gå på en billig restaurang, kolla genom fönstret in i olika lägenheter, handla i mataffären, åka tunnelbana, kanske gå in i en kyrka.

– Bra idé! Jag skippar gärna Eiffeltornet, Louvren och allt det där för det är antagligen jättelånga köer och jag har ju redan sett det.

– Jag tänkte att vi kanske kunde ta tunnelbanan ett antal stationer, sedan försöker vi gå mot centrum och så stannar vi på olika barer och sådant.

– Perfekt, så gör vi.

De fick var sin karta av turistinformationen på stationen och damen där förklarade hur de skulle ta sig till tunnelbanan och var de kunde hitta en bankomat. Tunnelbanan såg inte ut som den i Stockholm, fast egentligen är det väl samma sak tänkte Eskil. De försökte, utan framgång, jämföra stationsnamnen med olika namn på kartan. En vänlig skäl pekade efter kanske fem stationer ut ett område som inte var så långt ifrån där de började, stan var stor. Efter kanske tio stationer fick det räcka. Husen var vackra och antagligen gamla. Det var ganska mycket folk i rörelse, fast inte värre än att de kunde gå i bredd på trottoaren. Det var en affärsgata med butiker och flera serveringar. De tog inte första bästa utan gick en bit längs gatan innan de valde en mindre restaurang där de åt en förrätt och drack cider. De gick en bit till, svängde in på en mindre gata utan butiker och färre människor, svängde in på första bästa gata med lite mer folkliv, gick in på den första serveringen de gick förbi, beställde huvudrätter och öl. De gick vidare, passerade en kyrka som de gick in i, kom till en idrottsplan där ungdomar spelade fotboll, tittade lite på det och diskuterade sport, gick vidare, passerade en bar, gick in, drack kaffe med konjak och tog fram kortleken. Magnus vann, Eskil köpte cider och när de var urdruckna gick de vidare. Så förflöt dagen, det blev kväll, de var både trötta och fulla. Magnus stannade en taxi och bad chauffören köra dem till ett hotell där det

fanns lediga rum. Chauffören tittade på dem utan att köra iväg. Istället frågade han:

– You could stay in my house if you want. My wife can make an excellent breakfast for you and you will have a nice room with a view over a park. Eskil viskade till Magnus även om han inte räknade med att chauffören skulle kunna Svenska:

– Det vore kul tycker jag, hellre än hotell, för då får vi ju se mer av hur det verkligen är här.

Magnus nickade och vände sig till chauffören:

– How much?

– One hundred euro for the both of you.

– Okay.

Svarade Magnus och chauffören tog up sin telefon. Han pratade med någon som lät som en kvinna och det var inte franska de pratade. Kanske arabiska tänkte Eskil. Taxin körde en lång stund. Magnus hade kartan i knäet och när bilen stannade vid trafikljus pekade chauffören var de var någonstans. De åkte ut från staden, men när kartan tog slut var de fortfarande stadsbebyggelse runt omkring dem, fast husen var nyare och med tiden blev omgivningarna mer lika svenska miljonprogramsområden. Huset chauffören bodde i var i ett sådant område med klotter, loftgångar och ganska mycket skräp. Hans fru var tjock och lägenheten doftade orientaliskt. Någonstans stod en TV på. Kvinnan gick före dem genom en korridor till ett rum som nästan fylldes upp av en stor dubbelsäng med guldornament på sänggavlarna och på nattygsborden. Intill den fanns ett duschrum med en bidé som de kunde använda som sitt. Det var tydligt att det var makarnas sovrum. Mannen gick iväg för att jobba vidare, emedan hustrun underhöll dem på dålig engelska. Ville de kanske titta på TV? Och kanske att de ville ha ett glas vin med ostar? De tackade ja, hon visade dem till vardagsrummet där hon pekade på TV-soffan. Hon gav fjärrkontrollen till Magnus och gick till det angränsande rummet som såg ut att vara köket. Det var ett program från något orientaliskt land på TV:n, kanske från Egypten gissade Eskil utan någon särskild grund för antagandet. När kvinnan kom tillbaka bar hon en bricka med en flaska rödvin, glas, assietter samt ett fat med ostar, kex och grönsaker. Hon serverade vinet och ställde fram assietter. När hon satt sig i fåtöljen vid sidan om dem höjde hon sitt glas för att skåla. Därefter åt de ostar och lyssnade på kvinnan även om de inte begrep någonting av det hon sa. Det som lockade var hennes vackra röst med en härlig brytning som varken Eskil eller Magnus kunde placera. Till slut frågade Eskil och då berättade hon att de var ifrån Iran. Eskil frågade hur det kom sig att de flyttat till Frankrike och hon berättade om revolutionen och om hur de flydde. Nu när han visste vad hon pratade om gick det lättare att begripa vad hon sa. De fortsatte konversationen och det kändes både behagligt och väldigt exotiskt. De tömde vinflaskan och hon hämtade en ny. Men både Eskil och Magnus var trötta och därtill kände de

att de inte ville tänja allt för mycket på gästfriheten, så när den andra vinaren och det mesta av ostarna var slut tackade de för sig. Dagen efter sov de ganska länge. Eskil vaknade utan något på kroppen utom Magnus arm över hans rygg. Det kändes lite kyligt utom under Magnus arm. Han lyfte försiktigt bort den, fast Magnus vaknade ändå. De hörde TV:n i bakgrunden, kanske var det persiska som pratades på den. Eskil kände att han var i stort behov av att kissa, men det kändes långt att gå till toaletten som låg nära entrédörren. Han bestämde sig för att göra som han gjorde under natten, det vill säga kissa i bidén, den var ju som gjord för det. Sedan duschade han. Kvinnan hade visat dem vilka handdukar de kunde använda, de var nytvättade hade hon sagt. När Magnus duschade låg han i sängen och väntade till dess han var klar. Då gick de till vardagsrummet och hälsade på kvinnan. Hon såg glad ut över att se dem och hon ställde ett antal frågor som Eskil gissade handlade om hur de sovit och vad de ville ha till frukost. Eskil svarade:

– Yes, very good,

samt:

– coffee please and French breakfast.

I hopp om att det skulle stämma med vad hon frågat. Hon såg nöjd ut och gick in i köket, vilket fick Eskil att slappna av. Hon lämnade lägenheten, kanske för att handla något, återkom, stökade i köket, kom in till dem och sa något som de tolkade som att frukosten serverades i köket. Det såg inte ut som ett svenskt frukostbord, antagligen var det dock så det skulle se ut i Frankrike. En stor kanna kaffe mitt på bordet och stora kaffekoppar med en assiätt vid varje kopp och en kniv vid varje assiätt. Bredvid kannan med kaffe fanns en kanna med mjölk, två uppskurna baguetter insvepta i kökshanddukar, en bytta med smör och tre byttor med sylt eller kanske marmelad i olika färger. Det var dukat för tre personer och hon ställde sig vid stolen närmast spisen. Magnus och Eskil satte sig emedan hon tog kaffekannan och ställde sig bakom dem för att servera. Utan att fråga hällde hon en rejäl skvätt med mjölk i deras koppar innan hon serverade sig själv. Varken Eskil eller Magnus brukade ha mjölk i kaffet, men här kändes det rätt och kaffet smakade fantastiskt. Brödet var färskt och det var riktigt smör som ändå gick att bre på brödet utan att förstöra det. När de suttit en stund hörde de ljud som att någon gick på toaletten. En stund senare kom mannen in i köket. Hon pratade med honom på persiska och skyndade sig att duka framför hans plats.

– What are you going to do today? Det var mannen som sa det.

Magnus tittade på Eskil som för att han ville att svaret skulle komma från honom och det var ju Eskils lista de skulle pricka av. Eskil svarade:

– We will go to a wine farm where we can stay for few nights.

– Do you know where, have you booked something?

– No not yet, so it might be impossible.

– Maybe I can help you.

Eskil nickade och mannen bläddrade i telefonen.

– You can go to Chablis is not very far from here, about two hours by car. Would that be all right?

Eskil nickade åter igen och mannen visade en bild på ett gammalt hus av sten som såg ut att vara ganska stort. De hade tydligen paket med mat och aktiviteter. Eskil och Magnus tittade i hans telefon och slog till. Mannen ringde, det fanns ett ledigt rum, han frågade om deras namn och nationalitet och han förde vidare informationen till den han talade med.

– You want me to drive you there, it would cost two hundred euro.

De slog till även på det erbjudandet, avslutade frukosten och gick till rummet för att förbereda sig. När det satt i bilen frågade mannen vad de ville ha för musik under resan.

Eskil tittade på Magnus:

– Något franskt va?

– Absolut, men känner du till några franska artister?

– Nä, jo Edit Piaf.

Det blev Edit Piaf under hela resan. Det kändes verkligen franskt.

Byggnaden såg ut som på bilden fast slitnare. Det fanns en ringklocka invid dörren. Chauffören tryckte på den och det hördes att den fungerade, men ingen öppnade. Eskil tog fram två hundra euro sedlar, gav till honom och tackade för allt. Men mannen sa att han ville vänta och se att allt var okej innan han lämnade dem. När de stått en stund tog han tag i dörrhandtaget och öppnade dörren. Innanför fanns en stor hall med ett valv mitt för dem, bakom valvet syntes en matsal med utsikt över odlingar. Mitt i matsalen stod ett bastant träbord och runt det satt ett antal personer och åt. Alla tittade mot entrédörren och dem. En äldre man kom ifrån ett rum vid sidan om matsalen och gick emot dem. Han sa något på franska och chauffören svarade. Så skakade de hand och han bjöd dem att sitta vid bordet.

Chauffören tog adjö och de satte sig där det fanns två lediga stolar bredvid varandra. De närmaste bordsgrannarna tog i hand emedan de andra hälsade på håll. Mannen dukade framför dem och en ugnform med gratinerade grönsaker skickades till Eskil samtidigt som en annan form skickades till Magnus från andra hållet. Eskil lade upp och skickade till Magnus samtidigt som Magnus skickade den form han tagit ur till Eskil. Den innehöll bitar av fågel. Därefter fick de en snipa med sås och en skål med sallad. Mannen kom bakifrån och visade dem en vinflaska. Han frågade på engelska om de talade franska, när de svarat nekande på det, berättade han på Engelska för dem att vinet var från gården och att det lagrats i tre år. Han serverade dem och Eskil höjde sitt glas för att skåla. De andra gjorde detsamma och ett långt samtal på engelska följde. De pratade bland annat om maten och vem av gästerna som gjort vad. De som satt på Eskils vänstra sida, ett par från Holland, hade gjort såsen och salladen. Emedan de som satt till höger om Magnus hade stekt fågelarna, som tydligen var ancor

från gården. Det paret kom från Tyskland. Utöver dem var det ett par till. De kom från Norge och de hade gjort gratängen. Gästerna verkade vara i ungefär samma ålder som Magnus och Eskil eller kanske lite yngre. De pratade en lång stund innan mannen dukade av tillsammans med en kvinna som verkade vara hans fru. Därefter kom han med två kannor kaffe och hon med en äppelpaj. När alla tagit för sig av kaffet och pajen visade han en flaska som han förklarade innehöll gårdens egen sprit som de gjort på destillat av äppelvin. De smakade hemgjort med en stark bismak som Eskil ändå gillade på något sätt. När måltiden avslutats visade mannen dem till deras rum emedan de andra gästerna gick ut på en altan på husets baksida. Rummet låg på våningen ovanför och det var väldigt rustikt, precis såsom Eskil kunde tänka sig att det kunde se ut på landet i Frankrike. Mannen förklarade att de andra gästerna tänkte ta en promenad till byn och att han skulle visa dem vägen, de var välkomna att följa med om de ville. De ville de gärna och efteråt var de mycket nöjda med beslutet. En lagom lång promenad genom en vacker trakt till ett etablissemang som föreföll vara den lokala samlingspunkten, en restaurang på en liten höjd med en stor altan. Under hela promenaden var det två av männen som pratade med varandra på ett sätt som var menat som underhållning för hela sällskapet. Eskil hade inget emot att slippa konversera på engelska med folk han inte kände eller hade anledning att lära känna. Kanske med undantag för normännen, dom verkade trevliga på riktigt, hade han och Magnus resonerat sig fram till. Det norska paret gick lite bakom de andra. Magnus och Eskil drog medvetet ned lite på takten så att de hamnade jämsides med det norska paret. De ökade avståndet till klungan och när det var tillräckligt lång för att slippa höra männen frågade Eskil dem på svenska varifrån i Norge de kom och annat som det är brukligt att tala om i dylika situationer. Deras konversation fortsatte på restaurangen där sällskapet satt spridda på fyra mindre bord och drack en lokalproducerad cider som deras guide hade beställt. Konversationen med normännen var kanske inget annat än tidsfördriv för de inblandade, men för Eskil var det något mer. Han kände sig ovanligt avslappnad med dem och det kändes som om det han sa kom av sig själv och inget av det var något som han kände att han behövde ångra när han stängt munnen. Det verkade som om de tyckte att han var rolig att prata med. Dessutom kom de överens om att spela Chicago på altanen på kvällen, efter middagen. Middagen tillagade de tillsammans efter instruktioner från värdarna. Eskil och Magnus fick i uppdrag att göra förrätten, som var ”sniglar provencale”. Värdinnan visade dem till husets snigelfarm där en del av dem kröp runt i en inhägnad med botten av trä. De instruerades att plocka fyrtio av dem och koka dem i vatten. När de hade kokat färdigt och vattnet var frånskilt, visade hon dem till citronträdet och till köksträdgården för att hämta vitlök och persilja. De blandade citron, smör persilja och vitlök. Det som återstod för deras del var nu bara en snabb gratinering i ugnen innan rätten skulle

serveras. De kunde därför sitta vid köksbordet med ett glas vin och titta på de andra paren som gjorde ”boef bourguignon”, bröd och en efterrätt som de inte lyckades lista ut vad det kunde vara.

Eskil ansträngde sig för att ta så små klunkar som möjligt ur vinglasen framför honom. Detta eftersom de andra var så försiktiga. Han kände sig nervös och han ville dämpa känslan med vin, men då skulle han snart bli berusad, vilket kändes fel när de andra knappt rört sina glas. Därför tog han bara små klunkar. Det tog dock tid för köttgrytan att bli klar och vid det laget var han, trots ansträngningarna, ganska slirig. Allt de lagat smakade utmärkt och efter även till kaffet och desserten kändes det som om alla var ganska uppsluppna. De hade även trevligt efteråt med det norska paret. Kvällen var ljum även efter skymningen, det norska paret verkade väl införstådda med spelets regler och det gick att förstå vad de sa. Den norske mannen vann, men trots att klockan var närmare elva på kvällen, ville de alla spela ett parti till. Eskil somnade inte förrän närmare ett och han sov långt in på förmiddagen. Efter frukosten, som var precis lika dan som den som de åt hos den iranska familjen, tog värden med dem till en liten sjö med en badplats. Där fanns ett bås för byte av kläder och det var ganska många barn som lekte vattnet. De lagade lunch gemensamt och därefter höll värdeparet en liten kurs i hur man gör ylletyg. De visade allt ifrån att de rakade ett får, via kardning och spinning till vävning. De fick alla prova på varje moment. Fåret verkade inte ha något emot att det kom främlingar som höll fast det och körde med en stor rakapparat. De fick alla var sitt par med kardor och de försökte göra såsom värdinnan visade dem. Spinnandet var svårare och Eskil fick inte riktigt kläm på vad det var han skulle göra, fast det gick inte så bra för de andra heller. Det verkade dock värden vara van vid för till nästa moment, vävningen fick alla var sin rulle med färdigt garn som de satte upp i små vävstolar som verkade vara gjorda för barn. Det var inte så svårt och alla lyckades göra var sin grå grytlapp. Efter middagen höll värden en provning med några olika årgångar av alla drycker de producerade på gården. Han visade dem till altanen där de hade dukat upp sju vinglas och fem små glas per plats på de små borden som var spridda över altanen. Magnus och Eskil kom ut sist och hamnade därför vid bordet längst bort ifrån en serveringsvagn med flaskor invid vilken värden stod och såg stolt ut. När de hade satt sig och värden förklarat vad de skulle göra, höll han upp den första flaskan. Det fanns en hemgjord etikett på den, men det var för långt dit för att Eskil skulle kunna läsa vad som där stod. Värden sa att det var cider och att den var tio år gammal. Han gick runt och höll upp en liten skvätt i det första glaset invid varje plats. Eskil satt som siste man och därför tömde han det som var kvar i hans glas. Den var nog lite för gammal tänkte Eskil för att det var knappt någon kolsyra och smaken var som lite dammig. Det sa värden också när han själv provade. Den andra cidern var bara fyra år gammal och den var mycket godare.

Även denna gång tömde han flaskan i Eskils glas och det var så gott och han var så törstig att han nästan svepte drycken.

Eskil kände lite dåligt samvete gentemot den äldre cidern och han svepte därför den med. De provade även en ung cider och de flesta va överens om att den i mitten var bäst. Proceduren upprepades med fyra flaskor rödvin och fortfarande fick Eskil allt som var kvar i flaskorna. Vid den andra flaskan insåg Eskil att han nog inte riktigt skulle klara av att ta sig hela vägen till de sista små glasen, så han bytte fortsättningsvis sina bräddfylla glas med Magnus dito som bara hade några centimeter vin i botten. Rödvinet följdes av två flaskor med stark och sött dessertvin, där Eskil kände att lagringstiden gjorde väldigt stor skillnad och det kanske hade märkts ännu tydligare på de tre avslutande glasen med sprit om det inte hade varit för att Eskil kände sig så full att han inte ens drack upp det sista glaset och ännu mindre kunde komma ihåg hur de två föregående hade smakat. Det blev sent, men det norska paret ville ändå avsluta med ett parti Chicago, Eskil ursäktade sig emellertid för han behövde gå och lägga sig.

Dagen efter återstod inte annat än frukost, betalning och avfärd. Det norska paret skjutsade dem till en tågstation där de tog tåget till Paris för fortsatt färd mot Rom. De kom till Rom utan större problem och där fick de hjälp i turistinformationen med hotell och en guidad tur till stadens främsta sevärdheter. De åt på olika restauranger och förundrades över hur långt före alla andra samtida och senare kulturer som romarna var, ur i stort sett alla synvinklar. Vädret var fint och Eskil kände sig som en vanlig turist som rest ungefär som alla andra, vilket kändes stort och viktigt för honom. De stannade i några dagar för att sedan fortsätta till badorten Rimini. Där vandrade de runt i staden och badade några gånger i Medelhavet. På kvällarna satt de på någon uteservering med utsikt över vattnet. Efter ett parti Chicago och några glas med grappa frågade Magnus:

– Nu då, vad har du kvar på din lista över ställen du vill besöka?

– Inte så mycket, det känns som att jag sett lite av varje, men vi ska väl åka på en kryssning i Medelhavet?

– Jag har googlat på det, tyvärr verkar det inte finnas några lediga hytter på någon båt, så har du något annat förslag?

– Jag skulle vilja ha sett något öst-land innan vi åker hem.

– Du menar något land på andra sidan järnridån?

– Precis, kanske Polen, Ungern, eller Tjeckoslovakien när de var som på Sovjettiden.

– Det är nog kört nu. Dom har nog blivit som länderna i Västeuropa. Kanske med undantag för Albanien, Rumänien, Vitryssland, Moldavien och Ryssland.

– Men då kan vi väl åka till något av dom?

– Jag tror det blir knepigt, dom är väl inte med i EU?

– Är inte Rumänien med i EU?

Magnus googlade på saken och kunde konstatera att det stämde, nästa destination blev därför Rumäniens huvudstad Bukarest. Det var lite bökgigare och det tog dem över ett dygn, men till slut satt de i en bar på ett central beläget hotell i Bukarest. Klockan var runt tio på kvällen. Eskil kände sig ovanligt pigg. Magnus däremot såg ut att vara väldigt trött. Han sa inget där han satt och stirrade på hyllorna med flaskor bakom baren. Det var ganska mycket folk och hög musik, varför Eskil inte hade något emot att vara tyst. Han kände sig lite trött på att resa och ville hem. De borde kanske flyga hem om några dagar när de sett den här stan, men vad skulle de göra till dess? Magnus rörde knappt ölen framför honom på bardisken, Eskils däremot var snart slut. En kvinna i svart klänning ställde sig mellan dem och tittade mot bartendern. Men han hade, för stunden, annat att göra än att titta på henne. Hon hade fin figur och kort svart hår. Hon vände sig mot Eskil och log. Leendet gjorde henne vacker och det kändes inbjudande på något sätt. Eskil log tillbaka med ögonen riktade mot hennes. Hon sade något. Eskil antog att det var på rumänska, men ändå vred han örat och kroppen emot henne som för att höra bättre. Kanske att hon hälsade.

Han hälsade tillbaka och pekade på hans nästan urdruckna öl. Ville hon ha något att dricka. Hon svarade:

– A beer please.

Eskil vinkade till bartendern och fick hans uppmärksamhet. Sedan pekade Eskil på ölglasets och höll upp två fingrar i luften. Ölen kom, Eskil betalade och kvinnan vände kroppen emot honom. Det kändes som att ljudnivån var ännu högre nu och det var svårt att uppfatta vad hon sa förutom att hon hette "Ina" eller något liknade. Hon upprepade Eskils namn flera gånger, som för att lära sig. Magnus rundade kvinnan och ställde sig bredvid Eskil. Han sa, i Eskils öra, att han skulle gå och lägga sig och han avslutade med orden:

– Lycka till!

Kvinnan tog Eskil i handen och drog iväg med honom längre in i lokalen och ut på en innergård. Den var asfalterad och helt inramad av byggnader. Där var bord uppställda närmast ingången till baren och det fanns krukor med blommor. Hon ledde honom till det enda lediga bordet där de satte sig, utan att släppa hans hand och Eskil ville heller inte släppa även om det kändes lite konstigt att sätta sig och samtidigt hålla någon i handen. En servitör kom dit och Eskil tittade frågande på henne. Hon sa något på rumänska till servitören och så log hon ännu bredare mot Eskil. Det gick betydligt lättare att konversera där ute på gården. Hon frågade vad han tyckte om Bukarest, hennes engelska var ganska lätt att förstå. Eskil svarade att han inte hunnit se något ännu för de kom just dit. Så frågade han vad hon tyckte att de borde se. Hon tryckte hans hand hårdare och sa att hon kunde visa dem i morgon. Så lutade hon sig närmare och frågade var han kom ifrån. Eskil svarade och hon räknade upp några saker från Sverige som Volvo och Abba. Servitören kom med två vackra drinkar, Eskil betalade och de skålade. Drinken var väldigt söt, men hon verkade tycka om den. Musiken inifrån tystnade en liten stund, för att övergå i en lugn låt med stråkar. Hon avslutade drinken och sa att de skulle dansa. Hon nästan drog honom in genom en annan dörr. Där innanför fanns det ett dansgolv med fullt av par i olika åldrar som tätt sammanslingrade sakta gick runt på golvet. Eskils nervositet ökade radikalt. Dansa tryckare, det hade han nog aldrig gjort i hela sitt liv. De gjorde som de andra och till sin förvåning kände han att det nog inte var så svårt, i synnerhet som de stöttade varandra. Hon nynnade något i hans öra, kanske var det låtens text, det lät underbart. Eskil liksom fastnade med foten där de gick runt på stället. Han vinglade till, hon kramade hårdare om honom och tittade honom i ögonen. Han ville kyssa henne och då gjorde hon det, kysste honom. Låten tog slut och en annan lika smäktande tog vid. Hon vred honom såsom att de skulle snurra åt andra hållet, fast av någon orsak kändes det inte lika bra, vilket hon verkade uppfatta. Även den låten tog slut, de gick tillbaka till uteserveringen och Eskil frågade om hon ville ha champagne, det ville hon och kyparen kom med en flaska av någon lokal

variant som var rosa och väldigt god. Hon berättade att hon arbetat som lärare, men att hon inte hade något jobb till hösten, hon visade en bild på sin dotter och sa att hon tyckte att Eskil var stilig. De kysste varandra över bordet och hon frågade om de kunde gå till hans hotellrum, vilket de gjorde. De hade separata sängar men det var inte mer än någon meter mellan dem. Det hördes att Magnus sov och hon verkade inte ha något problem med att han låg där och snarkade. De älskade utan att han slutade snarka. Det kändes riktigt bra, spännande men ändå avslappnat. Hon somnade på hans arm. Det var varmt i sängen. Eskil lirkade bort armen och gick på toaletten. När han kom tillbaka slet han ut täcket ur påslakanet och bredde ut det över henne. När han vaknade nästa gång hade det hunnit bli dag och Magnus var på toaletten. Det lät som att han duschade. Kvinnan hade lagt sin arm på hans bröst. Han ville inte röra sig för det kändes så mysigt, men det hade varit skönt att gå på toaletten. Han tittade på hennes ansikte och hon tittade tillbaka, så hon var vaken. Hon sa något på rumänska och Eskil svarade med ”god morgon” på svenska. Magnus kom ut ur duschen med en handduk svept om midjan. Han tittade på dem, log och sa:

– Hej!

Hon svarade och Eskil sa:

– This is my friend Magnus and this is.

Han la handen på kvinnan såsom för att peka och så hejdade han sig, vad var det hon sa att hon hette? Hon räddade honom ur situationen genom att säga:

– Hello Magnus, my name is Ina.

Ina, Ina Eskil upprepade namnet tyst för sig själv och därefter sade han högt:

– Breakfast or do you want to take a shower Ina?

Det ville hon och Magnus tittade klädsamt åt ett annat håll när hon steg upp ur sängen, samlade ihop sina kläder och gick in på toaletten. Eskil kände att det nog var läge även för honom att ta en dusch och Magnus verkade inte störd över det, även om det tog ett bra tag innan de kunde gå till frukostmatsalen. Han låg i sängen och spelade på telefonen, antagligen Sudoku. De åt frukost utan att någon bland hotellets personal ifrågasatte att Ina var med dem. Ute på gatan viftade Ina på en taxi som tog dem till en grå betongförort som måste vara från sovjettiden. Eskil hade gärna gått in för att se hur det såg ut på insidan, men Ina ville att de väntade i taxin medan hon hämtade sin dotter och syster. Han pratade lågmält med Magnus som satt bredvid honom i baksätet, om kvällen och om Ina. Det tog ganska lång tid för tjejkorna att komma ner, så de han även diskutera vad de hittills sett av staden.

– Det känns inte så mycket gamla Sovjet som jag hade trott.

Magnus nickade samtidigt som han svarade:

– Håller med, men det här ser ju ut som de betongförorter man såg på TV förr. I de centrala delarna, däremot, tyckte jag att det var ganska fint och fräschare än vad jag hade trott.

– Undrar hur vädret är?

– Funderar du på att flytta hit, eller? Är du så seriös?

– Nej, jag vill inte bo här, men om man vore fattigpensionär kanske det vore en bra idé, för allt verkar ju vara billigare.

De kom inte så mycket längre i analysen eftersom Ina öppnade en av taxins baddörrar samtidigt som hon höll en liten flicka i handen. Eskil och Magnus steg ur bilen. Eskil visste att flickan hette Ana och att hon var sex år gammal. Hon hade en gammaldags klänning med röda och vita rutor. Den andra handen höll hon i en kvinna som väl var Inas storasyster Alina. De hälsade på varandra och Eskil försökte le så brett han kunde när han tog Ana i hand. Ina satte sig åter igen i framsätet, men nu med Ana i knäet. Emedan Alina satte sig bredvid Magnus i baksätet. Ina dirigerade taxin runt i Bukarest och hela tiden berättade Ina saker för dem på engelska om det de såg. Det märks att hon är lärare tänkte Eskil. Fast han visste inte i vilka ämnen så han frågade och hon svarade att hon var lärare för mindre barn, typ mellanstadiet förstod Eskil det som. Ibland gick de ur bilen och tog en kort promenad till något Ina tyckte var särskilt intressant, emedan de andra gånger satt kvar i taxin. Det längsta stoppet var vid ett museum som påminde om Skansen och Ina föreslog att de skulle gå runt där i någon timme. Perfekt, tänkte Eskil, En rundvandring i rumänsk folklivshistoria på en timme. Han betalade taxin och de vandrade runt, fast det tog betydligt längre tid än en timme, eftersom både Eskil och Magnus ställde många frågor och alla tre tjejerna ansträngde sig för att svara så bra som möjligt. De blev trötta, stannade på ett kafé, för att sedan stanna vid en lekpark. Ana sprang runt och verkade tycka att det var väldigt roligt. Eskil, Magnus, Ina och Alina satt på en bänk och tittade på, alla verkade vara glada. På kvällen åt de middag tillsammans på en restaurang med ståtlig gammaldags inredning innan en taxi körde hem Ana och Alina. Därefter tog Ina dem på en pubruna innan de for till hotellet. När de åt frukost följande dag frågade Eskil om det fanns någon badort som de kunde åka till med dottern och systemen. Magnus nickade instämmande och Ina sa att det skulle nog dottern uppskatta. Det bestämdes och de hämtade upp Ana och Alina med taxi och åkte till en badort som tydligen var väldigt populär, den hette Mamaia. I taxin bokade Ina två hotellrum där för ett par nätter och till Eskils glädje föreslog hon att Eskil skulle dela rum med henne och Ana. Magnus kommenterade snabbt att han inte skulle ha något emot att dela rum med Alina. Alina skrattade förläget utan att motsätta sig förslaget. Dagarna i Mamaia flöt på utan problem. Eskil och Ina delade en dubbelsäng och Ana låg i en extrasäng en bit bort. Frukosten var bra och det var nära till havet. Vid havet satt de mest i solstolar och drack öl, medan de tittade på Ana som lekte i strandkanten nära dem.

Då och då tog de ett dopp. Den andra dagen köpte Eskil strandleksaker åt Ana. Han visade henne hur man använde dom och hon ville inte att han skulle sluta, så Eskil tillbringade minst en timme med henne vid vattnet. Ina kom dit flera gånger och smörjde både honom och Ana med solskyddskräm. Hon verkade vara lycklig och det kändes som att de var en familj. Några gånger gick de ut i vågorna med Ana i var sin hand mellan dem. Magnus och Alina verkade också ha det bra, dom småpratade ofta med varandra utan att bjuda in Eskil eller Ina.

På kvällen satt Eskil med Ina på balkongen och betraktade parkeringen nedanför dem. Eskil släppte så tankarna på parkeringsytor för att istället dryfta en fråga som upptogs hans hjärna betydligt mer:

– What happens this autumn?

– I don't know, Ana starts school, but I have no job and no place to live, besides that we can stay with my sister.

– Why is that?

– Well, the amount of kids in Rumania is decreasing, so schools shut down. And Anas dad moved abroad, so I could not afford to pay the rent for our apartment.

– Oh, I'm sorry.

Vilket han i själva verket inte alls var, för han tänkte att det ökade chanserna till ett positivt svar på nästa fråga:

– Would You and Ana like to stay with me in Stockholm?

– Oh yes, very much so. But I don't think that I can get a job there.

– You don't need to worry about money. But if you want to work You can get a job in a school teaching the Romanian language to kids who comes from here. They have the right to be taught their mother language.

Hon reste sig från stolen och ställde sig framför honom. Han reste sig och de omfamnade varandra, länge. Dagen efter låg de kvar så länge i sängen att Ana tröttnade på att vänta. Hon gick till Inas sida av sängen, skakade på henne och sa några meningar på rumänska. Ina svarade och Eskil såg att Ana sken upp. Hon lade sig mellan dem i sängen och fortsatte att prata med Ina. Efter en stund märkte Eskil att hon trevade efter hans hand. Hon hittade den och kramade hårt. Eskil njöt och förstod att hon gärna ville flytta till Stockholm. Även den dagen tillbringade de på stranden, men Ina satt mest med sin syster och diskuterade saker på rumänska. Eskil antog att de planerade inför resan till Sverige. Det störde honom inte för han var sysselsatt med att hålla koll på Ana som växlade mellan att ligga i solstolen, bada i strandkanten och bygga sandslott. Ibland vinkade hon till honom som för att se att han var kvar och några gånger badade de tillsammans på lite djupare vatten, fast det var lite jobbigt för hon ville inte sluta. Magnus läste en bok på svenska som han hittat på hotellet i en hylla med kvarlämnade böcker. De stannade några dagar till och de förflöt på samma sätt, med strandliv och goda middagar. Fast skolstarten närmade sig och det var mycket att ordna med. De tog en taxi till en resebyrå i Bukarest, därefter ordnade de hotell till Eskil och Magnus innan de släppte av Ina, Ana och Alina i lägenheten. Några dagar senare satt de på ett flyg mot Stockholm. Ina och Ana hade inte mer saker än att det rymdes i några stora kartonger. Det var mest kläder och det var inget problem att checka in det som bagage mot en extra avgift.

Både Ina och Ana vart stormförtjusta över lägenheten. De fick välja rum och Ina valde rummet som varit hans mors, där skulle hon och han sova i en stor dubbelsäng. Ana valde Eskils rum och hon ville ha rosa väggar. De köpte färg, penslar och dylikt i butiken i husets bottenvåning och de hjälptes åt att måla över tapeterna i det som nu var Anas rum. Ana älskade det, enligt Inas översättning av hennes förtjusta utrop. De åkte till Ikea, köpte en dubbelsäng och en enkelsäng, alla med sängbord, madrasser, kuddar, täcken och överkast. En firma hämtar de gamla sängarna och annat som Ina tyckte de kunde slänga och det hade Eskil inget emot eftersom han ville att de skulle känna att det var deras hem också. Därtill fanns det annat att ordna med. Han hade kollat på Internet var han kunde få tag i det han behövde. Den fanns en butik, Nostalgipalatset, som påstå sig ha det. Den låg inte längre bort än att han gick dit och bad dem plocka fram alla punkskivor de hade, det vart två ganska stora högar. Eskil tittade på dem.

– Vilka är bäst?

– Det är ju en smaksak, för min del gillar jag inte punk, jag tycker det är för slamrigt.

– Jag gillar när det är slamrigt, jag tar väl allihop då?

– Allt? Du vet inte vilka band du gillar?

– Nej, jag har inte lyssnat på musik förut, men så hörde jag några punkband i Holland och det kändes så rätt.

– Så du ska bli punkare?

– Ja jag tänkte det, men jag vet inte hur jag skall få hem skivorna.

– Har du ingen bil?

– Nä, men jag kan ringa efter en taxi. Fast man skulle väl behöva något att lägga dem i, har ni det eller?

– Förr brukade folk ha skivorna i ölbackar, det är punkigt.

– Okej, har ni det?

– Ja vi har ett gäng på lagret. Du kan få två av dem.

– Toppen och har ni möjligen någon skivspelare?

– Tyvärr, vi håller inte på med apparater över huvud taget. Men borde du inte testa Spotify istället, då slipper du släpa hem skivorna och skaffa en skivspelare.

– Nä jag vill ha riktiga skivor, det skulle kännas mer verkligt då tror jag, så var kan jag få tag i en skivspelare, här i närheten?

– Jag köpte min på Hi-Fi klubben, den ligger på Sveavägen.

Eskil tog en taxi med skivorna till Hi-Fi klubben och bad chauffören vänta utanför. Väl hemma hjälpte taxichauffören honom att bära in den nya stereo och skivorna mot en rejäl dricks. Eskil monterade anläggningen på en byrå i lilla salen och ställde backarna med skivor på två stolar, bytte om till kläderna han köpte av Gert, valde en av skivorna, lade den på skivtallriken och satte sig i fåtöljen. Han höjde volymen tills han kände ljudet i kroppen. All ilska, alla oförrätter, allt skit bara rann ur honom.

Skivan tog slut, han gick in köket, tog en öl ur kylskåpet, vände på skivan och drack direkt ur burken. Han var en man nu, en man med ett intresse.

Ana började i samma skola som Eskil gick i och hon lärde sig snabbt så mycket svenska att Eskil kunde fråga henne om hon var hungrig, eller trött, om hon ville ha en glass och annat som Eskil tänkte att man pratar med små barn om. Med Ina pratade han Engelska även om hon också försökte lära sig enklare meningar på svenska och dessutom gick hon på svenska för invandrare. En kväll när de ätit en rumänsk kycklinggryta och satt i stora salen med var sitt glas rödvin, sa Ina att hennes syster Alina är intresserad av Magnus, skulle han kunna vara intresserad av henne?

Eskil funderade på saken och nog var väl Magnus intresserad, men han hade tidigare sagt att han inte gillade barn. Eskil försökte komma på om Ina sagt något om ifall Alina hade några barn. Nej, de hade nog aldrig pratat om det. Han ställde därför en fråga om saken och Ina svarade att Alina hade två vuxna barn som inte bodde kvar i Rumänien.

Alina kom, de hämtade henne på Arlanda med taxi och därefter åkte de till en restaurang i närheten av Magnus bostad. Helgen efter åkte de till Eskils ö, där Eskil visade dem runt och därefter tände en brasa i det stora rummet med glasverandan. De grillade kory, drack öl och spelade ett av de gamla tärningsspelet en stund innan Magnus och Eskil lämnade tjejerna till varandra och allt de antagligen ville prata om på rumänska.

Istället gick de till sjöboden för att göra en brasa i bastun. De började basta direkt innan det ens hunnit bli varmt.

– Vet du Magnus, Ina är ju den enda kvinnan jag har haft på riktigt och det känns väldigt bra.

– Är du kär? Älskar du henne?

– Vet inte. Jag menar det känns väldigt bra och så, men hur vet man att man älskar någon?

– Det är sant, det talas en massa om kärlek på film och så och då verkar alla vara så tvärsäkra på sina känslor. Men hur fan kan de vara det?

– Magnus, har du älskat någon?

– Jag vet inte, Katarina kanske, kom du ihåg henne som jag träffade en gång när vi var ute på krogen?

– Ja, men det höll väl inte så länge?

– Nä, ett par veckor bara sen tog det slut.

– Varför då?

– Vet inte, hon ville inte träffas mer och jag frågade varför, fast jag fick inget vettigt svar, bara att det inte kändes rätt för henne.

– Var du kär i henne?

– Ja, eller kanske att jag mest var kåt på henne. Men har du varit kär i någon då?

- Ja, när jag var tonåring så klart. Men det var ingen av dom som det hände något med.
  - Då blev man ju kär i någon bara hon tittade på en och log, men det varade ju inte så länge.
  - Nej det var på ett annat sätt då.
  - Är det ingen som du vet att du blivit kär i efter att du blev vuxen? Magnus svarade inte "Alina" istället funderade han en stund eller kanske att han mest tvekade om han skulle berätta, sedan bestämde han sig för att göra det.
  - Kom du ihåg att jag berättade om en tjej på jobbet, när jag jobbade på Ericsson vid telefonplan?
  - Vet inte, kanske.
  - Okej, det var i alla fall en tjej i min grupp som hette Eva. Vi jobbade ihop på några grejor och jämt när vi sågs log hon emot mig.
  - Då blev du kär?
  - Det var mer saker också. Hon kom ofta in på mitt rum utan att egentligen ha något riktigt ärende dit, som att hon ville vara med mig.
  - Hur kändes det för dig då?
  - Jag blev som varm i kroppen när jag såg henne och jag såg ständigt hennes ansikte i huvudet.
  - Det låter som att du var kär, hände något?
  - Bara pyttelite. Vi hamnade bredvid varandra när vi drack öl i en bar på en kursgård. Då smekte hon mina låår.
  - Vad gjorde du då?
  - Tyvärr ingenting, fan vad jag ångrar det.
  - Kan tänka mig det. Jag skulle nog inte heller ha vågat göra något, för tänk om hon bara råkade komma åt lååret av misstag.
  - Precis, hon kanske bara skulle torka bort något klet som fastnat.
  - Kom det klet på byxorna då?
  - Nä, inte utanpå.
- De skrattade bägge två för det var uppenbart menat som ett skämt som dessutom var helt enligt Eskils smak. Men han ville inte släppa ämnet, så han fortsatte:
- Vad ska man göra i ett sånt läge egentligen för att öka chansen för att det ska bli något med minimal risk för att anklagas för att vara en äckelgubbe?
  - Titta i ögonen tror jag, det kan väl inte räknas som otillbörligt närmande.
  - Nä titta får man väl göra och tittar de lika stint tillbaka i ögonen så har de ju svarat. Tittar de bort har de ju också svarat.
  - Så klart, varför lärde man sig inte det här i plugget, eller av någon kompis.
  - Fan också, men jag tror alla tjejer vet det.
  - Dom borde inte vara så hemlighetsfulla, det vinner väl ingen på. Jag tror verkligen att Eva var intresserad av mig och jag var jätteintresserad av henne men det blev inget.

- Hur länge arbetade ni nära varandra?
  - Typ tre-fyra år, sedan blev det omorganisation.
  - Det är väl som det brukade vara på Ericsson, dom omorganiserade, sparkade och nyanställde väl typ hela tiden? Men vad tror du om Alina då, hur känner du för henne?
  - Ja absolut, jag är jätteglad för att det finns någon som vill ha mig och hon duger jättebra. Jag tror att vi kommer att ha det fint tillsammans, precis som ni verkar ha.
  - Jag fattar, men jag tror inte du skall säga det till henne.
- De skrattade gott och Eskil tog en klunk av ölen. Den var varm nu och definitivt inte god längre. Han hällde ut resten på bastuaggregatet och en doft som av nybakat bröd spred sig i bastun samtidigt som det blev varmare, därefter reste han sig och gick ut för att hämta nya kalla öl. Medvetet stängde han inte dörren till bastun, för att det skulle bli lite svalare. När han kom tillbaka tog Magnus upp en annan sak:
- Borde du inte jacka upp statusen på din hemelektronik?
  - Vad menar du?
  - Jag menar att folk idag har mycket större och bättre TV apparater än den du har. Dessutom kanske man har en i köket och i sovrummen. Dessutom har man var sin padda som man kan surfa på.
  - Men jag har ju köpt en stereo, det berättade jag ju förut.
  - Stereo, du köpte en stereo lagom till då alla andra slängde sin.
- Eskil kände sig lite illa till mods, han hade varit stolt över köpet och över att han tagit ett helt eget initiativ. Men han sa inget om det för Magnus hade nog rätt. Istället sa han så vänligt han kunde för tillfället:
- Okej, kan du hjälpa mig med det. Jag skulle vilja handla i en affär som tar hem grejorna till mig och ser till att det funkar.
  - Gärna, det vore kul.

Det är februari, solen skiner in genom fönstret i spelrummet. Chicago, sista given i den omgången. Eskil har ett par i knektar och ett ess. Magnus leder, Eskil ligger trea efter Ana, Alina ligger sist, hon har inte spelat Chicago förut. Eskil är glad att det går så bra för Ana, hon lär sig fort, även fast språket fortfarande varit en barriär när han visat och förklarat spelets regler och trix. Ina sitter i en fåtölj och tittar på dem, hon verkar nöjd. Eskil får ett till ess och vinner given i den omgången, fast det visar sig att Magnus fått en triss och därmed når han över 52 poäng och vinner spelet. Ina säger på rätt bra svenska, som om hon övat på just den meningen:

– Kan vi inte åka någon stans på påsklovet?

– Allihop? Frågar Magnus och därefter översätter han till Alina, som ler och nickar.

– Vart vill du åka då? Frågar Eskil.

– Turkiet kanske.

Ana säger:

– Ja, gärna.

Alina säger också:

– Ja, på svenska.

Damerna ser förväntansfullt på Eskil och Magnus. Eskil svarar med stolthet i stämman:

– Jag kan betala, om någon annan bokar.

– Jag betalar för mig och Alina och jag kan boka.

Eskil tittar på Magnus och bekräftar med ett leende och en nick innan han säger:

– Vad sägs om ”all inclusive”?

Därefter förklarar han på engelska vad det innebär. Alla pratar nu ivrigt och delvis i mun på varandra om allt möjligt som har med saken att göra. Ina går till köket och Eskil hör att hon öppnar ugnen, sedan tar hon något ur porslinsaskåpet. Snart kommer hon in med serveringsvagnen framför sig. Där står assietter, servetter och en stor ugnform fylld med piroger, det är hon som har bakat dem och Eskil vet att de är goda. Ina dukar upp assietter och servetter, samtidigt som Eskil reser sig och går ut i köket för att hämta dricka. Han delar ut öl till Ina, Alina och Magnus. Den sista ställer han framför hans plats innan han skickar runt en ölöppnare. Därefter går han åter till kylskåpet för att hämta en flaska Coca-Cola som han ställer framför Anas assiett. Hon ler mot honom och säger:

– Tack pappa!

Jag heter Eskil Bergman, är 68 år, har sambo, styvdotter, en fin lägenhet och ett underbart sommarställe. Jag är också civilingenjör, punkare och jag kan göra vad jag vill.

Slut!